

THE NEW YORK TIMES BEST SELLER

CARRIE JONES

Quyên nữ

CAPTIVATE

Quyển Rũ

Carrie Jones

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Lời tựa	
Vua yêu tinh để lại phía sau những vết sáng lấp lánh như những hạt bụi màu vàng. Người ta nói rằng đ	
Yêu tinh không giống như những thiên thần Tinker Bell. Cho dù đôi khi chúng cũng mặc váy. Sự thực, c	
Yêu tinh là những kẻ xấu. Không hoàn toàn là ác quỷ, nhưng chúng giống như một đoạn phim kinh dị mà	
Yêu tinh không thích trần trồng. May mắn là chúng cũng mặc quần áo. Điều đó khiến chúng không bị kể	
Yêu tinh chịu sự sai khiến của Vua và những ham muốn của chúng. Chúng cũng có thể sai khiến được chi	
Nếu phải chiến đấu với yêu tinh hãy sử dụng những vũ khí được làm bằng thép. Nhưng không phải chiếc	
Sự xâm lược của yêu tinh: Hủy diệt. Hoảng loạn.	
Màu da thật của yêu tinh là màu xanh.	
Mắt yêu tinh hơi xếch lên một chút ở phần đuôi.	
Yêu tinh cũng giống loài mèo, rất thích đùa giỡn và đe dọa trước khi giết chết con mồi. Chúng coi đó	
Yêu tinh thường gọi tên bạn và khiến bạn bị lạc đường, nhất là trong các khu rừng. Đừng bao giờ nghe	
Yêu tinh không ăn phấn hoa và mật ong. Chúng cũng không có chiếc vòi dài để hút.	
Yêu tinh mạnh hơn khi đêm xuống. Hãy ở yên trong nhà. Màn đêm không phải là thời gian lý tưởng để sã	
Yêu tinh không cần mời mới có mặt ở những nơi công cộng, chẳng hạn như sân bowling hay quán cà phê.	
Yêu tinh có hàm răng sắc nhọn giống như loài cá mập. Điều không may là chúng có thể di chuyển được t	
Yêu tinh có thể phiền phức đến mức khó hiểu. Đừng bao giờ nói chuyện với chúng nếu không muốn gặp rắc	
Đừng bao giờ lưỡng lự khi giết một con yêu tinh, hãy làm điều đó nhanh chóng và dứt khoát.	
Yêu tinh chẳng bao giờ quan tâm đến sự mất mát của bạn. Chúng sẽ không gửi hoa hay đưa tay đỡ bạn đứ	
Yêu tinh rất sợ những thứ bằng kim loại. Metallophobia.	
Cứ giả vờ cho rằng lũ yêu tinh không tồn tại sẽ chẳng có tác dụng gì.	
Những vết sáng của yêu tinh là một bí ẩn. Chỉ có những vị vua mới để lại những hạt bụi màu vàng, phá	
Yêu tinh không chỉ có ở nước Anh. Mà chúng có mặt ở khắp mọi nơi trên thế giới.	
Anh hùng: Bạn có muốn trở thành anh hùng nêu bạn hoặc bạn bè bạn bị lũ yêu tinh tấn công không. Hãy	
Yêu tinh còn xấu xa hơn cả những gì xấu xa nhất, kể cả trong những ngày đẹp trời.	
Nụ hôn của yêu tinh: Là hành động quan trọng biến một người thành yêu tinh. Và thường thì nó không đ	
Có rất nhiều yêu tinh giấu đi vẻ bề ngoài thực sự của mình bằng cách sử dụng một loại phép thuật gọi	
Thực tế là yêu tinh có thể kiểm soát nhu cầu của mình.	
Nếu bạn nghi ngờ kẻ nào đó là một tên yêu tinh nguy hiểm thì đừng bao giờ mời nó vào nhà.	
Còn về nhữ	
[1]	

Giới thiệu

Là phần hai của loạt truyện giả tưởng huyền bí ăn khách “Ám ảnh”, “Quyến rũ” hội tụ đầy đủ những yếu tố đã mang lại thành công cho phần đầu tiên: những nhân vật phức tạp, cốt truyện vững chắc, những giai thoại huyền bí đầy mê hoặc và một chuyện tình lãng mạn dưới ngòi bút điêu luyện của tác giả Carrie Jones.

Thông thường, đối với phần hậu của một tiểu thuyết hay một bộ phim thành công, người ta hay giữ thái độ hoài nghi và kỳ vọng vừa phải vì sợ rằng nó sẽ không tương xứng với phần đầu. Nhưng Carrie Jones đã không làm độc giả thất vọng. Nếu phần một - Ám ảnh - được đánh giá là có đôi chỗ khó hiểu và kết cục hơi dễ đoán trước thì Quyến rũ lại khác. Người ta có thể thấy rõ ngòi bút của Carrie đã trở nên điêu luyện và khéo léo hơn nhiều. Hình ảnh rõ ràng hơn, cảm xúc sắc nét hơn, nhiều hành động hơn, cốt truyện hấp dẫn và khó đoán biết hơn. Với tất cả những yếu tố trên, không có gì ngạc nhiên nếu độc giả yêu thích Quyến rũ hơn cả Ám ảnh.

Giờ đây, không chỉ có tình yêu giữa Nick và Zara bị đặt bên bờ nguy hiểm mà cả tính mạng của hai người cũng bị đe dọa. Trong tình thế như vậy, Zara phải đứng trước những lựa chọn mà cô chưa bao giờ tưởng tượng ra...

Carrie Jones viết phần hai dựa trên nền tảng của phần một. Dù có ít sự biến đổi về các nhân vật cũ, đổi lại, độc giả sẽ gặp những nhân vật mới như Vua yêu tinh Astley, Cassidy... Trong đó, bất ngờ thú vị và ấn tượng nhất chính là Astley. Thậm chí, đôi khi, gã yêu tinh mới đến này còn nhận được sự yêu mến nhiều hơn cả Nick, anh chàng người sói của Zara đã xuất hiện ngay từ đầu phần một. Không giống như Nick, Astley là nhân vật đầy mâu thuẫn và không ai, kể cả Zara lẫn những người ngoài cuộc, dám chắc thực sự vị vua này đang nghĩ gì và đang định làm gì. Ngọt ngào, nhạy cảm và hiểu rõ Zara, Astley khơi dậy phần bên kia của con người cô - phần yêu tinh - và cô muốn tin anh, ngay cả khi cô biết rằng không nên như thế.

Carrie Jones là tác giả dũng cảm. Bà không ngần ngại khuấy đảo số phận của các nhân vật theo hướng mà độc giả không ngờ tới.

Tiếp nối thành công của Ám ảnh, Quyến rũ đứng thứ 7 trong danh sách những tác phẩm bán chạy nhất của New York Times. The Compulsive Reader dành những từ ngữ “dĩ đoán, hoàn toàn lời cuốn và đầy say mê” cho phần hai này. Đúng như tên gọi của nó, cuốn sách quyến rũ khôn cưỡng.

Lời tựa

Nếu người phụ nữ nào trong đời có may mắn, người đó sẽ gặp John Wayne, chàng cao bồi biết cách yêu và được yêu, chàng cao bồi biết cách đối xử thế nào với người mình yêu và biết cách để được người yêu đáp lại như thế, anh ta biết thế nào là một người anh hùng và đôi khi chính anh ta thoát khỏi những trang viết của nhà biên kịch để sống với thực tại sau khi đã đem người mình yêu rời xa những dòng sông, những đầm lầy nơi đầy rẫy lũ rắn độc và thú dữ. Tôi đã rất may mắn có được người như thế. Tôi yêu anh. Cảm ơn anh rất nhiều. Và cuốn sách này là quà tặng của tôi dành cho anh.

Tôi xin gửi lời cảm ơn đến Emily Ciciotte vì những đóng góp tuyệt vời của cô, mặc dù đôi lúc những từ ngữ làm cô cảm thấy không được tự tin. Ngày ngày, cô dạy tôi biết thế nào là can đảm.

Tôi cũng xin được gửi lời cảm ơn đến Betty Morse, Bruce Barnard, Lew Barnard, Debbie Gelinas, và Rena Morse đã sát cánh bên tôi như một gia đình. Tôi xin đặc biệt cảm ơn Bruce đã dạy tôi thế nào là đối mặt với chính phần yêu tinh trong mình.

Xin gửi lời cảm ơn đến gia đình Bar Harbor và phòng cảnh sát Muont Desert (đặc biệt cảm ơn tới Shaun Farrar, Marie Overlook và Cảnh sát trưởng Jim Willis) đã giúp tôi thấu hiểu thế giới hơn và đã kiên nhẫn vì tôi, nhất là Marie. Các bạn luôn là những anh hùng.

Xin gửi lời cảm ơn đến Michelle Nagler, Caroline Abbey, Deb Shapiro, và phi hành đoàn tại Bloomsbury. Các bạn đã hết sức kiên nhẫn và làm việc chăm chỉ. Cuốn sách này sẽ không hoàn chỉnh nếu thiếu các bạn, nhất là Michelle. Nói một cách nghiêm túc, các bạn đã làm cho tôi hiểu được con người thông minh, tài năng, và tuyệt vời đến cỡ nào.

Xin gửi lời cảm ơn đến Edward Necarsulmer IV. Anh tuyệt vời hơn cả một nhân viên, anh là một trong những người tài nhất, nhà triết học tuyệt vời và là một người bạn tốt. Tất cả những điều đó tôi cũng xin dành gửi tới Erica tài ba và xinh đẹp.

Cảm ơn các bạn đã giúp tôi luôn cảm thấy tỉnh táo, mạnh mẽ để hoàn thành tác phẩm này, cảm ơn các bạn đã cho mọi người thấy được những điều tốt đẹp nhất của New York cũng như những điều tốt đẹp nhất của con người.

Cảm ơn Jennifer Osborn, William Rice, Steve Wedel, Devyn Burton, Chris Maselli, Laura Hamor, Tarma Wight, Renee Sweet, Emily Wing Smith, Evelyn Foster, Melodye Shore và những người bạn của tôi trên Facebook, LJ và MySpace, những người đã gửi thư cho tôi trong suốt quá trình tôi hoàn thành tác phẩm. Các bạn đã làm cho cuộc sống của tôi, cũng như cả thế giới này tốt đẹp hơn. Cảm ơn rất nhiều vì đã giúp tôi vượt qua những khó khăn trong thời gian qua. Cảm ơn tất cả mọi người.

Vua yêu tinh để lại phía sau những vệt sáng lấp lánh như những hạt bụi màu vàng. Người ta nói rằng đó là một phần linh hồn của chúng. Tôi không chắc yêu tinh có linh hồn hay không nhưng dù sao tôi vẫn cảm thấy kỳ lạ.

Có nhiều người thích giờ học thể dục một cách kỳ lạ. Họ la hét ầm ĩ, thích thú với việc đổ mồ hôi. Họ thích mặc những bộ quần áo thể thao được thiết kế lạ mắt và reo hò một cách cuồng nhiệt. Trong khi đó, tôi đến phòng tập với lý do không giống bất kỳ ai. Mặc dù tôi vẫn là một người rất đam mê thể thao.

Đơn giản bởi vì Nick luôn có mặt ở các giờ thể dục. Thậm chí hôm nay, tôi sẵn sàng bỏ hàng giờ đứng lạnh cóng trong phòng học bóng bàn để học luật chơi mà không hề tỏ ra khó chịu chút nào. Đúng hơn là tôi chẳng có thời gian rảnh để mà khó chịu.

Thầy Walsh tập trung chúng tôi lại thành vòng tròn quanh ông và nói với chúng tôi về những điều luật rồi rầm. Tôi đứng dựa vào Issie, cô bạn thân nhất của mình để nhận thêm chút hơi ấm. Rằng tôi va vào nhau dữ dội. Thầy Wash gần như đã hoàn thành xong bài diễn thuyết dài lê thê nhưng vẫn chưa thấy Nick đến. Tôi cảm thấy lo lắng cho anh. Tôi chỉ muốn anh được an toàn. Tôi ép sát gần hơn vào Issie cứ như cô ấy có thể làm tôi cảm thấy yên tâm hơn.

Có lẽ nào Nick đã gặp chuyện không may? Anh đang chảy máu và chết dần? Có lẽ nào... Tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Issie và thì thầm: "Nick có thể đi đâu nhỉ?"

"Anh ấy chỉ chạy hơi trễ một chút thôi mà". Issie nhón chân lên và dựa sát vào tôi. Cô ấy chẳng bao giờ bỏ rơi người khác. Đó là điều thú vị nhất mà tôi luôn quý mến Issie. Cô ấy luôn biết cách khiến người khác cảm thấy yên lòng. "Anh ấy sẽ ổn thôi. Cứ mỗi khi ai đó trong chúng ta đến trễ là cậu lại cho rằng bọn tớ chết rồi. Đừng có nghĩ đến cái chết nữa nhé!"

"Không phải tớ bảo anh ấy đã chết". - Tôi thì thầm. Nhưng thực sự thì tôi đã hình dung đến cảnh Nick đang bị chảy máu và chết dần trong khu rừng lạnh lẽo ngoài kia. Phía trên đầu anh là lũ quạ lượn lơ chờ đợi. Một mũi tên ác nghiệt cắm xuyên qua ngực anh. Đó cũng là điều mà tôi tưởng tượng ra tuần trước khi Devyn quên không ghi danh vào lớp. "Cậu giống như một đứa buồn tin vệt ấy". Issie âu yếm hôn vào má tôi. "Nhưng tớ yêu cậu".

"Tớ chỉ lo lắng cho mọi người thôi mà". Tôi nói lí nhí. "Nếu tớ ở ngoài kia một mình chắc hẳn tớ sẽ cảm thấy cực kỳ bất lực".

Thầy Wash để ý thấy chúng tôi nói chuyện và nhắc. "Này các cô gái, hãy tập trung vào đây và đừng có hôn nhau nữa!"

Mọi người bắt đầu cười khúc khích. Tôi ngượng ngùng buông tay khỏi người Issie, mặt đỏ ửng

lên. Tôi biết mình đang ở trong tình trạng hết sức bối rối. Nick bảo rằng tôi rất đáng yêu mỗi lúc như vậy. Tôi cúi xuống, nhìn vào chiếc vòng tay mà Nick đã tặng. Đó là một chiếc vòng nhỏ màu vàng được gắn hình một chú cá heo dễ thương và một mặt trái tim nhỏ. Cá heo gợi cho tôi nhớ về Charleston, nơi chúng thường bơi gần cảng Battery. Hình mặt trái tim lại gợi cho tôi nhớ về tình yêu, một biểu tượng có vẻ cũ rích nhưng với tôi nó thực sự có ý nghĩa. Tôi rất sợ đánh mất chiếc vòng nhưng lại không thể bỏ nó ra được. Nó là vật quý giá mà tôi luôn muốn mang theo bên mình.

“Tớ sẽ trả thêm nếu có những nụ hôn”. - Giọng ai đó hét lên. Lẽ ra tôi biết nó là của ai nhưng đến bây giờ tôi vẫn chưa nhớ hết tên mọi người ở đây. Tôi mới chuyển đến và cũng chẳng giỏi nhớ tên người khác cho lắm.

Ngồi trên xe lăn, Devyn chỉ tay về phía gã trai cao to vừa hét lên, cậu ta gần như nặng gấp đôi Devyn. Thầy Wash nhìn chúng tôi đầy bí hiểm rồi chia lớp ra thành từng nhóm. Tôi, Issie và Devyn ngồi chung một nhóm chính giữa phòng tập. Tôi miết mấy ngón chân xuống nền để siết chặt chiếc giày chạy của mình.

“Anh ấy có thể đi đâu chứ?” - Giọng tôi trở lại bình thường khi thầy Walsh không đứng ở đó nữa.

Ánh mắt Devyn vẫn giữ vẻ điềm tĩnh. Cậu ta là người chín chắn nhất trong số chúng tôi. Devyn rất hiếm khi mất bình tĩnh, đó cũng là một trong những lý do mà Issie yêu cậu ta một cách say đắm như vậy. “Cậu ấy đang đi tuần thôi mà Zara. Tớ cam đoan là Nick sẽ có mặt ở đây trong ít giây nữa thôi. Có thể cậu ấy bị kẹt đâu đó”.

“Nhưng Nick không nên ra ngoài một mình”. - tôi lẩm bẩm.

“Cậu không thể nói với Nick như vậy”. Devyn giơ hai cánh tay lên ngang đầu, vỗ xuống như sắp sửa tung cánh bay lên. Loài chim thường vẫn làm thế khi bay. “Cậu ấy hoàn toàn có thể ra ngoài một mình. Vì đó là bản năng của cậu ta”.

“Tớ biết”. - Tôi nói. Và Devyn bắt đầu nói với tôi về những thứ thuộc về bản năng và không phải bản năng của Nick. Anh ấy có thể hóa thân thành sói. Sói là những thợ săn kỳ tài nhưng đồng thời cũng là những người bảo vệ tuyệt vời. Chúng tụ tập thành những đàn lớn và tự bảo vệ lẫn nhau. Chúng không giống như con người.

Devyn ngừng vung tay và kết luận, “Sói không bao giờ giống con người”.

“Hãy quen với những điều phức tạp mà người hùng của cậu có, Zara ạ!” - Issie tán thành. Cô ấy vừa nói vừa nhún nhảy. Chiếc áo mỏng bị kéo lên cao lộ ra chiếc quần chip màu cam. “Đây là những lời chỉ dẫn hữu ích khi phải đối mặt với lũ yêu tinh mà không có bất cứ sự giúp đỡ nào cả”.

Devyn và tôi đã bắt đầu viết một quyển cẩm nang. Chúng tôi gọi nó là “Cách để sống sót khi đối mặt với yêu tinh”. Đó hoàn toàn là những điều được trích ra từ những quyển sách viết về thầy ma nhưng chúng tôi nhận ra rằng nó sẽ giúp ích rất nhiều trong những tình huống mà chúng tôi có thể gặp phải ở đây. Thực sự thì chúng tôi dự định sẽ đăng những điều này lên mạng. Chỉ mới vài tháng trước chúng tôi thậm chí còn không tin vào sự tồn tại của yêu tinh. Giờ đây tôi có cảm giác việc bắt yêu tinh là công việc duy nhất mà chúng tôi phải làm.

“Tớ sẽ bổ sung vào”. Devyn nói và hướng sự chú ý ra xa. Cánh cửa phòng động đây. Gió lạnh ùa vào trong. Mùa đông ở Maine luôn như vậy. Nick nhẹ nhàng bước vào và tìm tôi lúc đó dường như ngừng đập. Nick dễ thương một cách kỳ lạ trong bộ đồ tập màu xanh đen. Người ta nói về đẹp mong manh thường không tồn tại trong thực tế.

Mặc dù vậy, Nick vẫn đang hiện hữu ở ngay đây, làn da sẫm màu, mái tóc và đôi mắt đen. Hàng lông mày rậm với làn môi hơi cong mà chỉ khi nhìn kỹ mới có thể phát hiện thấy. Và đôi môi mà tôi đã từng hôn lên. Tôi từng lắng nghe hơi thở của anh ngay sát bên tai mình và tôi dám chắc rằng anh đang tồn tại trong cuộc sống của tôi, kể cả khi anh là người sói đi chăng nữa.

Từng múi cơ chắc khỏe uốn lượn dưới lớp áo Nick đang mặc, chúng cứ lúc ẩn lúc hiện theo từng bước đi của anh về phía tôi. Anh giơ tay chào thầy Walsh và nói: “Xin lỗi thầy. Em đến trễ. Em đã có thẻ rồi”.

“Không vấn đề gì, anh bạn”. Thầy hét lên về phía Nick.

Nick bỏ tấm thẻ vào túi quần, cũng có thể nó là một chiếc thẻ giả. Tôi đã có thể cảm nhận được mùi nước hoa toàn thân ngay cả khi anh vẫn đang ở khá xa tôi. Người ta biết đến một chất gọi là *Pheromones*. Nó là một loại hương thơm mà đàn ông thường dùng để quyến rũ nữ giới. Tôi thề rằng chất *Pheromones* của anh đã được dành cho tôi và nó đang từng ngày, từng giờ xâm chiếm con người tôi.

“Mặt cậu đang đỏ ra đấy Zara”. Issie nói với tôi bằng một giọng châm chọc. Cô ấy hích nhẹ khuỷu tay vào sườn tôi và quay sang phía Devyn lúc này đang cười như điên dại. “Này Devyn, nhìn Zara mà xem. Cô ấy đang say tình đấy”.

Cách Issie nhìn Devyn cũng chẳng khác gì lời cô ấy nói. “Ừ. Tình yêu mới lớn. Rất rõ ràng và phấn khích”.

“Tớ không hề phấn khích”. Tôi nhìn trừng trừng Devyn. Cậu ta chỉ cười.

Cassidy - cô bạn gái từng hẹn hò với Devyn - vẫy tay chào cậu ta. Devyn cũng vẫy tay đáp lại. Lúc ấy, về mặt Issie đánh lại. Tôi đang định nói với cô ấy rằng Cassidy không phải là đối thủ của cậu thì Nick bước lại gần. Anh quàng tay qua vai tôi, kéo tôi về phía anh. Tôi dựa vào bộ ngực rắn chắc của anh và chẳng biết làm gì hơn. Tôi hít thở mùi hương trên người anh và cảm thấy choáng váng. Anh mang hương vị đậm đà của khu rừng, sự thuần khiết của khí trời và hơi ẩm lan tỏa khắp cơ thể anh. Anh hôn khẽ lên trán tôi.

“Này các cô cậu. Không làm việc riêng tư ở chỗ này!” Thầy Walsh tiến về phía chúng tôi. Trên tay là hai cặp vợt và một giỏ bóng.

Mấy ngón tay của Nick siết chặt vào vai tôi rồi bỗng buông ra.

“Cho bốn người đây”. Thầy ra lệnh. “Hãy lại chiếc bàn ở đằng xa kia, cậu có thể chơi không Devyn?”

Devyn gật đầu. Vài tháng trước Devyn thậm chí còn không thể đứng được vậy mà giờ đây cậu ta đã có thể đi lại một chút. Bác sỹ cứ khẳng định rằng đó là một phép màu. Chúng tôi biết rõ hơn cả. Devyn - cũng như Nick - không hoàn toàn là con người. Họ là người hóa thú và họ có thể biến thành một con vật nào đó - với Devyn là đại bàng - và điều này khiến cậu ta bình phục nhanh chóng. Để không tự làm lộ mình, cậu ta buộc phải trải qua những điều mà một người bình thường bị tê liệt phải có. Mặc dù vậy, Devyn cũng không thể che giấu được sự khó chịu đối với tất cả những chuyện đang xảy ra.

Issie đưa cho tôi một chiếc vợt và thì thầm: “Cậu ấy từng nhảy múa với những quả bóng bàn đấy”.

Tôi cười. “Nhảy múa với những quả bóng sao?”

“Chờ xem nhé”. Nói rồi Issie trao cho Nick một chiếc vợt khác.

“Cậu ta là một con chim mà”. Nick giải thích. “Một sự phối hợp tuyệt vời giữa tay và mắt”.

“Cậu nghĩ tớ nói khoác sao?” Devyn đón lấy cặp vợt từ tay thầy Walsh và hỏi.

“Ừ”. Issie xao động. “Bọn tớ nghĩ thế”.

“Nó không hẳn chỉ là sự phối hợp giữa tay và mắt. Quan trọng là khả năng nhận biết phán đoán đường đi của quả bóng và quyết định hướng di chuyển tiếp theo của nó”. Devyn giải thích. “Nó hết như cuộc sống của chúng ta. Đó là mục đích và phương hướng. Các cậu đừng để ý nhiều đến điều đó. Hãy lập một kế hoạch, phán đoán tình huống và có phản ứng phù hợp”.

Tôi thề là lúc đó Issie đang nuốt từng lời của Devyn.

“Tớ đã từng nghiên cứu về yêu tinh trong truyền thuyết của người Na Uy”. Devyn nói. “Rất thú vị mặc dù còn khá mù mờ”.

“Cậu muốn cảnh báo bọn tớ à?”

Nick giao bóng.

Devyn đánh trả lại và nói, “Không hoàn toàn thế Zara ạ! Tớ đang nghĩ về một chương trong quyển sách mà tớ đã đọc, mặc dù nó chỉ là thần thoại. Điều đó khiến cậu quan tâm chứ?”

“Chắc rồi”. Tôi xoay xoay chiếc vợt trong tay và phủi những sợi vải bám trên áo.

Nick đánh bóng sang cho Devyn và nhận lại một cú vô lê. Quả bóng nhỏ màu cam bị đánh qua đánh lại liên tục như thế. Nhanh đến nỗi tôi chẳng kịp nhìn thấy nó nữa. Chỉ nghe thấy những âm thanh “ting ting” phát ra khi nó chạm vào mặt bàn. Tôi và Issie tiến lại gần nhưng hai người chẳng thêm thèm quan tâm.

“Sao anh đến muộn vậy?” Tôi hỏi Nick.

“Anh đi tuần”. Nick xoay cổ tay đánh mạnh bóng về phía Devyn.

“Bọn tớ biết điều đó rồi hiệp sỹ ạ”. Issie nói và cúi người xuống sát mép bàn chờ cơ hội để chạm vào bóng. “Nhưng anh đã đến trễ”.

Tất cả chúng tôi nhìn Nick, còn anh thì quay mặt sang hướng khác.

“Anh đã có một cuộc dạo sức nhỏ”. Cuối cùng thì anh cũng nói ra. Vài nếp nhăn bắt đầu hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Devyn vượt mất quả bóng. Nó chạm vào mặt bàn rồi bay ra xa. Issie chạy theo chặn lấy nhưng không kịp. Quả bóng chạy sang gầm bàn bên cạnh rồi lăn ra phía xa phòng tập.

Tôi vén những sợi tóc che trước mặt để nhìn rõ khuôn mặt Nick hơn. Anh vẫn ở đây và không chết như tôi nghĩ. “Anh không sao chứ?” Tôi hỏi.

Anh ngược lên và bắt gặp cái nhìn của tôi lúc ấy. “Tất nhiên rồi”.

Issie trở lại với quả bóng trên tay. Cô đưa nó cho Devyn và nói, “Cassidy chuyển cho cậu một

lời nhảu đẩy”. Giọng Issie đã không còn vui vẻ như trước nữa.

“Cảm ơn”. Devyn nhét mảnh giấy vào túi quần, sửa lại tay cầm vợt, hơi nghiêng người về phía trước và phát bóng. Nó bay thẳng đến phía tôi nhưng tôi chẳng thèm quan tâm và Nick đưa tay ra đỡ giúp tôi. Quả bóng bị đổi hướng sang phía Issie, cậu ta đang đứng khoanh tay trước ngực và cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, Issie sợ rằng Devyn có thể thích Cassidy. Cô ta thực sự xinh xắn, nhưng sẽ không bao giờ tuyệt vời như Issie.

“Các cậu đang nói về chuyện gì vậy?” Issie hỏi.

“Một con yêu tinh đã khiến mình đến muộn”. Nick nói.

Nick đánh hơi mạnh tay khiến quả bóng bay về phía Cassidy.

“Tớ sẽ không đi lấy nó nữa đâu”. Issie nói.

“Anh đổi mặt với yêu tinh mà anh chẳng thèm gọi điện sao?” Giọng tôi trở nên căng thẳng. “Anh không cần giúp đỡ sao?”

Nick trả lời một cách chậm rãi và bình tĩnh. “Chuyện đó xảy ra nhanh quá bé con ạ”.

“Đừng gọi em là bé con”. Tôi nói. “Anh biết quy tắc mà. Anh phải gọi nếu anh đến trễ. Đó là quy tắc đối với tất cả mọi người chứ không riêng gì anh. Chúng ta đều đang ở trong tình thế nguy hiểm”.

“Ồ... ờ”. Issie lẩm bẩm. “Có lẽ tớ nên đi nhặt quả bóng. Hy vọng mọi chuyện sẽ tốt hơn khi tớ quay lại”.

“Issie gặp vấn đề với những cuộc cãi vã”. Devyn châm biếm.

“Anh không cần giúp đỡ”. Nick nói và chẳng thèm để ý đến bọn họ. Anh quay lại nhìn tôi. Ánh mắt dịu dàng nhưng giọng nói cứng rắn, “Anh không có thời gian”.

“Thời gian chẳng bao giờ thiếu cả”. Tôi khẳng định. “Anh chỉ tốn có hai giây để gửi một tin nhắn mà thôi”.

Issie quay lại với quả bóng, “Chiến sự đã kết thúc chưa vậy?”

Tôi gật đầu nhưng sự thật thì ngược lại. Nick phải chấm dứt những hành động mạo hiểm không cần thiết, tôi phải làm cho anh hiểu được điều đó, nhưng lúc này chưa phải lúc. Chúng tôi đang trong giờ thể dục. Tôi hích vào hông của Nick trước khi tất cả quay trở lại bàn. “Em đã thắng trong cuộc tranh luận hôm nay”.

“Tranh luận đã xong”. Devyn quả quyết.

Issie mỉm cười với Devyn và phát hỏng quả bóng. “Thật tiếc. Cậu phát đi”.

Đúng lúc tôi đưa tay đón quả bóng thì Nick giành lấy. “Xin lỗi”. Anh lẩm bẩm.

Tôi ném về phía Nick cái nhìn giễu cợt và cố phán đoán nơi quả bóng bay đến nhưng chẳng thể nào làm được. Tôi cảm thấy bất lực khi muốn điều khiển nó đi theo đúng ý mình. Tôi không thể kiềm chế được và buột miệng nói: “Anh cứ luôn hành động như một người hùng và sớm muộn anh cũng sẽ tự làm hại mình”.

Nick dừng lại và nhìn tôi. “Chúng ta đang trong giờ học mà”. Giọng anh nhẹ nhàng.

“Dù sao thì những nguyên tắc đều do chúng ta tạo ra và đều có thể sửa đổi nó. Nguyên tắc cũng chỉ là nguyên tắc mà thôi. Chà! Sao mình yêu cái từ này thế”.

Devyn là người đã đặt ra những nguyên tắc đó. Nhưng điều đó chẳng là gì. Vấn đề là chúng tôi đang phải truy lùng và vây bắt những con yêu tinh đang hướng về phía thị trấn này. Chúng tôi đã giam rất nhiều yêu tinh trong một căn nhà lớn được bịt kín bằng những thanh sắt. Ngôi nhà nằm sâu trong khu rừng và được bảo vệ bởi một lời nguyền. Nó giống như một loại phép thuật khiến người bình thường không thể nhìn thấy sự tồn tại của ngôi nhà. Tôi không thích cách giam giữ chúng như thế nhưng hoàn toàn không còn cách nào khác. Chúng là một lũ yêu tinh nguy hiểm thực sự. Chúng đã bắt cóc, tra tấn và giết chết những đứa trẻ. Chúng có những sự thèm khát và không thể kiểm soát được hành động của mình bởi chính Vua yêu tinh cũng không thể. Vua yêu tinh và phần lớn tay sai của ông ta đã sập bẫy nhưng không ai dám chắc là không có những tên yêu tinh khác đang ở ngoài kia.

Chúng tôi không biết lý do. Chỉ biết rằng chúng tôi cần phải ngăn chặn chúng.

Yêu tinh không giống như những thiên thần Tinker Bell. Cho dù đôi khi chúng cũng mặc váy. Sự thực, chúng là ai?

Thay vì đến căng tin dùng bữa trưa, tôi và Devyn chộp lấy vài chiếc bánh mì rồi vội chạy đến thư viện. Tôi vẫy tay chào cô thủ thư tốt bụng mà tôi chẳng bao giờ nhớ tên rồi đặt chiếc máy tính lên một chiếc bàn gỗ bóng loáng, màu vàng chói. Devyn va đầu vào mặt bàn khi cậu ta đưa sợi dây điện vào ổ cắm.

Cậu ta la lên một tiếng và đánh rơi sợi dây.

Tôi với tay nhặt lấy, “Để tớ làm cho”.

Một tia điện lóe lên từ ổ cắm. “Cảm ơn cậu”. Devyn nói.

“Có gì đâu”.

Thư viện hôm nay gần như chật kín người. Không khí thật yên tĩnh vì bất cứ lời nói nào cũng đều bị coi là phạm quy. Một nhóm vài đứa con gái đang tụ tập bên chiếc máy tính và cười khúc khích. Tôi nghĩ chúng đang bàn tán về một bức ảnh nào đó. Một vài gã mặc áo đen đang cúi gằm mặt xuống màn hình máy tính. Có hai gã đang gõ điên cuồng lên bàn phím, nhưng tôi không thể đoán được là họ đang làm việc hay chơi game.

Tôi và Devyn đến để nghiên cứu quyển sách nói về yêu tinh. Việc này khá khó khăn. Tất cả những gì chúng tôi tìm thấy trên mạng đều nói về Tinker Bell và một ban nhạc Rock cũ ở Boston.

“Sao mọi kết quả đều nói về mèo và ban nhạc thế nhỉ?” Tôi thắc mắc.

“Hãy kiên nhẫn đi Zara”.

Tôi cố thử tìm một địa chỉ khác nữa. “Được thôi. Sự kiên nhẫn đã cho tớ biết rằng có một phụ nữ đang muốn lấy bằng tiến sỹ và muốn nghỉ hưu tại Scotland. Một tấm hình chụp cô ta đang làm việc với một chiếc váy ngắn nữa này”.

Mắt Devyn sáng lên thấy rõ. “Để tớ xem nào. Biết đâu chính là cô ta cũng nên”.

“Tớ nghi ngờ điều đó đấy”.

“Cậu không hiểu đâu”. Devyn cúi đầu vào màn hình và với tay lấy chiếc bánh mì.

Tháng trước chúng tôi đã tìm trên hơn hai mươi trang blog nói về yêu tinh. Nhưng không tìm thấy bất cứ điều gì thực sự có giá trị. Hầu hết là những cuốn tiểu thuyết khá thú vị nhưng không phải thứ chúng tôi cần. “Tớ cũng bắt đầu thấy mệt mỏi. Nhưng tớ muốn làm được điều gì đó thiết thực”.

Cậu ta dừng lại một chút và cắn ngấu nghiến chiếc bánh rồi tiếp tục nói. “Nghiên cứu là một việc thiết thực đấy”.

Tôi khịt mũi. Điều đó tôi không làm được.

“Và cả đi tuần nữa”.

Điều đó tôi cũng không làm được. Tôi mỉm cười khi chiếc điện thoại rung lên.

“Nick à?” Devyn hỏi. “Hai người gặp nhau cách đây bao lâu rồi? Năm phút hả?”

“Năm phút”. Tôi nhấn mạnh như muốn truyền tải đi một thông điệp rằng đây là một quãng thời gian rất lâu rồi.

Mắt Devyn đảo liên hồi. “Người ta nói gì ấy nhỉ? Anh yêu em, bé con ạ!”.

“Im ngay. Nick nhấn rằng cậu ấy đang ở dãy sách văn học”.

Tôi đứng dậy tìm kiếm, “Anh ấy đang ở đây?”

Devyn mỉm cười, “Cậu không định bỏ rơi tớ đấy chứ?”

“Ừ”. Tôi đáp và cố nhớ xem dãy sách văn học nằm ở đâu. “Dù sao cậu cũng giỏi nghiên cứu hơn tớ mà”.

“Không phải thế đâu”.

Tôi hướng về phía bức tường ở phía xa phòng đọc, khi vừa bước qua chiếc bàn tôi quay lại thì thầm với Devyn. “Hãy tìm manh mối về sự xâm lược của lũ yêu tinh. Chúng sẽ kéo đến đây ngay lúc này và chuyện đó không bình thường đâu”.

“Ý hay đấy”.

Tôi bước nhanh qua bàn quản lý. Cô thủ thư đang nói điều gì đó về phần trích dẫn của mấy quyển sách và cầm trên tay danh mục sách tiểu thuyết từ C-a đến C-z. Tôi rẽ phải đến một khu vực có rất nhiều giá sách cao đến tận trần nhà. Đôi khi chúng tôi phải cần đến thang mới có thể lấy được chúng. Đó là điều khó tưởng tượng đối với một thư viện ở một trường trung học.

Đúng lúc đó điện thoại rung lên. Tôi kiểm tra tin nhắn: “Em đến chưa?”

“Gần rồi”. Tôi trả lời.

Không khí ở thư viện thật lạ, đó là sự hòa quyện giữa mùi sách cũ và mới, mùi cà phê và mùi bánh mì. Ánh sáng màu vàng từ bên ngoài chiếu qua những ô cửa sổ bằng nhau soi rõ mọi vật bên trong và khiến chúng trở nên rực rỡ. Tôi tiến vào một góc nhỏ của thư viện.

Nick nhìn tôi mỉm cười. Anh dựa vào một chiếc máy sưởi màu xám. Chiếc áo len dài tay màu đen của anh chạm vào bức tường trắng. Trong phút chốc tôi ước mình là bức tường kia để được anh dựa vào.

“Chào em”. Anh nói.

“Chào anh”. Tôi mỉm cười với anh.

“Anh đã nghĩ em bỏ bữa trưa để ra ngoài tuần tra cùng Issie”.

“Em đã nói dối”. Anh ngồi xuống và lấy từ chiếc ba lô màu đen của anh một chiếc khăn tắm. Anh trải nó ra nền nhà.

“Để em giúp”. Tôi kéo chiếc khăn màu xanh thêu những ngọn sóng khá đẹp mắt. Ngón tay của chúng tôi chạm vào nhau. Cả hai khẽ giật mình nhưng không ai trong chúng tôi muốn rời ra.

“Sự tĩnh điện đấy”. Nick lúng túng. Môi anh rung rung khi cất lời. Chậm rãi như lúc anh hôn tôi. Thực sự là một bờ môi quyến rũ.

Tôi ngả người về phía trước. Nick giơ ngón tay lên và chỉ vào tôi, “Ngồi lên chiếc khăn đi, bé con!”

“Anh thật hung hăng”. Tôi trừng mắt nhưng vẫn ngồi xuống.

“Anh rất giống một kẻ hung hăng. Thật đấy”.

Anh mỉm cười và lôi ra một túi Ziploc[1] to đựng thứ gì đó màu đen và tròn. Là bánh quy!

“Có phải là...”

“Bánh sôcôla và hạnh nhân”. Nick tiếp lời.

Tôi vẫn nhìn môi anh nhưng lúc này bụng tôi đã sôi lên sùng sục.

“Em rất thích chúng. Trước đây mẹ thường làm cho em”.

“Anh biết”.

“Làm sao anh biết được?”

“Có lần em đã nói với anh”.

Tôi bỗng thấy tim mình xao động. Anh ngồi xuống, lấy ra một miếng bánh và giơ lên trước miệng tôi. “Em thích chứ?”

Tôi hơi mở miệng và anh đẩy miếng bánh vào. Cảm giác ngọt ngào tan chảy ngay trên đầu lưỡi. “Thật tuyệt!” Tôi thốt lên.

Anh cười và ngả người về phía sau. “Em biết là chúng ta không được phép ăn ở đây”.

Tôi nuốt miếng bánh và nói, “Chúng ta là những đứa trẻ hư”.

“Rõ là thế rồi”. Anh đưa cho tôi một chiếc bánh khác. “À. Lễ hội khiêu vũ hàng năm sẽ diễn ra trong ít tuần nữa”.

“Là lễ Winter Ball”. Tôi ngắt lời. “Người ta đăng ký ở khắp nơi”.

“Em muốn tham gia không?”

Tôi nghĩ về nó trong chốc lát, “Anh sẽ hóa trang chứ?”

Nick gật đầu. Tôi cúi người về phía trước, chống một tay lên chiếc khăn. Mặt tôi và anh gần như đối diện nhau. Có cái gì đó đang ấm dần lên trong ngực tôi. “Và mình sẽ nhảy một điệu slow phải không?”

Anh lại gật đầu. Làn môi dưới của anh khẽ chuyển động, như biến mất trong giây lát rồi trở lại. Tôi rướn người về phía trước thêm một chút. Hai bờ môi gần như chạm vào nhau. “Và anh sẽ

giữ chặt em trong tay, chúng ta sẽ nhảy thật chậm. Sau đó, anh sẽ đặt những ngón tay của mình lên mái tóc của em và...”

Anh thôi không gật đầu nữa. Anh lướt những ngón tay dọc theo gáy tôi, đan chúng vào mái tóc và giữ chặt nó ở đó. Anh cúi đầu xuống và hôn tôi. Nụ hôn mà tôi tưởng chừng như bất tận. Mọi anh nhẹ nhàng, uyển chuyển, lúc mềm mại lúc lại rắn rỏi. Hơi thở của anh và tôi quyện vào nhau. Mọi thứ trong tôi như vỡ tan. Thế giới chỉ còn tôi và anh, sách và những chiếc bánh quy.

“Đó có phải là những gì em muốn?” Anh nói.

Tôi hít thở một hơi rất sâu rồi thì thầm vào tai anh. “Đó là những gì em muốn”.

“Nếu anh hứa với em về chuyện này, em sẽ đến buổi khiêu vũ với anh chứ?”

Tôi ngồi lên hai gót chân. “Điều đó và cả việc anh sẽ không tuần tra một mình nữa”.

Sau giây lát bị đóng băng, anh mỉm cười và khoanh tay trước ngực. “Em rõ là một người phiền toái”.

“Nhưng chẳng phải đó là lý do anh yêu em còn gì?”

Anh đưa cho tôi một miếng bánh khác, “Điều đó và cả việc em cho anh một lý do chính đáng để làm những chiếc bánh này”.

Tôi cầm lấy miếng bánh từ tay anh. “Lý do hay đấy. Anh muốn biết vì sao em yêu anh không?”

“Vì anh là một gã làm bánh rất cừ?” Anh bẻ đôi miếng bánh và đưa vào miệng tôi.

“Chỉ một phần”. Tôi nhận lấy miếng bánh, cảm nhận vị ngọt tan trong miệng. “Không phải là tất cả”.

Một vài mẩu bánh rơi xuống quần anh, tôi đưa tay nhặt chúng lên. “Em muốn anh chờ đợi đúng không?”

“Được rồi. Em không dày vò anh nữa”. Tôi bắt chéo chân và cười với anh. “Em yêu anh vì cách anh quan tâm đến mọi người, yêu sự ngốc nghếch của anh và yêu những gì anh dành cho Devyn và Issie”.

Anh cúi người xuống hôn nhẹ vào trán và hàng lông mày của tôi. Những nụ hôn quá đổi âu yếm. “Anh cũng yêu em Zara ạ!”

“Em rất vui!” Tôi nói.

Ngày hôm đó trôi qua không hoàn toàn phẳng lặng. Nick làm việc ở bệnh viện sau giờ học, còn Devyn và Issie đến câu lạc bộ tiếng Pháp. Vì thế tôi chạy một mình. Chúng tôi được phép chạy ở khu vực bên ngoài thị trấn vì bọn trẻ không còn bị mất tích nữa. Một thời gian, nhà trường đã ngừng các buổi học ngoại khóa bên ngoài vì hai cậu bé Jay Dahlberg và Beardley bị lũ yêu tinh bắt đi. Không ai biết việc đó là do lũ yêu tinh gây ra, người ta chỉ biết rằng chúng biến mất trong khu rừng. Thậm chí đến bây giờ, rất ít người trong chúng tôi biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhiều người khác lại nghĩ rằng đó là những vụ giết người hàng loạt.

Cứ mỗi bước chân đặt xuống con đường, tôi lại nghe thấy giọng cười thân quen của cha dượng. Chạy trên những con đường đầy tuyết ở Maine, dù đã được những chiếc xe cào tuyết san phẳng, vẫn không thích thú bằng những con đường ở Charleston - nơi tôi lớn lên. Thậm chí

ngay cả mùa đông, những con đường ở đó vẫn ấm áp và ngát hương hoa.

Không có điều gì ở Bedford giống với Charleston. Mẹ gửi tôi đến đây chỉ vì tôi không thể đứng dậy được sau cái chết của cha dượng. Thật khó để thích nghi được. Có khoảng sáu nghìn người sinh sống hàng năm ở đây. Những con sông lạnh cóng ngày đêm gào thét là một trở ngại lớn đối với người dân sinh sống trên bán đảo này. Thứ duy nhất ở đây là cây cối, bùn đất và giá rét, ít nhất là trong thời điểm này. Vì tôi chưa được chứng kiến mùa xuân ở đây bao giờ. Những cành cây trụi lá giống như cánh tay của những kẻ chết đuối đang cầu cứu trong cơn tuyệt vọng. Tôi nhìn chăm chăm vào những thân cây và nhận thấy có sự sống ở đó. Những vết xước khiến tôi nhớ đến những vết cắn khủng khiếp.

Tôi chạy nhanh qua chúng, hướng về con đường mòn rẽ lên ngọn đồi phía sau nhà kho của thị trấn và tôi chạy dọc theo đường tàu. Tôi cứ miên man suy nghĩ về chuyện của Devyn và Cassidy, rằng cậu ta không nên thích cô ấy một chút nào bởi vì cậu ta thuộc về Issie rồi. Tất cả mọi người trong thế giới này đều biết điều đó, chỉ riêng cậu ta không biết. Ngay lúc đó, tôi nghe thấy thứ gì đó. Một thứ âm thanh bị bóp nghẹt nhưng rõ ràng là của con người.

“Ư... ư...”

Cảm giác lạnh lẽo râm ran khắp da thịt.

Tôi đứng lại. Lắng nghe. Tôi rút điện thoại, bấm 911 nhưng không nhấn nút gọi đi. Bởi vì, thực sự tôi sẽ nói thế nào đây?

Xin chào! Tôi là Zara. Tôi đang đứng gần đường ray gần với nhà kho của thị trấn, tôi nghĩ mình nghe thấy điều gì đó và nó khiến tôi nổi da gà. Nó giống như là... à... ừm... tôi nghĩ là gã Vua yêu tinh đang ở gần đây.

Chuyện đó không thể là sự thật được. Bởi vì Vua yêu tinh đang bị giam giữ trong khu rừng ngoài kia. Điều đó có nghĩa là...

“Mình chỉ tưởng tượng ra thôi”. Tôi tự trấn an.

“Ư... ư...”

Âm thanh lại cất lên từ phía bên trái nơi tôi đứng. Tôi quay ngoắt đầu lại, cố tìm những vết chân trên mặt đất nhưng chẳng có gì. Bỗng có cái gì đó hiện ra trước mắt tôi, tôi cúi người xuống và chạm vào lớp tuyết. Có vài hạt bụi, không nhiều nhưng chúng phát ra ánh sáng màu vàng.

Được rồi. Hoàn toàn không phải là những gì tôi đang tưởng tượng ra.

Vua yêu tinh thường để lại những hạt bụi màu vàng ở những nơi chúng đi qua.

Những cơn gió thổi qua những cành cây trần trụi, chúng vang lên những tiếng răng rắc giống như đang bắt lực trước trước sức gió mãnh liệt, chúng muốn gãy lìa ra và đổ ập xuống đất. Tôi biết cái cảm giác đó.

“Ư... ư...”

Âm thanh ngày một dồn dập và tôi biết nó là một giọng nói. Một giọng nói bị bóp nghẹt, cũng có nghĩa ai đó đang gặp chuyện rắc rối. Tôi gọi cho Nick. Đang giờ làm việc nên anh không bắt máy. Ở bệnh viện không được sử dụng điện thoại cầm tay. Phải rồi. Tiếng nói của anh từ hộp thư thoại cất lên.

“Này Nick. Là em đây”. Tôi vừa nói vừa đi qua đi lại thành một vòng tròn. Cố gắng tìm thấy con thú nào đó. “Em đang chạy trên đường gần nhà kho của thị trấn. Em nghĩ mình đã nghe thấy tiếng gì đó. Em đang định kiểm tra xem nó là cái gì. Nếu em không gọi lại có nghĩa em đã chết hoặc xảy ra chuyện tồi tệ nào đó. Chỉ vậy thôi. Chào anh”.

“Ư... ư...”

Tôi bước qua mấy tầng bằng một cách thận trọng, ngược mắt quan sát những nhánh cây phía trên để chắc rằng không có ai đang rình rập và nhảy xuống tấn công mình. Tôi biết đó là chứng hoang tưởng mà người ta hay mắc phải. Nhưng nếu không có tính đa nghi, sức khỏe của bạn cũng sẽ bị ảnh hưởng. Tôi bắt đầu nghĩ đến những nỗi sợ. Chúng là những nỗi sợ của tôi. Tôi lẩm bẩm tên chúng để cảm thấy đỡ sợ hơn.

Albuminurophobia - sợ bệnh thận.

Philemaphobia hay Philematôphbia - sợ hôn.

Genuphobia - sợ quỳ lạy.

Nhưng điều đó chẳng giúp được gì. Tôi chỉ cách nơi phát ra tiếng kêu khoảng 20 mét. Đó là một người đàn ông đang bị buộc chặt vào một thân cây. Anh ta có mái tóc vàng. Một đoạn dây buộc ngang qua miệng và quanh người bị trói bằng những sợi dây gai. Thứ duy nhất khiến anh ta còn đứng được chính là sợi dây ghim chặt cơ thể anh ta vào thân cây. Lũ yêu tinh gần như đã giết chết anh ấy.

Trừ khi anh ta là yêu tinh. Có lẽ đây chính là người mà Nick đã đổi mặt sáng nay nhưng Nick sẽ không trói và bỏ mặc anh ta ở đây phải không?

Câu trả lời là: Có thể.

Bụng tôi như thắt lại. Ánh mắt anh ta nhìn tôi như cầu xin. Trông anh ta như người sắp chết vậy. Tôi tháo găng tay ra, quăng xuống đất. Một vũng nước màu đen ngay phía dưới đôi giày của anh ta. Tuyết bắt đầu rơi nhiều hơn. Tôi cố tháo những sợi dây gai nhưng chúng lạnh cứng đến nỗi cửa cả vào da thịt. Tôi nhảy lùi lại. Các ngón tay thu vào, đó là một phản xạ tự vệ.

“Ư... ư ư ư...” Âm thanh phát ra trở nên rời rạc, hết như ánh nhìn từ đôi mắt màu xanh của anh ta. Và tôi biết điều anh ta muốn tôi làm lúc này.

Tôi thả lỏng mấy ngón tay, tiến về phía trước. “Sẽ đau đấy”.

Tôi cảm thấy khó khăn khi tháo sợi dây buộc ngang miệng của anh ta nhưng vẫn cố gỡ chúng ra. Tôi lấy móng tay xỏ vào nút buộc và giật thật mạnh. Sợi dây bật ra.

“Hãy đeo găng tay vào và tháo những sợi dây gai giúp tôi”. Giọng anh ta nhỏ nhẹ và có trọng âm nhưng tôi không nhận ra là thuộc vùng nào. Có thể là dân Ai-len hoặc không. “Làm ơn giúp tôi trước khi bà ta quay lại...”

“Có phải là yêu tinh không? Chúng đã làm điều này với anh sao? Tôi đã nhìn thấy những đám bụi vàng. Hay anh là yêu tinh? Tôi cần biết rõ những điều đó”. Cảm giác tội lỗi dâng lên trong tôi. Tôi biết những điều đó không dễ chịu nhưng khi nhìn thấy một người bị thương - nếu anh ta là con người và rất có thể anh ta chính là con người - thì điều đó không còn ý nghĩa gì nữa. “Tôi cần phải biết nếu anh thực sự đang gặp nguy hiểm”.

Mỗi một từ anh ta nói ra là một cố gắng phi thường. Mối anh ta cử động một cách chậm chạp. “Sao vậy? Cô ta là... Tôi không chờ đợi cái chết đâu”.

“Anh sẽ không chết”. Tôi nhặt đôi găng tay lên và đeo vào. Anh ta là một yêu tinh. Tôi biết điều đó nhưng không thể để anh ta chết. Điều gì đó trong trái tim thúc giục tôi cứu lấy mạng sống của anh ta. Thật khủng khiếp khi bị trói ở một nơi như thế này và chờ đợi cái chết. “Nếu anh hứa không làm hại tôi, tôi hứa sẽ không để anh chết”.

“Tôi không muốn làm thế nhưng nếu cô ta đến đây thì...”

Tôi kéo phăng sợi dây đúng lúc giọng nói của anh ta tắc nghẹn.

“Coi chừng!” Anh ta hét lên.

Tôi quay phắt người lại. Một chiếc găng rơi ra, chiếc còn lại cũng gần như thế. Một người phụ nữ đứng ngay trước mặt tôi. Cô ta nhỏ nhắn nhưng xinh đẹp với mái tóc dài màu đen và làn da ngăm ngăm. Tôi nghĩ là mình đang thở gấp.

“Làm ơn đừng để cô ta bắt tôi đi”. Anh ta thì thầm khi tôi lùi về phía sau.

“Tôi sẽ không làm thế”. Tôi không biết làm cách nào để có thể giữ được lời hứa đó với anh ta lúc này. Có một mối đe dọa nào đó từ phía cô ta. Điều đó dường như là chắc chắn bởi cô ta mang trên mình một vật gì đó đeo phía trước chiếc váy màu nhung đen. Nhưng điều đáng sợ hơn lại nằm trong đôi mắt của cô ta. Một cái nhìn khủng khiếp, đầy hăm dọa.

“Cậu biết là ta sẽ phải mang cậu theo, chàng chiến binh ạ”. Giọng nói mạnh mẽ của cô ta cất lên. Ánh mắt cô ta lóe lên những tia sáng và cô ta bước về phía trước. Đôi cánh tay mảnh dẻ nhưng toát lên vẻ chết chóc.

Tôi giơ bàn tay nhỏ nhắn của mình lên. “Khoan đã. Đợi một chút. Được chứ?”

Cô ta cười tự mãn, “Định cản ta sao, bé con?”

“Xin lỗi. Cô vừa gọi tôi là bé con à? Cô nghĩ mình là ai chứ? Một ả cao hai mét sao?” Tôi hỏi. Hơi nóng trong người tôi bốc lên trong từng lời nói.

Gã đứng cạnh tôi thì thảo. “Đừng thế mà”.

Cô ta tiến thêm một bước nữa về phía tôi. “Ta phải đưa kẻ bại trận kia theo”.

“Đi cùng cô đến đâu chứ?” Tôi siết chặt găng tay và lùi thêm một bước nữa. Lúc này tôi đã có thể tháo sợi dây cho anh ta. Tôi cố làm một cách bình tĩnh như thể muốn che giấu cái cảm giác tim mình đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, để không chú ý đến chiếc răng nhọn hoắt đang chìa ra khỏi cặp môi cô ta.

“Valhalla”.

Tôi cố lục lọi trong đầu mình, nếu không nhầm trước đây có lần Devyn đã nói với tôi về từ này. “Valhalla? Những điều trong thần thoại Na Uy phải không? Thánh Odin? Đúng là ông ta không?”

Cô ta vẫn xông về phía trước. Mấy chiếc móng vuốt mọc ra từ những ngón tay. Một chiếc cứa vào má tôi. Ánh mắt lạnh lẽo và khô khốc của cô ta nhìn tôi. Những bông tuyết trắng đọng lại trên hàng lông mày cô ta.

“Người dám gọi tên ông ta sao, hỡi con người kia?” Cô ta hăm dọa. “Cô cũng yếu đuối và tuyệt vọng như gã kia mà thôi”.

Những âm thanh ghê rợn từ móng vuốt của cô ta len lỏi vào cơ thể tôi. Có cảm giác như mọi thứ trong tôi đang rối tung lên. Tôi cảm thấy choáng váng nhưng cố gắng kiềm chế, tránh không nhìn vào cô ta. Tôi hướng về phía gã trai đang bị trói. Còn một chiếc nút thắt trên sợi dây. Dù vậy, tôi rất giỏi với những chiếc nút như thế này. Tôi cố che giấu nỗi sợ hãi của mình, móng vuốt của ả ta vẫn chạm vào má tôi. “Tên của ai cơ? Odin à?”

Cuối cùng thì cái nút cũng được tháo ra, tôi giật mạnh sợi dây và gã yêu tinh đổ gục về phía trước. Tôi cúi xuống đỡ gã ta dậy. Gã cũng cố gắng gượng dậy và dựa vào người tôi. Hai tay tôi ôm lấy ngực gã. Những bông tuyết bị vỡ ra dưới chân chúng tôi. Những cơn gió mạnh khiến cây cối xung quanh ngã nghiêng.

Cô ta rít lên rồi ngửi thấy điều gì đó. Khu rừng lạnh lẽo và ẩm đạm. Cô ta nhìn tôi dò xét. “Người không phải là con người”.

Tôi cố gắng để gã yêu tinh bên cạnh có thể đứng vững. “Tất nhiên ta là con người”.

Cô ta nheo mắt. “Không... không phải thế”. Nét mặt cô ta trông rất đáng sợ. “Người là người lùn”.

Gã yêu tinh gượng đứng được một chốc thì bắt đầu rung lên dữ dội. Tôi đỡ anh ta trong khi chân của cả hai chìm trong tuyết. Tôi cho anh ta dựa vào một thân cây màu đen, xù xì.

“Là gì cũng được”. Tôi hít một hơi thật sâu, cố không để ý đến những móng vuốt và răng nanh của cô ả. Tôi nghĩ đến con dao được gấp lại để dưới đôi tất của mình. Tôi phải buông gã kia ra để lấy nó. Nào tôi làm việc hết sức để có thể tìm ra cách nào đó thoát khỏi tình cảnh này. Tôi tiếp tục nói với cô ta, “Ý tôi là cô không thể đưa anh ta đi”.

Cô ta khoanh tay trước ngực nhìn tôi, “Tại sao không?”

Một quả thông từ trên cao rụng xuống và nằm lăn trên tuyết. Trông nó thật lạ mắt với vẻ bề ngoài xù xì, thô ráp được bao phủ bởi một lớp tuyết trắng tinh bên ngoài. Tôi đang tìm kiếm một câu trả lời cho cô ta.

“Tôi không phải là kẻ thất bại. Tôi vẫn còn sống”. Gã kia nói.

“Không lâu nữa đâu”. Nụ cười nham hiểm nở trên mặt cô ta. Cô ta lè lưỡi đón lấy một bông tuyết đang rơi xuống. Những cơn gió lạnh luồn qua các nhánh cây. Chúng tôi thật sự đơn độc ở đây.

“Không, sẽ còn lâu đấy”. Tôi nhìn cô ta. “Tôi sẽ cho anh ta uống một vài viên thuốc và anh ta sẽ mau chóng bình phục”.

“Thuốc à?” Cô ta khịt mũi. “Cô có biết hắc ta là ai không, người tí hon? Hãy nhìn hắc ta đi”.

“Đừng gọi tôi là tí hon”.

“Người chẳng có chút sức mạnh nào cả”. Khuôn mặt cô ả toát lên vẻ ngạo mạn như người vừa giành được một hợp đồng năm triệu đô la vậy. “Cô chẳng giúp gì được cho hắc ta đâu”.

Cô ta nói đúng. Không gian bỗng chìm trong yên lặng. Một lớp tuyết dày phủ lên người chúng tôi. Tôi hít một hơi sâu. Gã yêu tinh rên lên khe khẽ. Tiếng rên của gã chứa đựng sự buồn bã,

đau khổ và thất vọng. Gã đang trong tình trạng rất dễ tổn thương. Dù là yêu tinh hay không gã vẫn cần đến sự giúp đỡ của tôi.

Tôi nói một cách rần rỏi, “Tôi sẽ không bỏ rơi anh ta đâu”.

Cô ả nhướn cặp lông mày lên như thể đang đoán xem chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với ả. Tôi cũng muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nhưng lúc này tôi đang mãi chú ý đến đôi chân của mình. Chúng đã bị ngập trong tuyết, hơi lạnh ngấm vào da thịt.

“Có một cơ hội duy nhất để anh ta sống, vì cô đã dính vào chuyện này”. Cô ta nói.

Tôi chờ đợi.

“Bọn ta mong chờ ở hắc ta sự cống hiến không phải là trừng phạt”. Cô ta trở nên điềm tĩnh. “Ta cam đoan điều đó. Sau khi hắc ta chết, hắc sẽ được chiến đấu bên cạnh Odin trong một trận chiến vĩ đại nhất”.

“Tôi chưa muốn chết. Tôi đang làm công việc của mình ở đây. Tôi - không - thể - chết”. Gã bật ra những lời khó nhọc qua kẽ răng.

Một quả thông khác rơi xuống vai tôi và lăn trên lớp tuyết trắng tinh. Một hạt thông bị tách ra và rơi sang một bên. Những cơn gió ngày càng thổi mạnh vào người chúng tôi. Vất vả lắm tôi mới giữ được cho cả hai đứng vững, trong khi ả kia vẫn đứng như không hề có chuyện gì xảy ra.

“Ta biết”. Những chiếc lông bắt đầu mọc ra sau lưng cô ta. Sự đe dọa hiện rõ trong từng ánh mắt. Mái tóc cô ta xoắn lại và bay theo gió. Vẻ đẹp của cô ta được thay bằng nỗi khiếp sợ.

Tôi hơi lùi về phía sau. Cánh tay của gã yêu tinh vòng qua eo tôi. Mặc dù gã gần như không còn chút sức lực để tự mình đứng vững nhưng gã vẫn cố gắng lao về phía trước bảo vệ tôi. Gió làm tóc gã rối tung lên.

“Ta sẽ không làm hại một người tí hon đâu”. Cô ta nói. Đó cũng là lúc tôi nhận ra rằng những chiếc lông mọc ra phía sau lưng cô ta chính là một đôi cánh tuyệt đẹp, lông lánh giống như loài thiên nga nhưng màu đen.

Tôi không biết nên nghĩ thế nào về cô ta. Cũng như nói hay làm bất cứ điều gì ngay lúc này. Tôi chỉ đứng đó, run lấy bầy, lạnh lẽo và khiếp sợ.

“Miệng cô đang há ra đấy, cô bé”. Cô ta gần như mỉm cười. “Ta sẽ để cô đưa gã kia đi vì có thể hắc sẽ sống sót khi có cô ở đây. Cô sẽ phải tự quyết định nên hay không nên làm điều này, cô bé tí hon ạ”.

Tôi chống cự.

Cô ta giang rộng hai cánh tay và nói, “Hơn nữa, sẽ có thêm nhiều chiến binh nữa đến đây. Cái chết đang đến rất gần. Nó đến cùng với những cơn gió đấy. Người có cảm nhận thấy không?”

Đúng như lời cô ta nói, tôi có thể cảm nhận thấy một mối đe dọa đang đến rất gần cùng với một cơn bão lớn. Những bông tuyết bị gió cuốn đi, tạo thành những vòng xoáy vây quanh chúng tôi. Cô ta gật đầu với tôi rồi ngẩng đầu lên, hai chiếc cánh giang rộng và bay vút lên không trung hòa vào màu trắng bạc của tuyết.

Tôi loạng choạng rồi gục xuống. Gã trai ngồi xuống phía trên đầu tôi. Gã khẽ mỉm cười. Nu cười nhẹ nhàng, điên dại và kiệt quệ. “Xin lỗi. Xin lỗi. Ôi... mọi chuyện kết thúc rồi. Tôi nghĩ...”

Anh ta tự ngắt lời mình và bắt đầu cười. Cử động khiến anh ta nhăn nhó và rên rỉ. Tôi nhào người xuống gần anh ta, tôi sợ anh ta trở nên điên loạn. “Anh ổn chứ?”

Anh ta ngẩng lên và gật đầu. Bàn tay to lớn đầy vết xước đang run rẩy của anh ta đưa lên vén những sợi tóc đang xoắn xuống trán. Anh nhìn vào mắt tôi và hai làn môi khẽ cử động. “Cảm ơn em”.

Rồi anh ta ngắt đi.

Tuyệt thật.

Yêu tinh là những kẻ xấu. Không hoàn toàn là ác quỷ, nhưng chúng giống như một đoạn phim kinh dị mà bạn không thể quên được ngay cả khi bước lên giường ngủ.

Gió thổi ngày càng mạnh và khủng khiếp. Mỗi giây như được kéo dài thành từng phút. Tôi phải làm một điều gì đó thật khôn ngoan, một điều gì khác ngoài việc đứng đó và nhìn chăm chăm vào một gã đang nằm bất động trên tuyết. Trông anh ta khá trẻ, chỉ nhiều hơn tôi khoảng vài tuổi, nếu đó cũng là tuổi của con người. Tôi cũng không chắc chắn lắm. Anh ta không mặc áo khoác, chỉ có một chiếc quần Jean và chiếc áo len dài tay màu đen kiểu Ai-len. Không chừng anh ta đã bị đóng băng rồi.

Tôi ngẩng đầu lên trời tìm kiếm người đàn bà kia. Những bông tuyết chạm vào mắt và lập tức tan ra. Cô ả đã biến mất. Sau khi chớp mắt để những giọt nước trôi đi, tôi bắt đầu quan sát những vết thương trên người anh ta, có một vài chỗ đang rỉ máu. Và tôi tìm thấy một vết thương khá lớn: đó là một vết cắn rộng phía trên bụng. Da thịt trên vết thương bị rách lổm chổm. Từ miệng vết thương rỉ ra những vết máu màu đỏ xanh, có thể do máu của anh ta đã lẫn vào những sợi vải màu đen của chiếc áo, hoặc cũng có thể đó là màu máu của yêu tinh. Tôi cũng chẳng biết.

Vài giây trôi qua, đôi mắt anh ta khẽ động đậy và hé mở. Không có gì để băng miệng vết thương nên tôi đành dùng chiếc áo ngoài của mình quấn chặt quanh bụng anh ta. Máu chảy ra từ vết thương có mùi của đồng và kim loại.

Tôi lôi chiếc điện thoại ra và bấm cho nội. Nội thường xử lý rất khéo những vết thương loại này. Nội không những là một nhân viên cứu hộ bình thường mà còn là một người hóa thú - một con hổ. Thật kỳ lạ phải không. Khi hồi chuông thứ nhất vừa đổ thì anh ta nắm lấy tay tôi, chiếc điện thoại bị ngắt.

“Anh làm gì vậy?” Tôi tức giận. “Tôi đang gọi người giúp đỡ”.

“Không. Không cần giúp đỡ”. Môi anh ta rung lên. “Phải tìm chỗ ẩn nấp đến khi tôi phục hồi”.

“Anh nói còn không nổi nữa kìa,” - tôi giải thích - “anh cũng không có khả năng quyết định việc này”.

Anh ta ngẩng đầu lên. “Làm ơn đi. Không ai được biết tôi có mặt ở đây. Người ta sẽ giết tôi khi tôi không còn chút sức lực nào nữa”.

Điện thoại đổ chuông. Nội đang gọi lại. Tôi vuốt mấy ngón tay lên tóc mình nhưng quên rằng chúng dính đầy máu. “Tôi nghĩ đó không phải là ý hay”.

“Làm ơn đi”.

“Tôi không thể để anh chết được”.

Anh ta ho húng hắng, “Nếu tôi sắp chết, Thruth đã đưa tôi đi rồi”.

“Thruth nào?”

“Là một trong các nữ thần Valkyrie”.

Điện thoại thôi đổ chuông.

“Ôi. Hay thật!” Tôi nuốt nước bọt và nói. “Tôi không hề biết Valkyrie là ai”.

Anh ta nhướn lông mày và khịt mũi, “Em có phải là yêu tinh không?”

“Không...” Tôi trả lời, nhấn mạnh vào vết thương của anh ta. Anh ta rên rỉ nhưng vẫn cố kìm nén và nhìn tôi. “Được rồi. Tôi là nửa yêu tinh. Vết thương có đau không?”

“Một chút thôi”. Anh ta co rúm người lại tỏ vẻ rất đau đớn. “Em là nửa yêu tinh sao? Điều đó là sự thật...” Anh ta bị những cơn đau làm cho ngất quăng và tôi cảm thấy tội tệ thay cho anh ta. “Xin lỗi anh. Tôi quá vội vàng. Tôi không muốn gây khó khăn cho anh. Tôi cũng không phải là người ác ý nhưng chúng ta phải rời khỏi đây. Anh đang bị thương và cần được cứu chữa. Anh cần đến bệnh viện hay làm điều gì đó tốt hơn”.

“Đừng đến bệnh viện. Tôi sẽ về phòng của mình”. Anh ta rên rỉ.

“Anh nên đến bệnh viện”. Tôi nài nỉ.

“Người ta sẽ không tin tôi”. Anh ta cố ngồi thẳng lên. Tuyết phủ đầy lên chiếc quần Jean đen đang mặc. “Tôi cần em giữ thăng bằng giúp, được chứ?”

“Vâng, tất nhiên”.

Anh ta quàng tay qua vai tôi, còn tôi đỡ lấy eo của anh ta. Có vẻ như anh ta nhẹ hơn Nick nhiều và điều này thật tốt. Chúng tôi gần như lết đi trong khu rừng. Anh ta ho sù sụ và thỉnh thoảng lại vấp ngã. Tôi thực sự cảm thấy ái ngại cho anh ta. “Cố gắng lên. Xe của tôi ở ngay đây rồi”.

Anh ta gật đầu và lăm bắm điều gì đó. Vài giọt mồ hôi chảy xuống trán. Gió bắt đầu thổi mạnh hơn. Tuyết vẫn rơi đều, phủ lấy chúng tôi, đọng lại từng mảng trên tóc và xóa hết những vết chân trên mặt đất. Cuối cùng tôi cũng đưa được anh ta đến bãi đỗ xe. Thật may mắn, chúng tôi không bắt gặp ai ở đó lúc ấy. Nhìn anh ta cũng đã bình phục ít nhiều.

“Tôi phải đưa anh đến bệnh viện”. Tôi tiếp tục nài nỉ.

“Điều đó sẽ giết chết tôi”.

Tôi nhìn về phía anh ta, “Tôi biết anh không phải là con người. Vậy anh có phải là một vị vua không?”

Anh ta lắc đầu, “Làm ơn đừng hỏi nữa”.

“Anh là vua đúng không?” Tôi hỏi lại.

“Tôi biết những gì anh nói nhưng tôi không buộc phải làm theo những gì anh nói”. Tôi gằn giọng. “Bọn tôi có chỗ dành cho yêu tinh”.

Anh ta trở mắt nhìn tôi, “Lời đồn là có thật sao?”

“Lời đồn nào cơ?”

“Kẻ nào đó đã bẫy chúng tôi”.

Tôi không trả lời. Tuyết làm mũi tôi như đông cứng. Tôi lấy chiếc chìa khóa trong túi và tắt hệ thống bảo vệ.

“Điều đó thật man rợ”. Anh ta gầm gừ.

Tôi không hoàn toàn phản đối điều đó. Chúng tôi tiến gần về phía chiếc xe Yokohama, nó nằm cạnh một chiếc xe buýt đưa đón học sinh màu đen, to đùng. “Chúng đã giết người và tra tấn những đứa trẻ”. Tôi thanh minh.

“Bởi vì vị Vua của họ đang suy yếu”. Đầu anh ta lại rung lên và anh ta bắt đầu ho dữ dội. “Nếu tôi không bị thương, tôi sẽ bắt em đưa đến đó ngay bây giờ”.

Tôi nói một cách rõ ràng, “Phải rồi anh đang bị thương”.

Lông mày anh ta hơi chùng xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi. “Da em xanh quá”.

“Do lạnh quá thôi”. Tôi lấp bắp.

Tôi cười ngây ngô và ngăn không hét lên. Tôi chẳng biết làm gì với anh ta lúc này. Ý tôi là anh ấy là một con yêu tinh. Một con yêu tinh đang bị thương và cũng có thể là một Vua yêu tinh. Điều này chẳng hay ho gì. Thực sự rất tồi tệ. “Tôi sẽ đưa anh đến căn nhà đó”. Tôi thốt lên.

“Không được”. Giọng anh ta tỏ vẻ sợ hãi. Khuôn mặt méo mó vì đau đớn. Anh ta chộp lấy cổ tay tôi và nói: “Tôi không thể đến đó trong tình trạng này”.

Tôi gỡ tay khỏi anh ta và mở cửa xe. “Tôi không thể để anh giết hại người khác được”.

Anh ta lại nắm lấy cổ tay tôi, lần này cao hơn. “Tôi không giết người. Chỉ kẻ thù thôi. Tôi có thể kiểm soát được những gì mình đang làm. Tôi xin thề là như vậy. Không phải tất cả yêu tinh đều giống nhau. Em không thể phán xét tất cả chúng tôi chỉ bằng cách đánh giá một vài kẻ trong chúng tôi. Điều đó là không công bằng”.

Câu nói của anh ta đã đạt được mục đích. Điều gì đó rất kỳ lạ xảy ra trong tôi. Mọi vật quay cuồng. Lẽ nào tôi bị cảm lạnh. Tôi cố gắng để tập trung tinh thần. “Ai đã cắn anh?”

“Cái gì?” Anh ta hỏi với ánh mắt dò xét.

“Ai - đã - cắn - anh?”

“Một con sói”. Miệng anh ta cứng đờ.

Tôi đã đoán đúng nhưng điều đó chẳng làm cho tình trạng của tôi khá hơn chút nào. Đôi mắt của tên yêu tinh đang nhìn tôi chờ đợi. Tôi hết sức để tỏ ra bình tĩnh, “Một con sói à?”

“Em biết anh ta”. Đó không phải là một câu hỏi mà là khẳng định. Bàn tay anh ta nắm chặt lấy cổ tay tôi, nó thực sự mạnh mẽ dù cho anh ấy đang bị thương.

“Ồ phải rồi, tôi biết một con sói. Tôi thường ra ngoài mua pizza và vuốt ve bộ lông của nó. Tất nhiên là tôi không biết con sói nào cả”. Tôi gắt lên. “Vào xe đi”.

Anh ta co rúm người lại khi chui đầu vào xe. Tôi không biết có phải vì đau hay vì chiếc xe được làm chủ yếu bằng sắt và kim loại. Yêu tinh vốn rất sợ sắt và kim loại. Tôi bỗng nhiên nghĩ đến cái dây an toàn, nó sẽ vắt qua đúng ngay vết thương của anh ta. Nhưng tôi nhanh chóng không

chú ý đến nó nữa và đóng cửa xe lại. “Cẩn thận cái chân”.

Anh ta lặng lẽ làm theo.

Sau khi đóng cửa cho anh ta, tôi tiến về phía bên kia Yoko và nhìn đồng hồ. Tôi nên đưa anh ta đến căn nhà trong rừng và quay trở lại trước khi Issie học xong lớp tiếng Pháp. Nhưng có điều gì đó cứ thôi thúc trong lòng. Tôi không biết vì sao anh ta có mặt ở đó? Tôi cũng không biết liệu anh ấy có gây nên những tội ác nào không? Anh ta sinh ra là một yêu tinh, đó là tất cả những gì mà tôi biết đến lúc này. Liệu có phải tôi đã kết án toàn bộ loài yêu tinh chỉ bởi vì những gì đã xảy ra ở đây? Liệu có phải tất cả bọn họ đều là những kẻ ghê tởm và xấu xa?

Tôi mở cửa xe.

Nick rõ ràng sẽ không do dự trước những sự việc như thế này. Bởi vì sẽ chẳng có vết thương nào ở bụng gã yêu tinh này nếu như anh ấy không chắc chắn việc mình làm. Nick luôn phân biệt được một cách rõ ràng giữa thiện và ác. Còn tôi? Tôi thích đứng ở ranh giới giữa chúng. Điều đó không phải là xấu. Chỉ là sự khác biệt.

Tôi ngồi xuống ghế và thắt dây an toàn, liếc nhìn gã yêu tinh bên cạnh. Anh ta đang nằm dựa vào ghế, mắt nhắm nghiền và miệng hơi hé mở. Anh ta chắc hẳn đang rất đau đớn.

“Tôi rất tiếc về vết thương”. Tôi bắt đầu nói và cảm thấy như đang rơi vào tình trạng thiếu nước vì cảm thấy choáng váng. Tôi vặn chìa khóa khởi động chiếc xe Yoko và nhìn ra phía sau để ra khỏi bãi đỗ. “Ý tôi là không hay ho gì khi anh bị đau, đặc biệt hơn nữa anh lại là một...”

Ánh sáng từ đâu lóe lên trong khóe mắt tôi, một bàn tay giữ chặt lên vai. Mọi vật bỗng nhiên tối sầm trước mắt.

Yêu tinh không thích trần truồng. May mắn là chúng cũng mặc quần áo. Điều đó khiến chúng không bị kết tội khiếm nhã và quan trọng hơn là không bị lạnh cóng!

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang ở trong xe một mình. Bên ngoài, Issie đang đấm liên hồi vào cửa xe, mái tóc của cô ấy bay phấp phới trong gió.

“Zara!” Issie hét lên, ngón tay cái ấn vào tấm kính. “Zara, mở cửa ra đi”.

Tôi mở cửa xe.

“Devyn! nhanh lên!” Issie giật cánh cửa mở ra và chui vào trong. Cô ấy gần như nằm lên người tôi. “Ồi chúa ơi! Cậu không sao chứ? Tớ cứ tưởng cậu chết rồi!”

“Tớ đâu có chết”. Tôi vừa nói vừa đưa tay dụi mắt. “Nhưng cảm giác như chết rồi vậy. Choáng váng”.

“Đây không phải nơi để cậu ngủ đâu Zara. Chúa ơi, tớ không muốn tước quyền lựa chọn của cậu nhưng nơi này rất nguy hiểm. Xe cậu gần ra khỏi bãi đỗ nhưng động cơ đã tắt”. Issie gầm lên. Ánh mắt cô ta trông thật dữ dội.

“Có lẽ anh ta đã tắt máy”. Tôi nói và cố gắng hình dung lại xem có chuyện gì đã xảy ra.

“Da cậu trông thật buồn cười. Xanh như tàu lá vậy. Mà khoan đã. Anh ta. Anh ta là ai? Phải Nick không?” Issie áp sát vào mặt tôi. Cơn gió lạnh từ bên ngoài ùa vào khi cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi đã gần như nằm gục xuống phía trước chiếc ghế và vô tình để lại một vết nước dãi rất đáng xấu hổ trên đó. Tôi ngồi thẳng dậy. “À, đó là một gã yêu tinh đáng nguyên rủa”.

Issie thở hổn hển, “Cậu đang nói gì thế?”

Có lẽ anh ta đã đánh tôi ngất đi. Tôi không biết bằng cách nào. Tôi sờ tay lên gáy nhưng chẳng có gì ở đó. Không một vết thương. Có một vết máu trên nắm cửa bên cạnh nhưng đó chỉ là dấu hiệu cho thấy có ai đó đã ở đây.

Devyn xuất hiện cùng với Cassidy bên cạnh. Hai tay Devyn đặt lên chiếc xe lăn cứ như thể là chủ chiếc xe vậy. Khuôn mặt Devyn chuyển sang lo lắng, “Zara? Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Tôi ném về phía cậu ta một ánh mắt ngờ vực và hướng sang phía Cassidy. Hai bím tóc của cô ta bay bay theo gió. “Không có gì. Tớ... tớ chỉ buồn ngủ một chút và... ừm”.

“Cậu ấy đập vào phanh an toàn và chiếc xe bị trôi”. Issie tiếp lời.

Đôi mắt của Cassidy không to lắm. Cô ấy khá ưa nhìn với làn da ngăm đen. So với Issie, Cassidy cao hơn hẳn, thậm chí còn quyến rũ và hiểu biết hơn. “Bãi đỗ đâu có bị nghiêng”.

“Ồ, cậu biết lực hấp dẫn là gì rồi mà!” Issie nói một cách ngớ ngẩn. “Nó luôn tác động lên chúng ta đúng không?”

Cô ta hích vào xe của Devyn, hơi mạnh tay khiến chiếc xe chạy sang một bên. Cassidy đưa tay giữ lấy chiếc xe và đón nhận ánh mắt biết ơn của Devyn. “Cảm ơn”. Cậu ta nói.

Thời gian dường như trôi chậm hơn kể từ đó. Tôi không biết có phải do mình vẫn bị choáng hay tại vì Issie. Cô ta cứ nhìn chăm chăm vào Devyn. Còn Devyn thì vẫn ngược nhìn Cassidy đang mỉm cười trêu mếu với mình. Rõ thật nhảm nhí.

“Câu có chắc chuyện gì đã xảy ra với mình không Zara?” Devyn hỏi sau khi miễn cưỡng quay lại nhìn chúng tôi. Mỗi một từ cậu ta nói ra đều có hai hay nhiều ý nghĩa. Tôi không thể nào nói với cậu ta tất cả sự thật, nhất là khi Cassidy vẫn có mặt ở đây.

Tôi dùng đến bộ mã mà chúng tôi tự nghĩ ra. “*TINKED*”.

“*TINKED* là cái gì?” Cassidy hỏi và kéo mạnh cổ tay áo của mình xuống.

Trong phút chốc, không ai trong chúng tôi mở miệng. *TINKED* là từ ám chỉ một loài thiên thần có cánh nhỏ, theo quy ước từ này có nghĩa là “đổi mặt bất ngờ với yêu tinh”.

Devyn bắt đầu phát huy khả năng nói dối bằng những từ ngữ uyên bác của cậu ta. “Một mỗi. Rã rời. Những triệu chứng của sự kiệt sức”.

Cassidy mỉm cười với cậu ta. “Ồ hóa ra vậy. Tớ luôn cảm thấy kiệt sức sau mỗi bài kiểm tra của thầy Burn. Cậu cũng thế phải không Zara? Ông ta đúng là một ác quỷ”.

Tôi gật đầu nhưng không mấy thiện chí, mọi thứ xung quanh lại tối sầm trước mắt. Issie hướng người về phía tôi. “Cậu xanh xao quá. Trông cậu nhợt nhạt hơn bình thường đấy”.

“Ừ”. Tôi miễn cưỡng trả lời. “Mấy bài kiểm tra đó đã giết chết tớ”.

Thêm những giây phút lặng lẽ và ngượng ngùng nữa trôi qua. Sau đó, Cassidy cất lời. “Được rồi. Devyn, cậu đi được rồi chứ?”

“Tớ... ời”. Cậu ta bối rối với mớ tài liệu để trên đùi. Đó là cuốn sách mà chúng tôi đã cùng nhau xem. “À, Cassidy sẽ đưa tớ về”.

“Ôi trời, chàng trai. Cậu nói như thể xin lỗi người ta vậy”. Cassidy vươn hai cánh tay dài của mình lên cao, sửa lại chiếc khăn quàng màu đỏ tía và nhìn Issie với ánh mắt dò xét khác thường. Sau đó, cô ta gãi vào chỗ vừa chạm vào chiếc khăn và nói đùa, “Về nhà cùng tớ là một chuyện khủng khiếp lắm sao?”

“Không”. Devyn lúng túng. “Ý tớ không phải vậy”.

Cậu ta không thèm nhìn Issie, trong khi mắt cô ấy đang rất thê thảm. Trong khoảng khắc, tôi không còn để ý đến gã yêu tinh kia nữa. Nỗi đau của Issie đã xóa nhòa những thứ khác trong tôi.

“Gọi cho tớ sau nhé Zara”. Devyn hét về phía tôi khi đang cùng Cassidy tiến ra xe. Issie đóng sầm cánh cửa xe tôi. “Cậu có chắc là lái được không?”

“Được”.

“Vậy thì lái đi”. Cậu ta ra lệnh cho tôi. “Nhanh nhất có thể để ra khỏi chỗ này”.

Tôi khởi động chiếc xe Yokoi, quay trở lại làn đường chính của bãi đỗ xe và cán phải thứ gì đó. Tôi nghe rõ tiếng nổ khá inh tai. Tôi mở cửa xe và xuống quan sát. Một lon coca ai đó để lại đã bẹp dí dưới bánh xe của tôi. Tôi quay trở lại xe và đóng cửa lại. Khi xe đã gần như ra khỏi bãi đỗ, tôi quay sang vén những sợi tóc xõa xuống mặt Issie.

“Issie này, cậu có muốn...” Tôi nói.

“Không. Chúng ta sẽ không nói về nó nữa. Thiếu tình yêu với tớ chẳng còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là việc cậu đã ngã đi trong xe. Vậy hãy nói tớ nghe lý do tại sao ngay bây giờ đi”. Cậu ta khoanh tay trước ngực.

“Nhưng...”

“Nghiêm túc đấy Zara, hãy kể tớ nghe chuyện gì đã xảy ra”.

Và tôi kể tất cả cho cô ấy nghe.

*

* *

Ngay khi tôi đưa Issie về thì Devyn gọi, cậu ta muốn biết sẽ làm gì tiếp theo.

“Chuyện này không nên nói qua điện thoại”. Tôi nói với cậu ấy. “Tớ có thể đến nhà cậu được chứ?”

Tôi chợt nhớ ra rằng mình chưa bao giờ đến nhà Devyn. Tôi thậm chí còn không biết nhà cậu ta ở đâu. Sau một lúc im lặng, cậu ta nói. “Không”.

Tôi dừng xe trên con đường nhỏ dẫn vào nhà và ngắm nhìn khu vườn rất đáng yêu đầy sỏi và cỏ cây nơi nội Betty và tôi sống. Thực sự là một nơi dễ chịu và bình yên, khác hẳn với nơi trước đây bị Vua yêu tinh lục tung lên. Devyn đã từng có mặt ở đây hàng nghìn lần để nghiên cứu về những quyển sách nói về yêu tinh. Bụng tôi bỗng thắt lại. Điều gì đang xảy ra với cậu ta vậy? Cậu ta cặp kè với Cassidy, bỏ rơi Issie và chưa bao giờ mời tôi đến nhà. Tôi không giấu được vẻ khó chịu qua lời nói của mình.

“Tại sao vậy? Cassidy đang ở đó à?”

“Không”.

Bây giờ đến lượt tôi im lặng. Tôi lái chiếc xe Yokoi vào gara nhưng không tắt máy. Tôi thích lợi ích mà chiếc máy sưởi mang lại. Một nửa trong tôi muốn hỏi cậu ta chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo với Cassidy. Cassidy xuất hiện cùng cậu ta ở mọi nơi như thể cô ấy là nhân vật chính trong cuộc sống của cậu ta vậy. Tôi muốn nói với Devyn về ý nghĩa của cậu ấy đối với cuộc sống của Issie và trái tim của Issie đang ngày một rạn vỡ thêm mỗi khi nhìn thấy cậu ta đi cùng Cassidy. Nhưng thay vì thế, tôi hỏi cậu ta, “Tại sao không?”

“Chỉ là không phải lúc này thôi”. Cậu ta thanh minh. “Tớ xin lỗi, Zara”.

Tôi cảm thấy hụt hẫng. Sau đó, tôi kể ngắn gọn với cậu ta những điều đã xảy ra. Tôi gục đầu xuống tay lái. “Cậu nghĩ sao về các nữ thần Valkyrie?”

“Đấy là điều rất thú vị”. Cậu ta ngừng một lúc. “Nó có liên quan đến truyền thuyết giữa người thú và người đột biến, cậu biết không? Ý tớ là tớ đã đúng hướng khi tìm hiểu về thần thoại của

người Na Uy”.

“Ừ. Vậy cậu có thể sử dụng khả năng nghiên cứu điên rồ của cậu để giải thích về thánh địa Valhalla và các nữ thần Valkyrie được không? Tớ không thể tin là lại còn tồn tại một sinh vật khác mà chúng ta chưa hề biết gì về chúng. Nó khiến tớ cảm thấy tò mò và thích thú”.

Tôi ngẩng mặt lên khỏi tay lái. Bên ngoài mọi thứ cực kỳ lạnh lẽo, ảm đạm và hoang vắng. Những trận gió mạnh hất tung những ngọn cây trên cao. “Cậu có thể kể cho Nick về những gì đã xảy ra chứ?”

“Được rồi, Zara. Tớ sẽ nói với anh ấy rằng cậu đã thả một con yêu tinh đi”. Cậu ta nhấn mạnh điều đó trong điện thoại.

“Cảm ơn”.

“Anh ấy biết cậu là người mềm yếu Zara ạ. Đừng lo. Anh ấy sẽ không nổi điên lâu đâu”.

“Cậu nghĩ thế sao?” Tôi bước ra khỏi xe, kiểm tra mọi thứ xung quanh để chắc rằng không có dấu hiệu của yêu tinh ở đó.

“Tớ biết. Chà, Valkyrie và Valhalla. Tớ thậm chí còn không hình dung ra được chúng nghĩa là gì...” Cậu ta lẩm bẩm điều gì đó rồi cúp máy mà không thèm chào tôi lấy một câu.

Tôi đóng cửa xe rồi tiến về hành lang phía trước ngôi nhà. Tôi bước rất nhanh và tra chiếc chìa khóa vào ổ. Tôi không nhìn ra đằng sau và chưa bao giờ làm như vậy. Tôi rất sợ phải nhìn thấy những thứ gớm ghiếc rất có thể đang ẩn náu đâu đó trong những bụi cây ngoài kia và chờ đợi tôi.

Sau khi làm xong công việc nhà, tôi bắt đầu tìm kiếm những thứ liên quan đến Valkyrie trên internet.

Kết quả đầu tiên là một bộ phim sản xuất năm 2008 nói về Hitle với sự tham gia diễn xuất của Tom Cruise. Tôi bỏ qua một vài đường link nữa trước khi tìm thấy trang nói về thần thoại Na Uy. Tôi biết rằng có lẽ Devyn cũng đang làm điều này giống tôi ở nhà cậu ấy. Nhưng tôi vẫn muốn tìm hiểu về những điều bí ẩn này. Tất cả những gì tôi tìm thấy là việc các nữ thần Valkyrie có nhiệm vụ đưa những chiến binh bại trận trở về Valhalla, thánh địa của thánh Odin, người đứng đầu các vị thần. Tôi không biết liệu Valhalla có phải là một nơi thực sự tồn tại trên trái đất theo truyền thuyết của người Na Uy hay chỉ là một nơi nào đó ở thiên đường.

Có tiếng mở cửa nhưng tôi không rời mắt khỏi màn hình. “Chào nội, Betty!”

“Không. Không phải bà Betty”. Là giọng của Nick. Anh ấy khép cửa lại và bước vào phòng, cởi chiếc áo khoác bên ngoài và treo nó lên chiếc móc được đặt ở chân cầu thang.

Tôi đặt máy tính lên bàn cạnh một quyển sách cũ của Stephen King mà trước đây ba tôi thường hay đọc và tiến về phía anh ấy. “Anh không thể giận em được. Em không chắc một trăm phần trăm rằng anh ta là yêu tinh. Anh ta đang chết dần, còn em thì không thể để điều đó xảy ra. Và khi nữ thần Valkyrie đến bắt anh ta đi, em chỉ... Em cũng không biết nữa. Em đã nghĩ mình không thể để bà ta đưa anh ấy đi như vậy”.

Nick bước tới, đặt tay lên gáy tôi. Tôi cảm nhận được hương vị của rừng toát ra từ cơ thể anh. Ánh mắt của Nick nhìn thẳng vào tôi, “Anh không giận em đâu Zara”.

“Hay quá”.

“Anh chỉ cảm thấy mình đã thất bại. Lẽ ra anh không nên để hấn ta ở đó nhưng anh đã không có đủ thời gian. Bây giờ hấn đã thoát ra và đó thực sự là vấn đề. Nhưng anh hiểu em mà, em thuộc kiểu người không thể khoanh tay đứng nhìn người khác đang chết dần”. Môi của Nick tiến gần về phía tôi. Anh thì thầm, “Anh không hề giận em. Đó là một trong những lý do khiến anh yêu em nhiều như vậy”. Làn môi mềm mại của anh chạm vào tôi. Anh quá ngọt ngào và êm ái. Những ngón tay của anh đan vào tóc tôi thật dễ chịu. “Cho dù, em rất phức tạp”.

Chúng tôi ngồi lên ghế và anh tiếp tục hôn tôi thêm một lúc nữa. Tôi ngả người vào anh, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. “Chúng ta sẽ ra ngoài tìm hấn ta. Em xin lỗi”.

“Anh biết rồi”. Nick kê đầu lên đùi tôi, hai chân của anh gác lên thành ghế. Anh mỉm cười và nhắm mắt lại. Tôi vuốt nhẹ mấy ngón tay mình lên trán và đôi mắt thanh tú của anh. Nick cầm lấy tay tôi, hôn nhẹ lên nó rồi thả ra.

“Em thật tốt với anh”. Anh lẩm bẩm rồi chìm vào giấc ngủ. Thật đúng là những gã con trai.

Tôi với lấy chiếc máy tính và đặt lên ghế.

Tôi tiếp tục tìm kiếm về Valkyrie cho đến khi nghe thấy ai đó gõ vào cửa sổ. Đó là một con chim cổ đỏ. Một mảnh giấy nhỏ treo dưới mỏ của nó. Con chim gõ vào cánh cửa thêm lần nữa rồi nhả miếng giấy ra trước khi bay đi.

Tôi nhẹ nhàng đặt Nick xuống và rón rén tiến về phía cánh cửa. Tờ giấy nằm trên chiếc bàn nhỏ đặt bên ngoài hành lang. Đó là một miếng giấy nhỏ được cuộn tròn. Tôi nhìn xung quanh nhưng không thấy con chim đâu nữa. Thực tế là chẳng có một sự di chuyển nào bên ngoài lúc này. Mọi thứ quá yên tĩnh. Tôi mở cuộn giấy ra, những chữ viết trên đó cực kỳ nắn nót nhưng khá nhỏ.

Gã sói của con đang gặp nguy hiểm. Nếu muốn biết tại sao, con phải giải thoát cho ta. Hai ngày nữa. Không dẫn theo những người thú.

Tôi nhét mảnh giấy vào túi rồi trở vào nhà. Nick vẫn ngủ say. Tôi chạm vào hàng lông mày của anh. Tôi không có sự lựa chọn nào khác nếu anh gặp nguy hiểm. Tất nhiên là tôi không có. Ông ấy - Vua yêu tinh, gọi tôi đến thông qua một con chim. Là một con chim sao? Nỗi hoang mang bao trùm lấy tôi. Nếu ông ta có thể sai khiến được chim chóc, cũng có thể sẽ sai khiến được nhiều người khác nữa. Như thế chẳng phải ông ấy sẽ được giải thoát hay sao?

“Điều này không hay chút nào”. Tôi lẩm bẩm.

Yêu tinh chịu sự sai khiến của Vua và những ham muốn của chúng. Chúng cũng có thể sai khiến được chim chóc.

Hai ngày sau, tôi và Issie lái xe như bay dọc theo con đường mòn nhỏ được phủ kín bởi những thân cây cao, thẳng tắp.

“Tớ không nghĩ điều này là khôn ngoan đâu”. Issie nói.

“Liệu chúng ta có biết trước điều gì là khôn ngoan không?” Tôi đáp đầy vẻ triết lý. “Chúng ta phải có lòng tin. Chúng ta phải tin vào những gì mình làm là đúng đắn”.

“Ừ”. Issie tỏ vẻ không hài lòng lắm.

Lời nhắn trên mảnh giấy đã khơi dậy sự tò mò ở tôi. Tôi không nói với Nick chuyện này mặc dù rất muốn. Thay vào đó, tôi thuyết phục được Issie tham gia.

Một giọng nói yếu ớt vang lên từ sau chiếc xe. “Kể từ khi ta tin vào sự tò mò của những đứa trẻ, ta đã chờ đợi một kẻ nào đó sẽ đến đây. Bây giờ cởi trói cho ta được chứ? Hay chúng ta lại phải tiếp tục với trò chơi bắt cóc? Ta nghĩ đó là lý do chính đáng để con giải thoát cho ta”.

“Không. Không bao giờ ta cởi trói cho ông”. Tôi hét lên và đưa tay bịt miệng lại. “Tớ đã nói điều đó rồi đúng không?”

Issie gật đầu. “Nhưng mọi chuyện sẽ ổn thôi. Cậu không giỏi xử lý những việc khó khăn như thế này. Đó là lý do vì sao chúng ta cần đến Nick”.

“Tớ cần phải làm được những chuyện này. Chúng ta không thể mãi phụ thuộc vào anh ấy”.

Tiếng nói lại vang lên. “Bọn ta chẳng thích thú gì khi bị trói bởi những sợi dây thép và ngồi trên chiếc xe bằng sắt này”.

“Đó là một gợi ý hay đấy”. Issie reo lên. “Và bọn tôi sẽ chẳng bao giờ tháo nó ra đâu thưa nhà vua”.

Tôi nắm chặt chiếc tay lái, bật đèn xi-nhan hướng ra phía đường chính mặc dù nơi đây chả có chiếc xe nào chạy qua, chỉ có cây cối ở khắp mọi nơi. Ngôi nhà giam giữ lũ yêu tinh nằm ẩn khuất ở mãi tận phía sau. Tôi quay sang nói với Issie, “Bắt cóc người khác là tội ác”.

“Chúng không phải là người. Chúng là yêu tinh. Chính xác là chúng ta không hề bắt cóc ông ta bởi vì chúng ta đã nhốt hẳn. Bây giờ ông ta đồng ý để bị trói và nằm sau xe”. Issie giải thích. “Đây là một hợp đồng mà đôi bên hoàn toàn có lợi chứ không hề có vụ bắt cóc nào cả”.

“Đúng thế”. Tôi tán thành nhưng vẫn suy nghĩ về những gì mà gã yêu tinh bị trói từng nói. Tôi vẫn tự hỏi liệu có phải mình đã đánh giá sự tốt xấu một chủng loài khác chỉ dựa trên những bằng chứng ít ỏi mà tôi có được từ một trong số chúng hay không? Nhưng với ông ta thì khác, ông ta cũng là một yêu tinh nhưng chính chúng tôi đã đưa ông ấy ra khỏi ngôi nhà đang giam giữ đồng bọn của ông. Tôi biết ông ấy đã làm một vài điều xấu và chính điều đó khiến tôi không còn cảm thấy việc làm của mình là tội lỗi nữa.

Tôi ngả người sang phía Issie. “Tớ cảm thấy tội lỗi quá”.

Cô ta giờ nằm đắm về phía tôi. “Đừng có như thế”.

“Nói cho tôi biết làm sao người điều khiển được lũ chim?” Tôi hét về phía vua yêu tinh phía sau.

“Ta nói với nó rằng một trong số chúng ta có những quyền năng để làm điều đó”. Ông ta trả lời.

“Vậy tại sao ông không bảo nó tìm một ai đó để gỡ bỏ những dây thép bao quanh ngôi nhà?” Tôi hỏi.

“Zara!” Issie thì thầm một cách điên cuồng. “Đừng gợi ý cho ông ấy những điều như thế”.

Khi tôi đang tự nguyện rửa bản thân mình thì ông ta giải thích với tôi rằng hầu hết con người đều không tin rằng lũ chim có khả năng chuyển đi những thông điệp. Mảnh giấy quá nhỏ và người ta dễ dàng không chú ý đến nó. Vì thế ông ta đã phải gửi đến lần thứ năm trước khi tôi trông thấy nó. Và một điều quan trọng nữa, Maine đang vào mùa đông và thực tế chẳng phải dễ dàng gì tìm thấy một con chim ở quanh đây.

Tôi cho chiếc xe chạy ra đường. Lũ chim chẳng phải là điều tôi quan tâm nhiều lắm. Trong đời mình, tôi đã tin rằng thế giới là một vật bình thường, hình tròn, an toàn, được bao quanh bởi con người (tốt hay xấu) và muôn thú (hoang dã hay đã thuần dưỡng) nhưng cuối cùng tôi nhận ra rằng thế giới không phải như tôi nghĩ. Sự thực là nó không hề tròn mà rất phẳng. Có những vực sâu mà bạn có thể sẽ ngã xuống. Và khi tôi chuyển đến Maine hồi tháng mười, chính tôi đã ngã xuống. Đó là khi tôi biết đến thế nào là yêu tinh và những người hóa thú. Đó là lúc tôi biết đến nỗi khát khao, sự đau đớn, nguy hiểm và sự thật là thế giới không tròn như tôi nghĩ.

“Chúng ta đã nhốt chúng”. Tôi cố thuyết phục bản thân. “Và như thế mọi người sẽ được an toàn. Đó là việc nên làm”.

“Chúng ta không có sự lựa chọn”. Issie cắn mấy chiếc móng tay và nói. “Không hề có lựa chọn nào khác”.

“Và nói với ông ta điều đó ư? Chỉ bởi vì ông ấy đã gọi chúng ta đến đây sao?”

“Chúng ta cũng không có lựa chọn nào cho điều đó”.

Phải, đó là một giải pháp. Nhưng về sau, tôi bắt đầu nghi ngờ về tính đúng đắn của việc này.

Tôi đậu xe phía sau Hannaford, chuỗi cửa hàng tạp hóa ở Maine. Những chiếc xe đẩy to và cao dùng để chở hàng được đặt phía sau ngôi nhà. Mấy bánh xe ngập trong tuyết. Một miếng bạt che tuyết cọ vào tường vang lên những tiếng lách cách theo mỗi đợt gió. Những thân cây nằm phía sau chúng tôi như đe dọa.

Issie hít sâu một hơi khi tôi tắt máy xe. “Có lẽ ta nên về nhà cậu”.

“Không được. Nick hoặc nội sẽ đánh hơi thấy ông ta. Cậu biết mũi của họ rồi còn gì”.

“Cũng có nghĩa là họ sẽ không đánh hơi thấy ông ta ở trên xe của cậu à?”

“Ý hay đấy”. Tôi đưa tay lau mặt. “Nhưng họ sẽ chẳng bao giờ lên xe của tớ phải không?”

“Là bởi vì chẳng có ai tự nguyện ngồi sau tay lái của một tài xế tồi như cậu cả. Tớ không hề có ý mạo phạm đâu nhé”.

“Hóa ra cậu đã tự nguyện à?”

Issie mỉm cười. “Tớ là một đứa dở hơi. Hơn nữa tớ quý cậu và tớ lái xe tồi hơn cậu”.

Tôi đội chiếc mũ len mà mẹ mua lên đầu. Bên ngoài không hề có một cửa hiệu nào. Cũng chẳng có khu buôn bán nào quanh đây. Một nơi thật yên tĩnh. Nơi duy nhất có thể trú ngụ chính là cửa hàng tạp hóa ngoài kia.

“Chúng ta làm thôi”. Tôi đề nghị.

“Ừ”.

Chẳng ai trong chúng tôi di chuyển.

“Những cô gái...”, tiếng nói từ phía sau chiếc xe vọng tới.

“Im lặng đi”. Tôi hét lên. “Nếu ông nói, tôi sẽ đưa ông trở lại ngôi nhà và nhốt ông vào trong đó, hiểu chứ?”

“Những gì các cô định làm không liên quan gì đến ta”.

Issie mở cửa xe. “Ông ta có ý định gì đó”.

Gió thổi những bông tuyết mềm mại lượn qua khe cửa. Chúng bay một cách vô định, không phương hướng. Chỉ biết bay đi và bám vào một nơi nào đó.

“Được rồi, tớ sẽ đi”. Tôi đẩy cửa bước ra ngoài và lao về phía sau chiếc xe. Issie cũng đi theo. Chúng tôi cùng nhau đứng nhìn chiếc Subaru. Cát và bùn trên đường đi đã phủ một lớp dày lên nó.

“Chúng ta không phải làm điều này”. Issie thì thầm và nắm lấy ống tay áo tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Ông ta nói rằng Nick sẽ gặp nguy hiểm”.

“Ông ta có thể nói dối”.

“Cũng có thể không”.

“Đúng thế. Nhưng tớ không có niềm tin vào ông ta khi biết rằng ông ta là một tên yêu tinh xấu xa”.

“Ông ấy đã để chúng ta trôi lại”. Tôi nói.

“Được rồi”. Issie buông tay khỏi tôi. “Nhưng có thể ông ấy biết chúng ta không thể trôi chặt”.

Tôi tiến lên trước và siết chặt cái chốt nằm giữa cánh cửa thùng xe. Tôi chẳng biết người ta gọi nó là gì nữa. Nắp thùng xe từ từ mở ra.

Có một tấm chắn màu đỏ đã cũ ở đó. Tối hôm qua, tôi và Issie đã xuyên những sợi dây thép và gắn thêm vào chiếc chắn một vài thanh sắt nhỏ. Sau đó, chúng tôi cẩn thận buộc dây thép vào tay và chân của ông ta.

“Cậu có nghĩ như thế đã đủ để giữ chân ông ấy chưa?” Issie hỏi.

“Ông ta đã không thoát ra được khi chúng ta lái xe đến đây”.

“Đúng thế. Nhưng tớ vẫn nghĩ đến việc ông ta nhảy ra khỏi xe và bóp cổ cả hai đứa”.

“Tớ cũng thế”.

“Thật sao? Cậu đang làm một việc rất dũng cảm đấy”. Issie vòng hai tay trước ngực, cố gắng giữ ấm cho cơ thể. Gió lạnh ủa đến. Tầm bạt che tuyết vang lên những tiếng xào xạc. Tuyết gào thét.

Bụng tôi như một khoảng trống không đáy. “Tớ sẽ chạm vào và gỡ tấm chắn ra”.

Issie đứng yên thôi không đi qua đi lại nữa. “Ừ”.

Tôi nắm lấy một đầu chắn và giật mạnh, để lộ ra khuôn mặt trắng bệch, méo mó của ông ấy - ba tôi. Một vài sợi gân xanh nổi lên dưới lớp da khiến ông trở nên không giống với con người hơn bao giờ hết. Ông từng có một dáng vẻ tuyệt đẹp với mái tóc đen dày, khuôn mặt góc cạnh rất nam tính, ánh mắt mạnh mẽ như xoáy vào tâm can những người bị ông nhìn vào, nhưng lúc này... Lúc này, khuôn mặt ông xám xịt như mùa đông, lạnh lùng như tuyết. Hai con mắt ông phình to. Những đường gân như những hình xăm trên khuôn mặt khiến ông trở thành một con người khác hoàn toàn. Trông ông như một kẻ sắp chết và chắc chắn điều đó là do tôi.

Cặp môi nứt nẻ của ông nhếch lên như mỉm cười với tôi. Tôi rất muốn chạm vào ông, xoa dịu cơn đau mà ông đang phải gánh chịu. Nhưng tôi không thể. Tôi biết ông là ai. Ông như thế nào.

“Công chúa”. Ông thì thầm.

Tôi gật đầu. “Cha”.

Nếu phải chiến đấu với yêu tinh hãy sử dụng những vũ khí được làm bằng thép. Nhưng không phải chiếc kim may đồ.

Rất nhiều người phải trải qua nỗi sợ có tên là *Vitricophobia* - hay còn gọi là sợ cha dượng. Nhưng tôi không biết tên gọi nào cho nỗi sợ cha đẻ của mình. Tôi có thể chắc chắn rằng nỗi sợ của tôi là vô lý, vì cha đẻ của mình là yêu tinh. Hay cứ gọi nó là nỗi sợ yêu tinh.

“*Dadophobia*”.

Ánh mắt cha tôi lóe lên.

“Sao vậy?” Issie đứng nấp phía sau tôi.

“*Dadophobia*. Đó là từ mà tớ vừa nghĩ ra”.

“Zara, đây không phải lúc để cậu...”

Ông ta ngắt lời. “Con không phải sợ ta. Zara!”

Nhưng tôi không quan tâm những lời ông ta nói.

“Ta không phải kẻ thù của con”.

“Chính ông đã bắt cóc Zara để làm mối nhử mẹ cậu ấy đến với ông. Sau đó, ông đã cố biến bà ấy thành yêu tinh. Rồi sao nữa. Tôi không có ý mạo phạm nhưng ông không xứng đáng làm cha của ai cả”. Issie bước lại gần ông ấy. “Hơn nữa, ông đã không thể hiện mình là một người cha đúng nghĩa. Đã mười sáu năm qua, ông chưa bao giờ xứng đáng với điều đó cả”.

Bàn tay lạnh lẽo thò ra từ chiếc chăn và nắm chặt lấy cổ tay Issie. “Đó không phải lỗi của tôi”.

Cậu ta rên lên vì đau đớn.

Tôi lao về trước, cố gỡ những ngón tay của ông ấy ra. Cũng là lúc tôi nhận ra những sợi dây trói ông ấy đã tuột ra từ lúc nào. Tôi gầm gừ, “Hãy thả cậu ấy ra nếu không tôi thề sẽ...”

“Được rồi”. Ông ta lấy lại bình tĩnh. “Ta sẽ để cô ấy đi”.

Từng ngón tay của ông ta buông cổ tay Issie ra, từng ngón một. Issie giật tay về và xoa xoa nó trước ngực. “Ông ta mạnh quá”.

Tôi và Issie lùi về phía sau, ông ta vẫn nằm im bất động, không hề nhúc nhích. Nhưng vẻ mặt nhăn nhó lộ rõ sự đau đớn.

“Những thanh sắt có khiến ông cảm thấy khó chịu không?” Tôi hỏi nhưng không hiểu sao lại có một chút hy vọng.

Ông không để ý đến câu hỏi của tôi. “Đó không phải lỗi của ta, ta đã không ở đó... khi con còn nhỏ. Mẹ con đã bỏ đi và che giấu con”.

Tôi chỉ tay về phía ông. “Bởi vì ông là một vị vua độc ác. Ông đã bắt cóc những đứa trẻ, hút máu

và tra tấn chúng”.

“Chỉ như thế khi ta không có hoàng hậu bên cạnh”. Ông phản đối. “Ta chỉ làm vậy sau nhiều năm không có hoàng hậu bên cạnh. Bởi vì, người của ta ngày một thưa dần. Con biết điều đó mà. Đây là cách duy nhất để duy trì quyền lực. Và bây giờ... bây giờ nó đã trở nên hỗn loạn. Con sẽ không hình dung được điều khủng khiếp nào đã xảy ra đâu”.

Tôi biết ông ta đang nghĩ đến ngôi nhà nơi chúng tôi đã nhốt tất cả lũ yêu tinh vài tháng trước. Tôi nghĩ đến việc bọn chúng đã trói cậu bé Jay vào giường. Nỗi sợ hãi đã khiến cậu ta phát điên. Có nhiều vết cắn ở cánh tay, đó là nơi mà bọn chúng đã hút máu của cậu ta. Lũ yêu tinh vây xung quanh tôi và cậu bé, giống như chúng tôi đang trên chiếc bàn tế lễ của chúng.

“Ta biết con luôn nghĩ ta là một tên ác quỷ, Zara ạ! Ta biết mẹ con cũng nghĩ như thế. Nếu quả thực ta là ác quỷ thì ta đã không bao giờ để cho mẹ con đi, không bao giờ để con có một cuộc sống như hôm nay”. Ông ta dừng lại rồi nói tiếp. “Nhưng nỗi khát khao trong ta quá lớn. Ta không thể điều khiển được bản thân mình. Và bây giờ...”

“Như thế nào?”

“Không phải tất cả yêu tinh và vua yêu tinh đều giống ta”.

“Ý ông là sao?” Hy vọng trào dâng trong tôi. Có lẽ điều mà tên yêu tinh nói với tôi đã đúng.

“Ý ta là hầu hết bọn yêu tinh không có lòng nhân từ, chúng không cần quan tâm đến cái chết hay đau đớn của con người và không hề có sự hối hận. Chúng sinh ra không có những điều đó mà chỉ biết đến những gì đang xảy ra xung quanh thôi”.

Nhưng gã yêu tinh tôi đã cứu sống thì sao? Gã nói ngược lại với những gì ông đang nói. Tôi nhìn vào ánh mắt của cha. Chúng tôi có đôi mắt giống hệt nhau. Hơi xéch lên một tý ở đuôi mắt. “Ông muốn nói điều gì?”

“Chúng đang đến”.

“Đến đâu cơ?”

“Đến đây”.

Issie nhìn tôi với ánh mắt sợ hãi. Trong chốc lát, dường như những cơn gió bị đông cứng thành từng khối, rồi chúng tiếp tục cuộc hành trình, va vào chúng tôi, vỡ nát.

“Chúng đã đến đây rồi”. Tôi nói. “Một trong số chúng đã đến đây. Chính chúng tôi đã nhốt nó trong ngôi nhà kia”.

Ông ta thở dài. “Chẳng có ai trong số chúng có thể trở thành vua. Tất cả chúng chỉ là những kẻ bình thường. Con biết sự khác biệt mà Zara. Cơ thể con có thể phản ứng lại với những vị vua và những kẻ có khả năng tiềm ẩn”.

“Cảm giác như có nhện bò trên da sao?” Issie kinh ngạc.

“Tại sao? Tại sao cơ thể tôi có được khả năng đó?”

“Bởi vì con đang tìm kiếm bạn tình - một con đực. Con phản ứng lại với những nguồn sức mạnh”. Ông ta nói.

“Tôi có bạn tình ư?” Tôi kinh hãi. “Bạn trai sao? Chúng ta thậm chí không phải là đồng loại”.

“Anh ta là một con thú”.

Tôi lao về phía ông ta. “Anh ta là một con người. Một người anh hùng. Không thể nào là một con thú được”.

“Những con thú thì đã sao?” Issie cúi kính. “Tôi không hiểu tại sao người ta cứ coi mình là sinh vật bậc cao. Tại sao con người bị bỏ tù một năm hay thậm chí chẳng có vấn đề gì nếu giết một con chó. Trong khi nếu giết người sẽ phải ở tù mãi mãi hoặc phải đền mạng? Như thế là công bằng hay sao?”

Tôi không để ý đến những gì Issie nói. Cậu ta luôn nói những thứ nhảm nhí mỗi khi căng thẳng. Tôi tiếp tục hỏi ông ta. “Vậy tại sao chúng lại đến đây?”

“Bởi chúng biết ta đã mất tích. Chúng biết rằng ta đã suy yếu. Chúng ta cần thêm nhiều người hơn để duy trì quyền lực và mở rộng lãnh thổ”.

Tôi đút tay vào túi. “Bọn tôi sẽ ngăn chúng lại. Chỉ vậy thôi”.

Ông ấy bắt đầu run lên. “Một trong số chúng sẽ tìm thấy ngôi nhà, chúng sẽ thuê con người gỡ bỏ những thanh sắt bao quanh nó. Ta và những thuộc hạ đang đói khát của ta sẽ được giải thoát. Tất cả chúng sẽ đi theo hần ta và mọi thứ sẽ trở nên hỗn loạn. Nếu không có nữ hoàng bên cạnh, ta không thể điều khiển được chúng. Con biết rõ điều đó phải không Zara? Đó là lý do vì sao tất cả những chuyện này xảy ra”.

Tôi nghe rõ những gì ông nói nhưng đó không phải là lý do chính khiến tôi đưa ông ta đến đây. “Chuyện gì cơ? Điều gì sẽ xảy đến với Nick? Ngoài anh ấy còn có ai nữa sao?”

“Những người thú của con”. Giọng nói của ông như tối sầm, “Và kẻ đang theo đuổi con”.

Ánh mắt của ba tôi trở nên giận dữ. “Bạn trai con cũng chính là kẻ bảo vệ cái thị trấn này và cả con nữa”.

“Nick đang bảo vệ cho tôi” - điều này khiến tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu. Tôi có thể tự bảo vệ chính mình.

Môi ông ta mấp máy như đang suy nghĩ về điều gì đó trước khi nói. “Khi một hay nhiều yêu tinh khác kéo đến. Vua của chúng - hần sẽ không quan tâm đến Nick hay sức mạnh của cậu ta. Và đương nhiên cậu ta chính là vật cản lớn nhất của bọn chúng để giành được con. Hần sẽ làm tất cả để đạt được mục đích. Một vị vua sẽ chẳng cần quan tâm đến cái chết của một hay vài người thú, hần chỉ quan tâm đến những chiến lợi phẩm của hần thôi”.

“Khoan đã. Ông nói là những chiến lợi phẩm sao?” Issie hỏi một cách chậm rãi.

“Phải. Những chiến lợi phẩm”. Ông ta xoay sở dưới chiếc chăn. Vẻ mặt đau đớn.

“Vậy chúng là những gì?” Tôi hỏi.

“Thuộc hạ của ta, lãnh thổ của ta và cả con nữa”.

Từ phía sau, một cơn gió thổi đến, đẩy tôi và Issie gần với ông ấy hơn. Chúng tôi chống tay lên xe. Vài sợi tóc của tôi xõa xuống, che khắp khuôn mặt. Tôi cố gắng đứng vững rồi vén chúng ra phía sau cổ áo.

“Con đang giận dữ ư?” ông ta nói.

“Làm sao ông biết được?” Tôi tỏ vẻ chế nhạo. Tôi cũng chẳng thêm quan tâm.

“Những tia lửa bắn ra từ mắt của cậu là bằng chứng”. Issie nói.

Tôi bối rối. “Tôi chỉ không thích người khác coi mình là chiến lợi phẩm. Đó là một thành kiến”.

“Phải. Một định kiến đáng ghê tởm”. Issie thêm vào. “Người ta theo đuổi một đức tin rằng nam giới làm chủ nữ giới và nữ giới là những kẻ phục tùng”.

“Đúng thế”.

Ánh mắt của cha tôi khép lại. “Đó là lỗi của ta, Zara. Con mang trong mình dòng máu của ta”.

“Tôi là một con người”. Tôi nói và cảm thấy tim mình quặn thắt. Có cái gì đó khó chịu trong cổ họng cứ chực trào ra.

“Không phải tất cả yêu tinh đều thích tra tấn. Chỉ có những kẻ xấu, những kẻ không được cai trị hay những kẻ được dẫn dắt bởi một vị vua độc ác, yếu ớt hoặc một vị vua không có nữ hoàng mới làm như vậy. Một trong số chúng ta đứng về cái thiện. Số khác đứng về phía cái ác. Một số khác nữa giống như ta, nằm giữa ranh giới cái thiện và cái ác tùy vào hoàn cảnh và số mệnh”. Ông ấy không hề chớp mắt. “Con là con người nhưng không giống với con người. Những người thú cảm nhận được điều đó. Yêu tinh cũng cảm nhận được điều đó. Và nếu con biến đổi...”

“Không. Tôi sẽ không bao giờ biến đổi”. Tôi hét lên.

“... con sẽ trở nên mạnh mẽ. Một nữ hoàng đầy quyền lực”.

Tôi liếc mắt về phía con yêu tinh cũng chính là người đã sinh ra tôi. Ông gần như gục xuống trên tấm thảm xe xám xịt. Trông ông ấy hoàn toàn giống một con người, một người vô tội. Nhưng không phải thế.

Một chiếc túi đựng thức ăn McDonald's bay đến và bám vào cổ chân tôi. Tôi cúi xuống nhặt nó lên, nó thực sự ghê tởm và bốc mùi khó chịu. Tôi không muốn nó cứ tiếp tục bay đi như thế nữa. Nó là thứ rác rưởi làm dơ bẩn thế giới này.

“Ta có thể ngồi dậy chứ?” Cha tôi hỏi.

“Không”. Issie cắt lời đúng lúc tôi nói. “Tất nhiên”.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào tôi. Những cơn gió khiến tóc xõa ra trước mặt nhưng cô ấy mặc kệ.

Tôi cố gắng giải thích. “Issie... ông ấy đã đề nghị. Nếu muốn ông ấy đã có thể ngồi dậy từ lâu rồi. Nhìn cách mà ông ấy nắm lấy tay cậu đi”.

“Đó chính là điều tôi đang nghĩ đến”. Issie mím chặt môi rồi thả lỏng dần ra. “Tôi nghĩ đó là một mảnh khốe của ông ta thôi”.

“Đó không phải là mảnh khốe”. Giọng nói của ông rõ ràng là đã kiệt sức. “Mảnh khốe của ta thú vị hơn nhiều”.

“Ông có thể ngồi dậy”. Tôi quả quyết. Ông ta chống tay ra sau và ngồi thẳng dậy. Hơi thở phả ra

dồn dập. Tôi bước tới gỡ chiếc chần khỏi chân ông ấy. “Chỉ trong hoàn cảnh này thôi”.

Ông mỉm cười. Chiếc lúm đồng tiền hiện ra ở một bên má của ông, “Ta có cảm giác con giống như mẹ con vậy”.

“Giống con gái thì đúng hơn”. Tôi nói.

Chúng tôi nhìn vào mắt nhau. Ánh mắt của ông có thể làm người khác mê man. Nó xoáy vào tâm trí người khác một cách đáng sợ.

“Trước đây, con đã sống vì ta để con đi”. Ông nói.

Tôi ngẩng đầu lên, mạnh đến nỗi tôi nghe được cả tiếng xương cổ mình kêu rất to. “Sao cơ?”

Ông ta bình tĩnh ngồi dựa vào sau chiếc ghế. “Ta đã để con sống, cả bạn trai con nữa. Ta đã không thể kiềm chế trước nỗi khát khao của mình, không thể kiềm chế trước mẹ con, nhưng ta vẫn để con sống sót. Ta đã chứng kiến con giằng bầy thuộc hạ của ta và ta đã để mẹ con ra đi trong khi ta phải vờ như phát điên vì con. Điều đó liệu đã đủ đảm bảo rằng ta không chống lại con chưa?”

“Vậy điều gì khiến ông có thể kiềm chế được chính mình lúc này?” Hai tay Issie chống lên hông. “Làm sao để bảo đảm rằng ông không bất ngờ tấn công chúng tôi? Cố để hôn tôi hay làm bất cứ điều gì khác?”

“Cô không phải là nữ hoàng mà tôi lựa chọn”. Ông nói với giọng chế giễu.

“Được. Tốt thôi”. Issie phì hơi ra khỏi miệng.

“Đừng tỏ ra khiếm nhã”. Tôi nói với cô ấy. “Như thế là tốt”.

Mắt cha tôi nhìn thẳng vào Issie, “Và cô chẳng phải là một cậu nhóc, cũng không phải là người mà tôi muốn hút máu”.

Căng thẳng bao trùm lên tất cả. Tôi cảm thấy rùng mình. Chiếc điện thoại rung lên trong túi áo khoác. Là Nick.

“Ôi không”.

Issie mở to mắt nhìn tôi. “Là anh ấy à?”

Tôi rút chiếc điện thoại ra. “Chỉ là tin nhắn thôi”.

Cha không để ý đến chúng tôi. Ông nói, “Ta biết con nghĩ ta là một tên ác quỷ phải không Zara? Cũng có thể con đúng. Tuy nhiên, ta biết rằng nếu nỗi khát khao của ta không được đáp ứng thì bọn người kia, những kẻ thuộc hạ của ta cũng sẽ cực kỳ khốn đốn”.

“Vậy tôi phải làm gì?”

“Hãy giải thoát cho ta”.

“Tôi không thể làm vậy”. Tôi nhìn vào mắt ông và thấy rõ từng cơn giận dữ, đau đớn và buồn bã.

“Ta cần được ăn. Đó là cách duy nhất để ta có được sức mạnh cho trận chiến này. Có như vậy ta

mới có thể bảo vệ con, gã sói của con và quyền lực của ta”.

“Tôi không thể để ông đi và hành hạ những đứa trẻ khác cho dù điều đó có thể bảo vệ chung tôi”.

“Vậy thì ta cần nữ hoàng của mình”.

Tôi nắm chặt hai bàn tay. “Không được. Trừ khi ông có thể tìm thấy người phụ nữ của mình, người thực sự muốn trở thành nữ hoàng của ông. Nhưng ông không thể đưa mẹ tôi đi. Bà ấy cũng chẳng ở đây, ông biết rồi đấy”.

“Zara... không có nhiều lựa chọn đâu con”. Hai khóe mắt ông rung rung.

“Đó không phải là lựa chọn. Tra tấn những đứa trẻ và giam hãm mẹ tôi không phải là những lựa chọn”.

“Ta là người duy nhất có đủ sức mạnh để ngăn chặn tên vua gian ác kia. Ta...”

Issie đóng sầm nắp thùng xe, cắt ngang lời ông. “Chúng ta sẽ đưa ông ta quay lại ngôi nhà. Cậu có nghĩ thế không? Chúng ta sẽ giải quyết xong chuyện này và quên nó đi”.

Tôi miễn cưỡng gật đầu, nhìn ra phía sau xe, hình dung về khuôn mặt của cha tôi. Có lẽ ông đã nhắm mắt lại và từ bỏ tất cả.

Issie nhìn tôi, dò xét. “Cậu đang run đấy”.

“Trời lạnh mà”. Tôi nói.

“Chẳng phải lý do khiến cậu run lên như vậy”. Cậu ta vòng tay qua vai và ôm lấy tôi. “Tớ không thể tin rằng tớ có thể trở thành một người mạnh mẽ được”.

Gió thổi mạnh khiến chúng tôi va vào chiếc xe. Bùn đất bám đầy vào quần áo.

“Eo”. Issie than vãn. “Bùn đất này”.

“Cậu rất cứng rắn đấy, Issie”.

Issie mỉm cười và mở cửa xe. “Cảm ơn”.

Nhưng tôi vẫn còn có điều muốn nói với cha tôi. Sau khi khởi động xe, tôi quay ra sau và nói lớn. “Ông biết gì về Valhalla?”

“Đó là thánh địa của thánh Odin”. Ông trả lời.

“Odin à?” Issie bật máy sưởi và hỏi.

“Thánh của người Na Uy”. Tôi lái xe rời khỏi bãi đỗ. “Vậy điều đó là không có thực?”

“Tất nhiên là không”. Ông giễu cợt. “Ta mong con hãy suy nghĩ lại những điều con có thể làm vì ta. Ta hứa...”

“Còn những nữ thần Valkyrie thì sao?” Tôi ngắt lời và dừng xe trước một trong hai cột đèn giao thông duy nhất ở thị trấn. Thầy Burn, giáo viên môn sinh vật ở trường, chạy đến gần và vẫy tay về phía chúng tôi. Tôi và Issie vẫy tay đáp và cố cười thật tươi với ông.

“Valkyrie à?” Lần này cha tôi cười. “Thật hoang đường”.

Issie tròn mắt nhìn tôi, tôi giơ ngón tay ra hiệu bảo cậu ấy im lặng. Thật may, đèn xanh cũng vừa bật sáng.

“Tớ không hiểu sao chúng ta lại khó chịu với ông ấy”.

“Tớ cũng không biết”. Issie nói rồi bật chiếc radio lên.

Khi chúng tôi đỡ ông ta dậy, ông đã cố chạy trốn nhưng tôi đã kịp giữ ông lại bằng một sợi thép mà tôi đã lấy từ ngôi nhà. Chính điều đó càng khiến Issie nể phục tôi hơn. Chúng tôi đã phóng xe rất nhanh sau khi rời khỏi căn nhà. Đến nhà Issie, tôi quay đầu chiếc Yoko nhưng chưa đi ngay.

“Tớ không hoàn toàn tin lời ông ấy nhưng thực sự tớ thấy lo cho Nick”. Tôi nói. “Tớ sợ rằng tớ không thể giữ cho anh ấy được an toàn”.

Issie gõ nhẹ lên đầu. “Nào cô bé, điều đó không phải chỉ riêng mình cậu. Cậu sẽ không bao giờ đơn độc. Còn có bọn tớ bên cạnh mà”.

“Phải”. Tôi nắm chặt tay lái. Con đường dường như đã trơn hơn rất nhiều. “Tớ biết điều đó và tớ luôn tin các cậu nhưng cho dù như thế đi nữa tớ vẫn thấy những chuyện này là của riêng tớ, nó giống như là trách nhiệm hay định mệnh vậy”.

“Cậu cũng chẳng khác gì Nick”. Issie mỉm cười. “Định mệnh của thế giới chẳng liên quan gì đến cậu cả, Zara White ạ”.

“Cậu hứa chứ?” Tôi hỏi. Từng cơn gió lạnh buốt xuyên qua khe cửa chạy vào trong. Issie chui đầu ra khỏi xe và đóng cửa lại. “Tớ hứa”.

Tôi lái xe rời khỏi đó và tự hỏi lời hứa ấy liệu có mang ý nghĩa nào không?

Sau khi rời khỏi nhà Issie, tôi kiểm tra điện thoại và bấm máy gọi cho mẹ. Bà đang ở Charleston nhưng sẽ sớm đến đây. Mẹ đã từ bỏ tất cả công việc và mọi thứ. Tuy nhiên, trong hợp đồng có một điều khoản là bạn phải thông báo trước một khoảng thời gian nhất định ngày bạn sẽ nghỉ và ngày bạn chính thức rời đi. Nếu bạn không thực hiện đúng điều đó, công ty nơi bạn làm việc có thể sẽ cáo buộc bạn vi phạm hợp đồng hoặc kiện bạn ra tòa án. Nhớ lại những lời cha tôi vừa nói, tôi cảm thấy vui vì mẹ không có mặt ở đây lúc này. Nhưng tôi thực sự nhớ vòng tay và hơi ấm của mẹ.

Chuông đổ nhưng không ai bắt máy, sau đó tiếng hộp thư trả lời tự động. Có lẽ mẹ đang tham dự một lớp tuyển chọn nhân sự nào đó, hoặc một hoạt động tương tự như vậy. Tôi để lại vài lời nhắn rồi tắt máy. Tôi tự nghĩ như thế là ổn. Đường trơn, khó lái nên tôi không thể nhắn tin. Tôi nghiệp Yoko, mấy chiếc bánh của nó phải tiếp xúc với mặt đường lạnh cóng. Tôi cố lái cẩn thận tránh không va vào những lớp băng được cào thành đồng hai bên đường. Như thế có phải là một sự cố gắng hay không? Đó là những điều tất cả chúng ta có thể làm trong cuộc sống: Cố gắng làm những điều đúng đắn, cố gắng qua được trường trung học, cố gắng tránh những đụn băng trên đường, chỉ là sự cố gắng.

Devyn thường trích dẫn những câu nói rất đặc trưng của Yoda, nhân vật trong chuỗi phim “Chiến tranh giữa các vì sao”. Ông ta thường có những câu nói cực kỳ triết lý và có sức lan tỏa. Tôi nghĩ ông ta giống như hình ảnh một thầy tu Tây Tạng mãi mê giảng đạo cho một ông chủ cửa hàng đồ ăn 7-Seven trong khi ông ta đang khát khô cổ họng. Điều quan trọng là ông ta từng

nói: “Làm hay không làm, chẳng cần đến sự cố gắng nào cả”. Tôi rất ghét điều đó. Đôi khi có những điều bạn không thể làm được. Đôi khi bạn làm được tất cả mọi điều chỉ cần bạn cố gắng.

Tôi vặn to chiếc radio, nghe Bono hát về sự thiếu thốn, mất mát và hy vọng. Đó là những bài hát cũ của U2, không phải là bài mới nhất.

Một bên con đường đã chìm trong bóng tối. Cây cối giống hệt như những con người đứng sừng sững ở bên ngoài. Có lẽ tôi đang mắc chứng bệnh hoang tưởng.

Sương mù bám vào các thân cây và tất cả những vật gì đang hiện diện ngoài kia. Xám xịt. Nguy hiểm.

“Ta thực sự chẳng muốn trông thấy bọn mi chút nào”. Tôi chỉnh âm thanh chiếc radio đến số 22.

Cảm giác như có hàng nghìn con nhện đang bò trên da lại xuất hiện. Tôi đoán đây là dư âm còn lại khi tôi ở bên cạnh cha, cũng có thể chúng tôi đã không cẩn thận và để ông ấy thoát ra.

“Khốn kiếp”.

Tôi lôi chiếc điện thoại ra và bấm cho Issie.

“Issie phải không?”

“Sao vậy Zara?” Tôi cảm thấy như giọng cô ấy đang bị ai đó bóp nghẹt. Có vẻ như cô ta đang khóc. “Cậu ổn chứ?”

“Tớ không sao”.

“Cậu thực sự không sao à?”

“Ừ. Tớ không sao thật mà”.

Tôi kẹp chiếc điện thoại vào giữa vai và đầu, đặt hai tay lên bánh lái. “Tớ lại có linh cảm”.

“Linh cảm về yêu tinh à?”

“Ừ”.

Tôi vẫn giữ tốc độ đều đặn, hướng về phía trước.

“Là cảm giác hàng ngàn con nhện đang bò trên da xuất hiện mỗi khi Vua yêu tinh ở gần cậu sao?”

“Phải”.

“Ồ”. Cô ta lẩm bẩm điều gì đó qua điện thoại rồi nói thêm. “Cậu ấy có linh cảm đang ở gần yêu tinh”.

“Cậu không ghét tớ nếu tớ bảo cậu đến đây chứ?”

“Bọn tớ sẽ đến đó ngay. Có cả Devyn ở đây nữa. Bọn tớ sẽ gọi cho Nick”.

Tôi tắt điện thoại và suy nghĩ trong giây lát. Tôi không muốn Nick gặp nguy hiểm. Đặt chiếc

điện thoại xuống, tôi bật lại chiếc radio và vòng qua một khúc quanh. Tôi giật thót tim và đạp mạnh phanh khi gần như vượt qua khỏi khúc quanh đó.

Một gã tóc vàng đang đứng ở giữa đường, chờ đợi. Ôi trời, làm ơn bảo với anh ta người anh ta muốn đợi không phải là tôi.

Sự xâm lược của yêu tinh: Hủy diệt. Hoảng loạn.

Chiếc xe Yoko gần như mất điều khiển hoàn toàn. Nó hết trượt sang trái rồi sang phải, và cuối cùng lao thẳng về phía một thân cây to. Nếu tôi đâm vào nó, đương nhiên một kết cục chẳng hay ho gì sẽ đến. Nhẹ thì cũng gãy vài ba cái xương. Và thực tế là tôi đang lao như bay về phía nó.

“Không!!!” Tôi hét lên một cách vô vọng nhưng thậm chí chẳng nghe thấy âm thanh nào cả. Chân tôi vẫn đạp mạnh vào phanh, khiến nó kêu rít lên.

“Nick!” Tôi gọi tên anh ấy một cách vô thức. Chiếc xe đâm sầm vào một vật to và cứng. Là thân cây? Tôi cũng không biết. Đầu tôi chúi xuống rồi bật ra phía sau. Chiếc phao cứu sinh ép chặt vào mặt và ngực tôi. Tôi chẳng nhìn thấy gì phía trước. Thậm chí là không thở được nữa. Tôi chỉ cảm thấy mùi nhựa khét và cảm giác đau đớn. Những sợi dây điện đang bị cháy. Mùi a-xít xộc vào mũi tôi. Tôi đẩy chiếc phao cứu sinh ra khỏi người, toàn bộ ngực tôi đau nhức.

“Ra ngoài, ra ngoài mau lên”. Một giọng nói hét về phía tôi.

Cánh cửa bị giật tung. Gió lạnh ùa vào trong. Cảm giác thật tệ. Vài đám lửa nữa bốc lên. Một bàn tay nắm lấy tôi. Tôi rên rỉ. “Nick?”

“Anh đang cố giúp em”. Anh ta không phải Nick. Tất nhiên rồi, gã ta không thể nào là Nick được. Tôi phải cố gắng tập trung trở lại.

Tôi hít một hơi thật sâu. “Tôi không thể di chuyển được”.

“Bỏ dây an toàn ra”.

Dây an toàn? Dây an toàn là cái quái quỷ gì vậy? Đầu tôi không thể nhớ được điều gì nữa.

“Tháo nó ra đi”.

Tháo? Dây an toàn? Phải rồi. Một bàn tay luồn qua eo tôi, cố chạm vào nút mở khóa. Là tay của anh ta. Không phải của Nick. Là một gã yêu tinh.

“Tôi không thể chạm vào nó”. Anh ta nói. “Khốn kiếp mấy miếng sắt này. Lẽ ra tôi nên mang theo vài viên thuốc”.

Tôi cố xoay người để thoát ra nhưng cánh tay tôi đã mất cảm giác. Đó là cánh tay từng bị lan làm gãy khi hắn bắt cóc và muốn biến tôi thành yêu tinh. Tôi đoán là nó đã bị gãy hoặc trật khớp rồi. Cơn đau buốt chạy dần từ cánh tay lên vai.

Giọng nói của anh ta trở nên gấp rút, “Lửa đang cháy đấy!”

“Yoko? Yoko đang cháy sao?”

“Chiếc xe đang bốc cháy. Anh sẽ giúp em thoát ra”.

Tôi vẫn ngồi yên không cử động cho dù mọi thứ trong tôi đang giục dã *Ra ngoài, ra ngoài mau và chạy đi*. Có cái gì đó bị xé toạc ra. Là sợi dây an toàn? Làm sao anh ta có thể xé đứt được nó? Hai bàn tay tôi ra khỏi xe. Không khí rất lạnh nhưng hơi nóng đang đang phả vào lưng tôi từ

chiếc xe. Những cơn đau len lỏi từ cánh tay lên ngực. Mũi tôi nồng nặc mùi khét của cao su, kim loại và hóa chất.

Anh ta rên rỉ rồi đổ sầm xuống tuyết. Tôi cũng quy xuống đè lên người anh ấy. Những âm thanh tít tách phát ra từ phía chiếc xe. Tôi cố gượng dậy để quan sát nhưng cổ tôi tê cứng, cử động chậm chạp. Yoko trông như một đồng sắt vụn. Cảnh cửa mở tung. Lửa bốc lên ở phần đầu. Những đụn khói đen ngòm bay lên từ đó. Rất nhiều miếng kính vỡ vụn nằm la liệt trên đường.

“Nó sẽ nổ tung”. Giọng của tôi giống như một người thiếu ngủ lâu ngày, “Nó sẽ nổ tung bất cứ lúc nào”.

Anh ta gật đầu và ngồi dậy. “Em có thể đi được chứ?”

“Tôi - tôi không biết nữa. Đó là một câu hỏi hay đấy”.

Anh ta cúi xuống nhắc tôi lên và vác tôi qua vai. Anh ta chạy như bay qua những đụn tuyết bên đường. Bàn chân dường như không hề chạm đất.

“Anh đang bị đau. Vết thương nơi bụng anh ấy. Anh sẽ khiến mình đau hơn đấy”.

Thêm một tấm kính nữa bị vỡ.

“Em đột nhiên quan tâm đến yêu tinh sao?” Anh ta cười. Giọng cười không giấu được nỗi đau. Tôi không biết liệu đó là nỗi đau tinh thần hay nỗi đau thể xác trong con người anh ta. Tôi chỉ ước sao có thể xoa dịu nó.

Anh ta cười ngớ ngẩn. “Bạn trai của em sẽ nói gì về chuyện này?”

Anh ta gục xuống, hai chân quỳ lên tuyết. Tôi tuột khỏi vai anh ta, ngồi phịch xuống, chạm vào lớp băng vừa cứng vừa lạnh. Chúng tôi đã ở xa Yoko một khoảng an toàn. Chiếc xe đâm vào một thân cây rất to. Phần trước của nó co rúm lại, bao lấy thân cây. Tôi cố gượng ngồi thẳng dậy. Cổ tôi dường như không còn chịu nghe lời nữa. “Chúng ta phải dập lửa. Chiếc xe...”

Một tiếng nổ lớn vang lên. Chiếc xe vỡ thành từng mảnh. Trước khi tôi kịp hiểu chuyện gì xảy ra, gã yêu tinh chộp lấy tôi và kéo về phía mình. Anh ta quay lưng về phía chiếc xe và chặn cho tôi. Anh ta không muốn tôi bị ảnh hưởng bởi vụ nổ. Nhưng tại sao anh ta làm vậy?

“Ôi trời!” Tôi im lặng và nín thở. Chiếc áo của anh ta che khuất miệng tôi. Tôi có cảm giác đắng ngắt và kinh tởm. Tôi nhào người ra để nhìn rõ chiếc xe. Ngọn lửa màu cam và đen nuốt chửng lấy Yoko. Điều gì khiến tôi nghĩ đến đầu tiên? Chiếc điện thoại. Nó đang ở đó, cả chiếc ipod, máy tính và bài tập về nhà của tôi nữa. Đầu tôi choáng váng. Có phải đó là những thứ mà tôi nên nghĩ đến lúc này không?

“Nó là lý do vì sao anh ghét những thứ thuộc về công nghệ”. Anh ta rít lên. “Thật nguy hiểm”.

Đột nhiên, tôi trở nên minh mẫn và cảm thấy tức điên. “Sao cơ? Đấy không phải là lỗi của công nghệ. Đó là lỗi của anh”. Tôi hét về phía anh ta. “Anh đã đứng giữa đường. Đó là lý do khiến tôi bị trượt và đâm vào thân cây kia”.

Anh ta tròn mắt nhìn tôi. “Tại sao anh đứng ở đó?” Tôi hỏi, hai tay nắm chặt. “Có phải anh muốn giết tôi?”

Anh ta không trả lời. Một vết máu loang ra trên chiếc áo thun bên trong. Tôi lùi ra sau và nhìn vết thương. Cơn giận của tôi nguôi đi phần nào. “Lần trước, anh đã đánh ngã tôi trên xe và

trốn đi...”

Anh ta ném sợi dây an toàn cắt ra từ chiếc Yoko xuống đất. Tôi không biết làm cách nào anh ta cắt được nó và mang đến đây.

“Em đã bất tỉnh. Anh chỉ tận dụng cơ hội đó để trốn đi thôi”. Anh ta mỉm cười, một nụ cười đầy nham hiểm. Có vẻ tử tế nhưng không hẳn. Đẹp nhưng nguy hiểm và hoang dã. Tôi hiểu vì sao Nick chỉ một chút nữa thôi đã giết anh ta. Nick... Tiếng nói của cha lại vang vọng bên tai. Dù thế nào, tôi cũng nên gọi ai đó, ít nhất là cho đội cứu hỏa.

“Anh có điện thoại chứ?” Tôi hỏi.

Anh ta nhẹ nhàng đặt tay lên má tôi. Nhẹ nhàng ư? “Anh có nhưng không thể để em dùng nó được. Bọn họ sẽ biết số của anh mất”.

Tôi không hề muốn bỏ cuộc. “Hãy làm ơn đi, tôi đang rất đau”.

Anh ta chần chừ chốc lát rồi gật đầu. Anh ta làm gì đó với chiếc điện thoại. “Anh sẽ ấn số và gọi 911”. Anh ta nói. “Xin chào. Tôi muốn báo một vụ tai nạn ở đường số 3, cách cửa hàng tạp hóa Bedford khoảng một dặm. Chiếc xe đang bốc cháy, một người bị thương và không trường hợp nào nguy kịch”.

“Xong rồi”. Anh ta ngắt máy và nhìn tôi. “Trông em vẫn rất yếu. Em có thể đứng được chứ?”

“Cảm ơn”. Tôi đổ người xuống tuyết trong lúc anh ta cố vòng tay qua người đỡ lấy tôi. Tay anh ấy kẹt vào giữa bụng và đùi tôi và trở nên lóng ngóng. “Ồi, xin lỗi”.

“Xin lỗi”. Anh ta nói cùng lúc. Tôi thực sự không nghĩ rằng yêu tinh có thể nói lời xin lỗi như vậy. Anh ta chậm rãi rút tay khỏi người tôi và nghe ngóng. “Anh phải đi ngay bây giờ, cô bé ạ. Em có thể tự lo cho mình được chứ?”

“Cô bé à?” Cơn giận lại trào lên trong tôi.

“Anh đâu biết tên em”. Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi. Đôi mắt sâu, màu xanh rất đẹp trông như những ngọn thông, thực sự rất quyến rũ. Nhưng đó không phải là con người của anh ta. Anh ta có đôi mắt màu bạc như hầu hết những con yêu tinh khác. Vẻ quyến rũ khiến anh ta trông giống với con người hơn. Đó chỉ là phép thuật mà thôi. “Anh nghĩ lúc này mình nên biết tên em. Chúng ta đã cứu mạng sống của nhau”.

Tôi không nói cho anh ta biết. Tôi không muốn lại có thêm một người nữa giống như cha, gọi tên tôi trong khu rừng và khiến tôi hoảng loạn thực sự. Tôi nhắc lại câu hỏi với anh ta lần nữa. “Tại sao anh đứng ở đó?”

“Anh đã đợi em ở đó”.

Tôi gật đầu như thể hiểu điều anh ta muốn nói. Nhưng thực sự chẳng hiểu chuyện gì cả. “Tôi cảm thấy không ổn lắm”.

“Em vừa bị sốc”. Anh ta nắm lấy tay tôi. “Em đang bị thương, da em xanh đi nhiều đấy”.

“Trời lạnh quá”.

Anh ta nhú mào, quay sang một bên. “Anh không tin đó là lý do đâu”.

“Anh không bị đau đấy chứ?” Tôi hỏi. “Vết thương ở bụng anh ấy”.

“Nó lành rồi. Nhưng chưa bình phục hoàn toàn. Dù sao, rất cảm ơn em đã hỏi thăm và vì lần trước đã cứu mạng anh nữa”.

Những bông tuyết chạm vào phần da không được che chắn khiến chúng co rúm lại. Tôi nhìn chăm chú vào anh ta một lượt. Một người bình thường.

“Sao anh đợi tôi trên đường?”

“Anh muốn em đưa anh đến chỗ họ”.

“Đến đâu? Chỗ những yêu tinh khác à?”

“Phải”.

“Sẽ không có chuyện đó đâu”. Tôi hít sâu và cảm thấy xương sườn đau nhức.

Anh ta đặt tay ra sau đầu tôi. “Đừng thở sâu. Anh đoán em đã bị chấn thương nhẹ ở phần ngực”.

Chúng tôi đứng rất gần nhau. Khuôn mặt anh ta cách tôi chỉ trong gang tấc. Tôi nuốt nước bọt. “Anh phải hứa không được làm hại những người bạn của tôi. Anh có thể làm bất cứ điều gì với tôi nhưng xin anh hãy để cho họ được yên”.

“Anh sẽ chẳng bao giờ làm hại em”. Anh ta nhìn thẳng vào tôi. “Anh không muốn bỏ em ở đây nhưng em sẽ ổn thôi”.

Lời nói của anh ta rất chân thành, tôi hiểu anh ấy muốn giúp tôi thực sự. “Nói cho tôi nghe về những nữ thần Valkyrie”. Tôi nhấn tay lên ngực và cảm thấy nóng ran.

“Anh sẽ kể vào dịp khác”.

“Không. Ngay bây giờ”.

Anh ta buông tay khỏi đầu tôi, đứng dậy và vỗ nhẹ vào vai tôi như mấy bà mẹ vẫn thường làm với con gái. “Gã sói của em đang ở đây”.

Tôi ho húng hắng rồi nói. “Gã sói của tôi ư? Làm sao anh biết chuyện đó?”

“Mùi của gã ở khắp người em”. Anh ta lúi lại như thể đó là một mùi khó chịu với anh ta. Tôi bỗng thấy con người anh ta trở nên đáng yêu và trẻ con, giống như những gì tôi bắt gặp ở một đứa trẻ vậy. Nó làm tôi muốn đến và an ủi anh ta.

Tôi rướn về phía anh ấy, một tay chống lên tuyết để giữ thăng bằng. “Anh nói gã sói của tôi nghĩa là sao?” Cha tôi cũng từng nói như vậy. “Anh ta không phải của tôi. Tôi cũng không thuộc sở hữu của anh ấy. Con người không thuộc về nhau”.

Nhưng anh ta đã biến mất từ lúc nào. Chỉ còn lại những đám sương mù. Còn lại một mình tôi giữa những đụn tuyết bên đường. Yoko đã trở thành một đám cháy hỗn độn. Tiếng còi cảnh sát vang lên từ phía xa xa.

Yêu tinh là thế: Thông minh và xảo quyệt, chúng không hoàn toàn là quỷ dữ, chỉ vừa đủ độc ác.

“Zara!” Giọng của Nick đánh thức tôi trở về với thực tại. Tôi gắng sức mở mắt ra. Nick đứng

trước mặt tôi, chắn ngang ánh sáng mặt trời. “Ôi em yêu”.

“Em không sao”. Tôi giơ cánh tay không bị thương chạm vào anh, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh. Tôi luôn thích như vậy. “Em đã giết chết Yoko”.

“Em lạnh lắm không? Trông em xanh quá”. Anh vòng tay đỡ tôi dậy. Vết thương làm tôi rên rỉ. Anh nói lỏng tay và hỏi. “Sao vậy em?”

“Tay em...” Tôi thở dốc. “Và ngực em...”

“Ôi, anh xin lỗi. Anh xin lỗi đã làm em đau”. Vẻ mặt anh đau đớn. Có vài hạt bụi vàng còn bám trên đó. “Anh chỉ muốn đỡ em dậy”.

“Không phải lỗi của anh”.

Anh nhẹ nhàng đặt tôi nằm xuống. Anh cởi chiếc áo choàng và đặt nó dưới chân tôi, anh ngả người xuống tuyết để tôi có thể dựa vào. Tiếng còi xe cảnh sát ngày một gần. Những cành cây nghiêng ngả trong gió. Tôi cảm nhận được từng hơi ấm của anh truyền qua.

“Anh rất xin lỗi, em yêu”. Anh quay người nhìn về phía chiếc xe. “Chuyện gì đã xảy ra? Em gặp phải băng trơn à?”

“Có một gã yêu tinh. Là gã mà em đã để chạy thoát”.

Nick gồng người lên. “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Hắn đã làm gì em?” Giọng của anh trở nên buốt giá. “Hắn đã hôn em chưa?”

“Không có chuyện gì cả. Hắn chỉ... Hắn chỉ đứng giữa đường mà thôi. Em đã phanh gấp và bị trượt đi. Và có một gốc cây ở kia”. Tôi gắng gượng để ngồi thẳng lên. “Em không ngồi được. Nó khiến em đau”.

“Em nằm yên đó”. Nick quan sát vết thương của tôi. “Anh bỏ áo khoác của em được chứ?”

“Vâng”.

Anh quay người tôi lại, vì thế tôi gần như nằm lên đùi anh. Anh cởi chiếc áo khoác ngoài của tôi, kéo chiếc áo phông lên trên một chút. “Em bị một vết bầm. Những chiếc xe cảnh sát kia là do em gọi à? Em đã gọi 911 sao?”

“Hắn ta đã gọi. Điện thoại của em ở trong xe”. Tôi chỉ về phía Yoko. “Cả máy tính và máy nghe nhạc nữa”.

“Hắn ta gọi? Là gã yêu tinh gọi sao?” Nick ngắt lời.

“Hắn đã cứu mạng em. Hắn đưa em ra khỏi xe trước khi em bị thiêu cháy”.

Nick gầm gừ. Người anh bất động. “Hắn ta không cứu em. Hắn muốn làm hại em. Có lẽ hắn đã bỏ em lại đây vì vết thương quá nặng để hắn có thể hôn và biến đổi em”.

“Không phải vậy. Hắn muốn biết nơi giam giữ những yêu tinh khác. Em nghĩ hắn muốn giải thoát cho chúng”.

Nick lầm bầm. “Tất cả là lỗi của anh”.

Tôi nhào người về phía Nick, vòng cánh tay không bị thương qua cổ anh trong khi anh đang run lên vì giận dữ. Tôi chẳng muốn tranh cãi với anh nữa. Tôi quá mệt mỏi để tranh cãi lúc này. “Đó không phải lỗi của anh. Giờ thì mọi chuyện đã ổn”.

Nick cố hít một hơi sâu và cơn giận đã bớt đi phần nào. Bàn tay to lớn của anh đặt lên cổ tôi và anh nhẹ nhàng hôn tôi. Những ngón tay của anh vuốt ve má tôi. Cảm giác thật dễ chịu. Tôi cảm thấy thực sự an toàn bên anh. Nhưng nó không thể tồn tại mãi được phải không? Không thể.

Chiếc xe cứu hỏa dừng lại bên cạnh Yoko. Tôi để ý thấy nó không hề bị trượt đi chút nào. Tôi là kẻ duy nhất bị trượt đi một cách điên cuồng bởi chính sự bất cẩn của mình. Nhân viên cứu hỏa kéo chiếc vòi rồng ra, một người khác tiến về phía chúng tôi.

“Nick, dù sao thì em đã thả hẩn đi và bây giờ tất cả những chuyện này đã xảy ra”. Tôi bắt đầu thanh minh. “Em cũng không hối tiếc vì đã để hẩn đi. Gã ta gần như đã chết”.

“Chuyện này không phải tệ lắm sao?” Nick cúi kính. Anh nghiêng đầu sang bên, nhắm mắt lại trước khi nói tiếp, lần này nhẹ nhàng hơn. “Em quá tốt Zara ạ. Em phải học cách để không trở nên quá tốt”. Anh hôn lên trán tôi. “Nhất là với những tên yêu tinh. Hứa với anh chứ?”

Tôi gật đầu, nhưng tôi không dám chắc điều đó. Tôi không thể hứa được. Thay vào đó, tôi nói. “Em sẽ không quá tử tế chừng nào anh không còn hành động một cách liều lĩnh nữa”.

Tôi và Nick cùng lắc đầu. Nhưng tôi biết rằng, cả hai người sẽ chẳng bao giờ từ bỏ ý định của mình.

Nội Betty lao ra khỏi chiếc xe cứu thương và chạy bổ về phía tôi, nói gì đó vào bộ đàm và xách trên tay chiếc hộp cứu thương. Chỉ có ánh mắt của nội là còn thể hiện cảm xúc. Nội đang sống với công việc của mình. Sẽ không có những cái ôm của nội lúc này. Sau đó, nội ngồi xuống bên cạnh và kiểm tra mắt tôi. “Đồng tử tốt”.

Tôi mở miệng định nói. Nhưng nội ra dấu bảo tôi im lặng. Những nếp nhăn nơi đuôi mắt của nội như sâu thêm. “Nói cho ta biết tên con”.

“Zara”.

“Nơi con đang ở?”

“Maine. Nơi của sự tĩnh táo”.

“Hay đấy. Nhưng dù sao, con cũng nên học để trở thành người giỏi nhất”. Nội mỉm cười và trở lại với công việc của mình. “Con có bị văng ra không?”

Tôi không hiểu.

“Từ chiếc xe,” nội giải thích. “Con có bị văng ra ngoài không?”

“Không ạ”.

Ánh mắt nội nhíu lại khi nội cố nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra với tôi. Gió thổi những sợi tóc đã ngả màu sương phủ lên mặt nội.

“Sao con có thể ra đến đây sau vụ tai nạn được?”

“Cháu... cháu...”

Có lẽ tôi đã ấp úng hơi lâu và nội quay sang Nick. “Cậu đưa con bé ra đây sao Nick?”

Nick khẽ lắc đầu. “Cháu không ở đây khi tai nạn xảy ra. Zara đã bắt cần”.

Nội gật đầu và chuyển sang chủ đề khác. “Con đau ở đâu?”

“Tay ạ. Cánh tay từng bị gãy. Cả ở ngực nữa. Đầu và cổ cháu hơi đau nhưng không tệ lắm”. Tôi nói khi nội quay sang một nhân viên cứu thương khác. Anh ta là Keith, một gã cao to, có mái tóc của một siêu sao nhưng chiếc cằm thì xấu tệ. Anh lôi từ trong xe ra một chiếc giường cứu thương.

“Chúng ta sẽ đưa con bé đi”. Nội nói với Nick.

“Xin lỗi. Cháu không phải là “con bé” đó. Cháu đã ở đây và có thể đi được”. Tôi cố đứng dậy.

“Không”. Nội gắn vào cổ tôi một thiết bị cố định vừa to vừa xấu xí.

“Cháu đâu có bị gãy cổ”. Tôi tỏ ý không thích khi mọi người đỡ tôi dậy.

“Ta không muốn mạo hiểm”. Nội khẳng khẳng. Những bước chân nội dẫm xuống tuyết một cách chắc chắn và quả quyết.

Nick nhìn tôi tỏ vẻ thông cảm. Có vẻ như anh đang rất buồn cười. Tôi khịt mũi và anh mỉm cười.

“Cháu có thể đi cùng xe với Zara không?” Nick hỏi.

Nội Betty suy nghĩ chốc lát rồi nói.

“Cháu có thể đi được”. Tôi nài nỉ. “Mọi người đang nhìn cháu đấy”.

“Những người lính cứu hỏa là những chuyên gia và công việc của họ là quan sát. Được, cậu có thể đi cùng, Nick ạ”. Nội vừa dứt lời thì Issie và Devyn cũng vừa đến. Issie lao ra khỏi xe và phóng về phía chúng tôi.

“Ôi không, Zara! Có phải lũ yêu tinh đã làm điều này không?” Issie hoảng hốt.

Keith quay đầu lại, miệng há to nhìn Issie. “Yêu tinh hả?”

“Là một nhóm nhạc rock”. Betty lấp liếm. “Yêu tinh” là một nhóm nhạc khá lập dị của những năm 1980”.

“Rất cổ điển”. Issie thêm vào. “Nhưng hợp thời. Phải. Zara, cậu đã tự làm vỡ mộng mình rồi sao?” Issie mĩa mai.

Nick đặt tay lên vai Issie và nói. “Issie này, cậu hãy hít thở sâu đi”.

“Thở sâu?”

“Hít vào và thở ra”. Nick nhẹ nhàng nói.

Những người lính cứu hỏa la ó chuyện gì đó. Có tiếng kim loại va vào nhau từ chiếc Yoko. Chiếc vòi rồng phun nước dữ dội.

“Lùi lại một chút để mọi người đưa Zara ra xe”. Nick nói tiếp.

“Cậu ấy đang ra đây còn gì”. Issie cãi. Cô ta tránh sang một bên rồi nắm lấy tay tôi. “Bọn tớ sẽ theo cậu đến bất cứ đâu và sẽ luôn ở bên cậu. Hãy yên tâm nhé. Đừng lo lắng”.

“Thờ đi Issie, tớ ổn mà”. Tôi mỉm cười, nắm lấy tay cô ấy một chút rồi buông ra. “Không có cái móng nào bị vỡ. Không có chấn động nào lớn cả”.

“Ơn chúa!”. Betty lăm bắm khi mọi người đỡ tôi lên. Nội nhào người vào trong, một nơi chật hẹp với đủ loại dụng cụ và thuốc men, đủ để giữ lại mạng sống của nạn nhân trước khi đến được bệnh viện. Nick cũng chui người vào trong, anh ấy phải cúi đầu sát xuống mới có thể vào được.

Khi Keith đã vào ghế lái, nội Betty quay sang nói “Đến lúc nói với ta chuyện gì đã xảy ra chưa cô bé?”

Tôi gạt đầu một cách khó khăn vì chiếc nẹp cổ. “Cháu xin lỗi vì chiếc xe”.

“Cháu yêu, chiếc xe là thứ ta ít quan tâm nhất”. Nội nói và nhào người lên trước hôn vào trán tôi, rất nhẹ nhàng. “Cháu đã làm ta rất lo lắng đấy”.

Nội mỉm cười. Tôi nằm ngửa trên chiếc băng-ca, nhìn vào khuôn mặt mọi người. Ánh đèn huỳnh quang rất sáng, soi rõ từng lỗ chân lông. Có rất nhiều người từng nằm trên chiếc xe cứu thương này đã chết. Một trong số họ đã được nội Betty cứu sống. Nội là một người hùng. Nick cũng vậy, anh ấy đã chiến đấu với rất nhiều yêu tinh và luôn cố gắng bảo vệ mọi người. Người hùng có thể là bất kỳ ai, nhưng ở đây tôi có hai người như vậy và họ thực sự yêu quý tôi. Tự nhiên tôi cảm thấy mắt mình đầm nước.

Nick cúi xuống, hôn lên mí mắt tôi. “Yêu em là một công việc mà anh không hề có thời gian để nghỉ. Đừng để anh mắc sai lầm với công việc đó. Nó là điều tuyệt vời nhất mà anh có thể làm trong thế giới này. Nhưng điều đó chẳng dễ dàng chút nào, vì em luôn...”

“Luôn tự làm hại mình?” Nội gợi ý. “Hay luôn gây rắc rối?”

“Tất cả những điều đó”. Nick cười

Tôi nhắm mắt lại. “Anh biết đấy, em là bệnh nhân ở đây. Vậy đâu là cách cư xử với người bệnh? Đâu là sự thông cảm?”

“Zara, thông cảm là một cái có hay ho để mua vài tấm thiệp chúc mừng, vài ánh mắt nuối tiếc và những cái nhìn ngưỡng mộ vì những gì cháu đã làm và sống sót sau hôm nay thôi”. Nội nói.

Ở bệnh viện, tôi được thông báo như sau:

- Trật cổ tay.
- Một vài vết bầm ở xương sườn nhưng may mắn là không bị gãy.
- Cổ bị giãn nhưng không cần đến chiếc nẹp cổ định.

Nội thay bộ đồ trắng của bệnh viện bằng bộ quần áo thường ngày rồi đưa chúng tôi về nhà bằng xe của mình. Tôi ngồi trên chiếc ghế chính giữa, dựa vào Nick.

Tôi gác đùi lên chân anh. “Cảm ơn chúa”.

“Cảm ơn chúa vì điều gì?” Anh hỏi. Những ngón tay của anh bắt đầu lướt trên bắp tay của tôi, nó khiến tôi cảm thấy thật dễ chịu. “Vì em không phải đeo chiếc nẹp cổ. Thật khó chịu khi phải đeo nó, nhất là khi mình sẽ đến buổi khiêu vũ”.

Anh cúi xuống và hôn lên mũi tôi. “Người ta làm được thì em cũng sẽ làm được”.

Tôi ngẩng đầu lên một chút, môi chúng tôi chạm vào nhau.

“Này lũ trẻ hư, quên là có người đang ở đây sao. Một kẻ già nua mà cháu gọi là nội đấy, Zara”. Nội Betty nói.

“Cháu xin lỗi. Anh ấy quá quyến rũ”. Tôi ngồi quay về phía anh.

“Được rồi. Hãy cố kiềm chế đi”. Nội nói khi cố ý chạy qua một chỗ mấp mô trên đường. “Ôi, xin lỗi”.

“Khoan đã,” Nick nói. “Như thế nghĩa là sao?”

“Nội nói hãy cưỡng lại sự quyến rũ”. Tôi giải thích.

“Nhưng điều đó ám chỉ anh”.

Nội Betty lại cười. “Cậu được đánh giá cao về bản thân đúng không, ngài Colt?”

Nick lắp bắp, “Nhưng...”

“Ta không ám chỉ cậu, Nick ạ”. Giọng nội chuyển từ nhẹ nhàng sang rắn rỏi và tôi biết chuyện gì sắp xảy ra. Chúng tôi kể cho nội nghe về gã yêu tinh đã chạy thoát. “Với Zara, điều hấp dẫn được nó không chỉ có mỗi cậu, mà còn là sự công bằng và cao thượng, hy sinh và quên mình vì người khác, vì thế giới”.

“Nói như thế là hơi khắt khe, bà Betty ạ!” Nick bênh tôi.

“Khắt khe ư? Ta sẽ nói cho cậu nghe thế nào là khắt khe. Lòng tốt của con bé đã thả cho một tên yêu tinh chạy thoát, cũng có thể hắn là vua vì cứ nhìn cách mà vết thương của hắn hồi phục. Hơn nữa con bé quyết bỏ mạng vì chuyện đó”. Nội rẽ vào một đoạn cua gấp. “Cháu hiểu điều đó phải không Zara? Cháu đã có thể chết hôm nay”.

Vết bầm trong ngực trở nên nhức nhối khi ngón tay nội chỉ về phía tôi. Chúng tôi đã đến con đường mòn dẫn vào nhà. Căn nhà tối tăm nằm im lìm trong tuyết. Bầu trời cũng xám xịt. Khu rừng chìm trong màn đêm kỳ quái.

Màu da thật của yêu tinh là màu xanh.

“Dậy nào, Zara. Tỉnh dậy đi cháu yêu”. Nội Betty kéo tôi dậy.

Tôi chạm vào chiếc áo ngủ mềm mại mà nội đang mặc, nó khác hẳn với bản tính cứng rắn thường thấy ở nội. Ánh điện trong phòng tôi đã bật sáng. Chuyện gì vậy nhỉ? Hai mắt tôi dính chặt vào nhau, tôi cố gắng mở chúng ra và ngồi dậy. Giọng tôi ngái ngủ. “Chuyện gì ạ? Lại là yêu tinh sao?”

Nội đặt tay lên vai và ôm lấy tôi. “Cháu lại gặp một cơn ác mộng khác thôi mà”.

Tôi ngả người xuống gối. Cảm thấy ngực đau nhói sau mỗi một cử động. “Lại nữa sao?”

Tôi luôn gặp một cơn ác mộng như thế hàng đêm kể từ sau vụ tai nạn. Tôi có cảm giác ngày nào trôi qua cũng là một cơn ác mộng.

“Cháu còn nhớ cơn ác mộng đó chứ?” Nội vén những sợi tóc bám vào trán tôi.

“Vâng”.

“Và muốn kể cho ta nghe chứ?”

“Nội à, chẳng có ai muốn nghe kể về giấc mơ của người khác đâu. Nó giống như việc xem trình diễn powerpoint về kỳ nghỉ của người khác vậy. Nội sẽ được nghe về những bãi biển đẹp tuyệt nhưng nội chưa bao giờ đặt chân đến đó cả, rõ ràng như thế chẳng có gì thú vị”.

Mắt nội hơi nheo lại khi nhìn tôi. Sau đó nội ngồi im lặng. Đó là con người nội, cứng rắn, tốt bụng và hay gắt gỏng. “Cháu xin lỗi đã đánh thức nội”.

“Không vấn đề gì cháu yêu. Ta luôn thức mà”. Nội cúi xuống hôn lên trán tôi rồi đứng dậy và nhẹ nhàng bước về phía cửa phòng ngủ của tôi. Nội do dự khi đặt tay lên chiếc công tắc đèn. “Cháu có muốn ta tắt nó không?”

Dòng máu đang chảy dữ dội trong mạch máu của tôi, có cảm giác như chúng muốn phun ra ngoài vậy. “Không ạ. Ánh sáng sẽ tốt hơn”.

Nội khép cánh cửa rồi trở về phòng. Tôi ngược nhìn vào biểu tượng hình cây nến được bao quanh bởi những sợi dây thép gai, phía trên là ngọn lửa với sức sống mãnh liệt. Đó là biểu tượng của tổ chức ân xá quốc tế mà tôi đã dán phía trên giường ngủ của mình.

Có một ngọn lửa xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Nó cháy bập bùng dưới chân tôi và tôi cố chạy qua nó, cố chạy lên chiếc cầu thang, chạy về phía một ai đó. Nhưng cuối cùng, tôi chìm sâu vào đám lửa. Dãy hành lang mà tôi nhìn thấy rất giống với hành lang của ngôi nhà mà chúng tôi đã giam giữ cha tôi và những tên yêu tinh khác. Tôi không nhận ra người tôi tìm kiếm là ai nhưng rõ ràng không phải Nick. Giọng của anh ấy gọi tôi từ phía dưới cầu nhưng tôi không quan tâm đến nó mà tiến sâu hơn vào ngọn lửa, nơi gã yêu tinh tóc vàng đang đợi tôi.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng Nick la hét. Tôi quay lại và chứng kiến cảnh anh bị bao vây bởi những con yêu tinh. Chúng cắn xé quần áo và da thịt anh. Tôi cảm thấy do dự và đó chính là điều tệ nhất của giấc mơ. Tôi đã do dự và chính ngọn lửa đã lôi kéo tôi tiến sâu hơn vào ngôi nhà. Nhưng sau đó, tôi đã từ bỏ ham muốn của mình và quyết định quay trở lại với Nick. Đúng

lúc tôi chuẩn bị quay lại thì một bàn tay nào đó nắm lấy tôi từ phía sau. Tôi la hét và tỉnh dậy.

Tất cả chỉ có vậy. Con ác mộng kết thúc.

Tôi ghét những giấc mơ. Tại sao chúng có thể khiến ta cảm thấy tội lỗi cho dù chúng không hề có thật trong thực tế.

Lo lắng khiến tôi hết buồn ngủ. Tôi rời khỏi giường để lấy chiếc laptop mà nội vừa cho mượn, tôi sẽ sử dụng nó cho đến khi mua được cái thay thế. Tôi mở một bức thư của tổ chức ân xá quốc tế gửi cho tôi. Đó là bức thư nói về việc của ba nhà hoạt động chính trị đang bị giam giữ ở Zimbabwe là Fidelis Chiramba, Gandhi Mudzingwa và Kisimusi Dhlamini. Cả ba đang bị giam trong tù mặc dù có vài vấn đề về sức khỏe, họ thậm chí còn không được đưa ra xét xử công khai trước tòa. Điều đó khiến tôi cảm thấy cực kỳ tức giận. Tôi gửi một bức thư cho chính phủ Zimbabwe rồi sửa soạn đến trường.

Sau đó, tôi đọc vài điều trong cuốn sổ tay yêu tinh. Đó là chương “Làm thế nào để sống sót trước lũ yêu tinh”. Tôi vẫn đọc nó cho dù những thông tin đã quá cũ. Tôi bước về phía cửa sổ, bầu trời đã trở nên tươi sáng, hy vọng một ngày đẹp trời sẽ đến. Tôi tự hỏi những người đang bị giam cầm trong tù kia sẽ cảm thấy như thế nào, họ không có cơ hội để nhìn thấy bầu trời như tôi lúc này. Ngay cả những hy vọng của họ cũng rất mong manh.

Những tán cây trên con đường dẫn vào nhà khế đựng đưa, tôi cảm thấy giống như có ai đó đang di chuyển dưới chúng, một người đàn ông. Tôi rùng mình. Chính điều đó làm cho tôi nhớ đến ba, trước đây ông cũng thường thoát ẩn thoát hiện như thế trước khi tôi thực sự biết ông là ai.

“Ông ấy đã bị nhốt lại rồi”. Tôi thì thầm bên ô cửa sổ. Hơi thở của tôi tạo thành những vệt sương mờ bám lại trên tấm kính. Tôi lấy tay lau sạch chúng. “Và ta luôn phản đối việc thả chúng ra”.

Tôi cố nhấn mạnh điều đó thêm lần nữa. “Cực kỳ phản đối”.

Trong phút chốc, tôi cũng cảm thấy nghiêng ngả, choáng váng. Tôi lắc mạnh đầu, cố hình dung về khuôn mặt quyến rũ và đôi mắt tinh nghịch của Nick. Tôi thôi không nhìn ra bên ngoài nữa và bước vào phòng tắm.

Khi đang mặc quần áo, tôi bỗng nảy ra một ý tưởng. Trước đây, ba dựng tôi thường để lại một vài gợi ý liên quan đến yêu tinh trên lề một quyển sách cũ của Stephen King như một manh mối cho chúng tôi. Có thể ba cũng sẽ lại làm điều đó với những quyển sách khác. Nội Betty và mẹ tôi không biết chút gì về thánh địa Valhalla và các nữ thần Valkyrie, nhưng không có nghĩa là ba tôi cũng không biết gì về chúng. Tôi lao về phía phòng ngủ của ông và để mắt đến những quyển sách cũ có bìa giấy mềm. Hầu hết đều là của Stephen King. Kệ trên cùng bắt đầu với *Carrie* - quyển sách đầu tay của King, tiếp đó là *Con ác mộng* và *giấc mơ giải thoát* - xuất bản năm 1993. Stephen King đã viết nhiều quyển khác nhau nhưng chúng không có ở trên kệ. Có lẽ chúng nằm ở nhà tôi tận Chalesston. Tôi lấy những quyển sách xuống, cẩn thận lật từng trang để tìm kiếm một vài manh mối mà cha tôi có thể đã để lại. Thỉnh thoảng nhìn thấy một vài chỗ đánh dấu, lòng tôi lại cuộn lên. Mất đi một người thân yêu sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của chúng ta. Nó được chôn sâu trong lòng mỗi người và trở thành một vết thương âm ỉ, nhức nhối. Không có một phép màu nào có thể chữa lành vết thương đó, ngay cả khi thời gian trôi qua xóa nhòa những tháng ngày tang tóc. Tôi không muốn vết thương lòng của mình rộng thêm. Không muốn mất đi thêm một người nào nữa.

Tôi lật nhanh qua mấy trang sách và không tìm thấy điều gì cả. Tôi khép quyển sách lại, vẫn còn một quyển nữa và tôi nên kiểm tra nó nhưng tôi không thể muộn giờ học hôm nay. Đó là

một tập truyện ngắn của HP. Lovecraft. Trên bìa quyển sách in hình một con quái vật ẩn sau chiếc hang sâu nhìn như con đường dẫn xuống địa ngục.

“Thật gớm ghiếc”. Tôi thì thầm.

Tôi tìm thấy hai câu phía trên bìa sách. Câu thứ nhất là “Rủi ro mức sáu mươi”. Câu thứ hai dài hơn: “Một con cừu đã kiệt sức, một con ruồi trói chặt những tên khổng lồ mạnh mẽ”.

Hoàn toàn vô nghĩa. Tôi kẹp quyển sách dưới cánh tay và bước xuống tầng dưới. Tôi nói với căn phòng, “Tuyệt thật. Cảm ơn ba”.

Nội Betty đã để lại cho tôi một lời nhắn. “Đến trường sớm. Nhớ mang theo thuốc uống. Đừng có bán nó nhé. Ta đùa thôi! 😊”

Tôi đánh rơi chiếc thìa, nó rơi xuống sàn và kêu leng keng. Tôi nhặt nó lên rồi cảm thấy chóng mặt dữ dội. Phải bám tay vào nóc tủ lạnh tôi mới có thể đứng vững. Mọi thứ trong tôi như đang rung chuyển. Tôi cảm thấy ớn lạnh khi nhìn ra ngoài cửa sổ. Không có gì ở ngoài trừ bóng tối. Tôi kiềm chế nỗi sợ hãi và vội lấy túi chocolate. Những hạt chocolate giòn tan, tạo thành những âm thanh rất lạ trong miệng khi ăn.

“Chẳng có gì phải lo lắng cả”. Tôi nghĩ.

Những tiếng kêu đều đều phát ra từ chiếc tủ lạnh là câu trả lời duy nhất mà tôi nghe được.

Mắt yêu tinh hơi xéch lên một chút ở phần đuôi.

Nick đưa tôi đến trường gần như cả tuần trước, điều này thực sự tốt vì chúng tôi có nhiều thời gian ở bên nhau hơn, hơn nữa như thế tôi cũng yên tâm rằng anh ấy không bị làm hại bởi bất cứ tên vua yêu tinh nào cả. Nhưng thực tế là sáng nay không ai trong chúng tôi cảm thấy vui khi cả hai cùng đến trường.

Nick đậu chiếc mini Cooper vào bãi rồi xách túi cho tôi. Đôi khi bị một chấn thương nhẹ ở tay cũng tốt. Vết thương ở tay gần bình phục. Những thanh nẹp đã được bỏ ra, tôi chỉ còn phải quấn băng bên ngoài nữa thôi.

“Em có cần phải mang tất cả sách về nhà hàng ngày như thế không?” Anh khoác chiếc túi của tôi lên vai và hỏi.

“Có chứ”. Tôi mỉm cười.

Anh cúi người thấp xuống và thì thầm vào tai tôi. “Em thật may mắn và đáng yêu đấy, cưng ạ”.

Tôi vẫy tay chào Paul và Callie, hai người bạn cùng lớp vẽ đang đi ra. Cả hai đứa mặc bộ đồ trang trí kiểu thổ dân trông khá bắt mắt. Phía bên kia là Jill và Stephanie đang tay trong tay bước đi tình tứ. Xung quanh chúng tôi lúc ấy toàn những cặp đôi đang hẹn hò nhưng tất cả họ không biết rằng một nửa còn lại của mình có thể bị sát hại bởi lũ yêu tinh tàn ác.

Tôi áp sát vào người Nick, vòng cánh tay không bị thương qua hông anh. Chúng tôi đến gần cánh cửa bằng thủy tinh phía trước cổng trường. Nick mở cánh cửa và giữ nó cho đến khi tôi, Paul, Callie, Jill và Stephanie bước vào hết.

“Chúng ta trễ quá rồi”. Jill nói và chỉ về phía chiếc quần của tôi. “Quần đẹp đấy. Tớ thích nó”.

“Cảm ơn cậu”. Tôi nói với Jill. Ngay lúc đó, Issie chạy như bay từ tầng hai xuống hướng về phía Devyn. Chiếc áo mỏng của cậu ta bay phấp phơ theo từng bước chạy.

“Issie! Devyn!” Tôi gọi lớn. Vẫy tay về phía hai đứa. Chiếc xe lăn của Devyn nằm riêng một bên. Đứng bên cạnh là con bé Cassidy.

Cánh tay của Nick như bị khóa chặt vào tay tôi. “Cậu ta không cần đến xe lăn nữa kìa Zara! Cậu ta không phải đi xe lăn nữa!”

Nick buông tay tôi và nhảy qua hàng rào chắn cầu thang, chạy về phía Devyn. Sau đó, cả hai ôm chầm lấy nhau. Mọi người xung quanh đều bị dạt cả ra. Chiếc vòng trên tay Devyn rơi xuống hành lang đúng lúc Issie lao tới, cô ta nhảy qua và lao thẳng về phía hai gã trai đang ôm chầm lấy nhau, miệng không ngừng la hét vì sung sướng. Có lẽ người vui nhất chính là cô ấy, Issie.

Chúng tôi biết trước chuyện này sẽ đến nhưng thực sự được nhìn thấy cậu ấy rời xa chiếc xe lăn là một điều hạnh phúc vô bờ bến, tim chúng tôi như ngừng đập vì vui sướng. Tôi nhặt chiếc vòng tay của Devyn lên khi tiến gần đến đoạn hành lang dốc dẫn lên tầng hai.

“Không nghi ngờ gì nữa, cậu sẽ chẳng muốn ai đưa về trong ngày hôm nay”. Issie vỗ nhẹ sau lưng Devyn. “Cậu có thể tự lái xe về nhà phải không?”

“Không. Cassidy sẽ đưa tớ về”.

“Phải!” Cassidy ngắt lời. Con bé đang mân mê chiếc kẹp tóc màu hồng trong tay.

“Cô ấy, cô ấy sẽ đưa cậu về sao?” Giọng Issie ấp úng như không tin vào tai mình.

“Đúng thế, Issie ạ. Hôm nay tớ đã cố tình khiến các cậu bất ngờ”. Devyn mỉm cười với tôi. “Cậu nghĩ sao Zara?”

Đưa chiếc vòng cho cậu ta, tôi nói. “Đây là điều tuyệt vời nhất mà tớ từng thấy trong đời”.

Và thực sự là như thế.

“Bây giờ tớ có thể làm bất cứ điều gì mà tớ muốn”. Devyn không giấu được vẻ sung sướng.

“Như thế nào?”

Devyn mỉm cười. Cassidy ho khan rồi khẽ ôm lấy Devyn. “Tớ rất cảm phục cậu, Devyn ạ”.

Issie đứng dựa vào tường, mặt quay sang hướng khác.

“Cảm ơn”. Devyn nói.

Sau đó cả hai đứa tách nhau ra. Cassidy đưa tay gỡ cổ và nói. “Tớ biết điều này sẽ đến mà”.

Cách mà con bé Cassidy nói làm tôi chú ý. Tôi cảm thấy khá kỳ quặc nhưng chưa kịp nói gì thì con bé đã liến thoắng.

“Chúng ta trễ rồi”. Cassidy nói qua vai trong khi vẫn gỡ cổ. “Chúc mừng cậu Devyn! Gọi cho tớ nếu cần đưa về”.

Tất cả chúng tôi đang bước qua một thời khắc rất có ý nghĩa. Nick không còn bận tâm đến những tên yêu tinh và việc bảo vệ những người khác. Anh cảm thấy cực kỳ dễ chịu và mỉm cười, đó là những khoảnh khắc cực kỳ hiếm hoi và tôi nhận ra rằng rất khó khăn đối với anh để có được những giây phút như thế.

Nước mắt chảy dài trên khóe mắt tôi không biết vì sao. Có lẽ vì tôi không muốn Devyn phải chịu thêm đau đớn lần nào nữa. Tôi không muốn bất kỳ ai trong chúng tôi phải chịu đựng những nỗi đau.

Lớp tiếng Tây Ban Nha dường như là buổi học mà tôi ít trông đợi nhất trong ngày. Nhưng không phải bởi vì tôi chán ghét căn phòng tràn ngập mùi tử đinh hương của cô giáo, khiến tôi gần như bị ngạt mũi mà bởi vì con bé Megan. Cô ta thường quay xuống liếc nhìn tôi trong các tiết học và thì thầm điều gì đó với đứa bạn thân Brittney rồi cả hai cùng cười khúc khích, tỏ vẻ thích thú. Điều đó khiến tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cho dù, Megan không còn ở đây nữa nhưng tôi lúc nào cũng cảm thấy cô ta đang có mặt trong lớp.

Tôi thở dài, rút nắp bút ra và liệt kê một danh sách:

NHỮNG ĐIỀU SAI LUẬT MÀ CHÚNG TÔI ĐÃ LÀM

1. Nội Betty đã giết Ian vì hấn ta đã cố hôn tôi hòng biến tôi thành yêu tinh.

2. Megan biến mất và cô Nix đã làm giả giấy chuyển trường cho con bé, điều này chẳng có gì sai vì con bé không những là đứa xấu xa, ích kỷ mà còn là một yêu tinh.

3. Chúng tôi đã gài bẫy và giam giữ tất cả lũ yêu tinh để chúng không thể tiếp tục giết người được nữa.

Ồn rồi. Cũng chẳng phải là một danh sách quá dài. Tôi tự nhủ như vậy và cảm thấy thoải mái hơn ít nhiều mặc dù hầu hết những kẻ tội phạm không đáng đến giết người, giả mạo thì cũng là bắt cóc tổng tiền. Tôi gấp mảnh giấy lại rồi nhét vào phía sau quyển sách “Ngôi nhà của linh hồn”. Tôi tiếp tục với bài dịch của mình nhưng đầu tôi lại miên man nghĩ về những việc chúng tôi đã làm, cách mà nội Betty đã giết Ian, cách mà tôi đã giăng bẫy lũ yêu tinh, cách mà tội ác vẫn luôn tồn tại mãi trong thế giới này và tôi không biết làm cách nào để đẩy lùi được chúng. Là thành viên của Tổ chức Ân xá quốc tế, hiển nhiên tôi quan tâm đến nhân quyền. Nhưng còn quyền của yêu tinh thì sao? Chúng cũng có một phần là con người. Nhưng chúng ta sẽ làm gì nếu thế giới này không chứng minh được sự tồn tại của chúng?

Tôi lôi ra một mảnh giấy khác, viết lên đó vài điều lưu ý khác và định bụng sẽ đánh máy lại bằng máy tính của Devyn hoặc nội.

MƯỜI ĐIỀU ĐẦU TIÊN CẦN NHỚ ĐỂ ĐỐI PHÓ VỚI YÊU TINH

01. Cho rằng yêu tinh là những thiên thần Tinker Bell? Hoàn toàn sai lầm.

02. Yêu tinh không phải một anh chàng như Peter Pan.

03. Yêu tinh không ngủ trong một chiếc bình thủy tinh, chúng cũng chẳng cầm chiếc gậy phép màu nào cả.

04. Yêu tinh ghét sắt và thép.

05. Yêu tinh có thể gọi tên và khiến bạn mất phương hướng khi đi trong rừng.

06. Yêu tinh là những chiến binh cừ khôi: Chúng có thể sử dụng móng vuốt và hàm răng sắc nhọn.

07. Yêu tinh có thể nhìn giống người nhưng không phải người.

08. Yêu tinh có thể đến trường hoặc làm việc cùng con người.

09. Yêu tinh có những khát khao rất mãnh liệt.

10. Đừng bao giờ để một con yêu tinh hôn bạn.

“Zara? Atiende usted?” Cô giáo đứng ngay cạnh tôi, nở nụ cười ngọt ngào nhưng cặp lông mày nheo lại.

“À... vâng... à... ý em là... sì” Tôi cố nói bằng thứ tiếng Tây Ban Nha ú ớ. Quyển sách rơi tòm xuống sàn khi tôi đưa tay gõ gõ vào đầu. Con bé Brittney cười khoái chí.

“Usted no traduce el libro”. Cô chỉ tay về phía mẫu giấy đang viết dở của tôi. “Usted tenía cuidado la ventana”.

Tôi đã không dịch. Chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ như một kẻ phạm tội vừa bị tuyên án. Tôi cố gắng nghĩ ra điều gì đó để nói nhưng cuối cùng chỉ buột ra được lời xin lỗi. “Lo siento. Lo siento”.

Tôi xin lỗi. Không phải chỉ xin lỗi vì sự mất tập trung của mình. Xin lỗi vì yêu tinh là hoàn toàn

có thật và chính tôi đã khiến bạn bè của mình gặp nguy hiểm. Tôi xin lỗi vì mọi điều.

Khoảng thời gian kết thúc các tiết học là lúc lộn xộn nhất, lũ học trò nhảy nhót, chen nhau chạy ra khỏi lớp hết như một bầy gia súc bị đuổi chạy tán loạn. Chúng tôi xô đẩy, chen chúc cố giành được một chỗ ngồi cho riêng mình ở lớp học tiếp theo. Ai đó nắm lấy cánh tay không bị thương của tôi và kéo ra phía sau. Tôi giật tay lại và la lên.

“Em yêu! Chuyện gì vậy?” Mặt Nick như một quả bóng xì hơi, nhưng đáng yêu.

“Không sao. Em xin lỗi. Em chỉ hơi khó chịu”. Tôi lấy lại bình tĩnh và nói.

“Có phải em đang bị ám ảnh bởi...” Nick không nói hết câu vì có khá đông người xung quanh. Anh dứt tay vào túi quần. “Chúng ta vẫn chưa tìm thấy hắn. Nhưng anh thề anh sẽ tìm thấy”.

Tiếng chuông báo giờ vang lên. “Chúng ta trễ rồi”. Tôi nói và cố không nhìn vào mắt anh, nhưng không thể. Ánh mắt nâu của anh ngày càng quyến rũ. Tôi phủi một vài sợi lông sói còn bám lại trên chiếc áo xanh của anh. Trông anh ấy vừa giống một vận động viên đua ngựa vừa giống một người trượt băng nhưng tôi yêu điều đó.

Anh khẽ nhún vai. “Cô Nix sẽ cho chúng ta giấy phép mà”.

Anh nắm lấy tay tôi dẫn về phía cầu thang. Chúng tôi ngồi xuống trên những bậc thang cao nhất. Vừa lúc Callie bước tới. “Những kẻ si tình đáng yêu”.

Chúng tôi mỉm cười đáp lại khi cậu ta bước xuống cầu thang. Chiếc áo thổ dân cậu ta mặc bay lên khi đi qua cánh quạt của chiếc máy sưởi.

“Vậy em đang bị ám ảnh bởi lũ yêu tinh à?” Anh hỏi lại.

Tôi nhún vai không trả lời.

“Zara, em sợ sao?”

“Một chút thôi”. Tôi thở nhẹ.

Anh nửa thở dài, nửa rên rỉ. “Sao em không nói với anh điều đó?”

“Chẳng có gì mà”.

“Này Zara, chúng ta có thể làm tốt hơn khi ở trong một đội”.

“Phải. Chúng ta là một đội xuất sắc”.

“Ừ. Đúng thế”.

Cả hai chúng tôi trở nên im lặng. Tôi nhắm mắt lại để không phải nhìn thấy ánh sáng lung linh từ bóng đèn huỳnh quang và chiếc cầu thang màu nâu cũ kỹ. Tôi bỗng muốn đưa anh đến Charleston, nơi đó tôi sẽ chỉ cho anh bãi biển Battery xinh đẹp, nơi những đàn cá heo mãi mê nô đùa, nơi những đoàn khách du lịch tươi cười cập bến trên những chiếc du thuyền sang trọng và thích thú lựa chọn những vật lưu niệm xinh xắn.

Cassidy tiến đến bên cạnh chúng tôi. Đôi chân dài của cậu ta bước đến hai bậc thang cùng lúc và dừng lại đột ngột khi nhìn thấy chúng tôi. Cô ta nhìn Nick, miệng há ra và chẳng thèm quan tâm đến tôi. Đột nhiên, nó bị hụt chân và mất thăng bằng. Con bé lao xuống thêm một bậc nữa

và kẹp nắm lấy thanh chắn hành lang.

Tôi đứng bật dậy, định lao đến và nắm lấy tay con bé. Nick cũng đứng dậy ngay cạnh tôi.

“Cậu không sao chứ?” Tôi hỏi.

Cassidy nhắm mắt lại một lúc và vẻ buồn hiện rõ khi cậu ta mở mắt ra. “Không sao. Tớ ổn. Chỉ bị giật mình thôi. Tốt rồi”.

Cassidy bỏ đi, miệng lẩm nhẩm điều gì đó đứt quãng.

Tôi bảo Nick cùng ngồi xuống. “Thật kỳ lạ. Em hy vọng cô ta sẽ ổn. Cô ta đã nhìn chăm chăm vào anh đấy”.

“Anh luôn có ảnh hưởng đáng kể đến phụ nữ mà”. Nick thản nhiên nói. “Anh đã khiến cô ta loạng choạng rồi bỏ chạy”.

“Ồi thật sao?” Tôi quay lại và nhướn cặp lông mày về phía anh. Những ngón tay của anh lướt nhẹ từ tai đến cằm tôi. Tôi cảm thấy rạo rực, khát khao. Một điều gì đó thuộc về bản năng của con người. Anh rướn người tới hôn vào môi tôi. Tôi cũng hôn anh, ngọt ngào và nồng cháy. Tôi nhìn thấy trong đôi mắt anh những cảm xúc dạt dào, những cử chỉ yêu thương. Tôi chợt nhận ra đôi mắt anh đã chuyển sang màu đen, khác hẳn với màu nâu đậm mà tôi thường thấy.

“Em là người bị ảnh hưởng nhiều nhất”.

Bàn tay tôi lướt qua những đường cong trên ngực anh. Bên dưới, trái tim anh đang đập rộn ràng. Nghe như nhịp đập của sự sống, của nguồn sức mạnh đang tuôn chảy.

“Em không muốn mất anh”. Tôi ngượng ngùng nói rồi cúi đầu sang hướng khác.

Anh đỡ lấy cằm và nâng đầu tôi lên, nhìn thẳng vào mặt tôi.

“Em sẽ không bao giờ mất anh”. Giọng anh quả quyết.

“Anh thề chứ?” Tôi thì thầm. Nhưng như thế cũng đủ để tôi cảm thấy mình đang bị kéo xuống một chiếc hố sâu đầy rẫy sự mất mát và thất vọng.

Những ngón tay Nick chạm nhẹ vào người tôi. “Anh thề”. Anh nói.

Căng tin của trường là một căn phòng hình bát giác với ba quầy hàng và nhà bếp được ngăn cách nhau bởi cánh cửa ra vào. Phần còn lại của các bức tường là các ô cửa sổ nhìn ra ngoài và một lối thoát hiểm dành riêng khi xảy ra hỏa hoạn. Màu trắng của tuyết quyện với ánh sáng của đèn huỳnh quang bên trong tạo thành một thứ ánh sáng kỳ lạ ở đây, thứ ánh sáng chẳng có vẻ gì tốt đẹp cả.

Tôi và Issie nhặt lấy vài chiếc bánh kẹp, chúng được đặt trong chiếc đĩa bằng giấy cùng với một chiếc dao nhỏ bằng nhựa.

“Những thứ không hề thân thiện với môi trường”. Issie tặc lưỡi và đút chiếc thẻ cá nhân vào máy trả tiền tự động.

Giselle Brown đứng ngay cạnh tôi cũng thêm vào. “Tớ đã từng phản đối điều này rất nhiều lần”.

Giselle mặc chiếc áo thun của ban nhạc Grateful Death. Cậu ta cứ lúc lắc đầu khiến búi tóc buộc

phía sau ngúng nguẩy rất vui mắt. Giselle cũng là một trong những người đến dự đều đặn nhất các buổi sinh hoạt hàng tuần của Tổ chức Ân xá quốc tế. Đó là lý do tôi quý Giselle cho dù cậu ta luôn nguyên rửa những kẻ độc tài trong các bức thư gửi đi. Dù thế nào thì chúng ta cũng chẳng có ai là hoàn hảo cả. Vì thế, nếu bạn có muốn nguyên rửa một kẻ bạo quyền nào đó thì cũng là điều tốt.

Giselle ghé sát Issie và hỏi. “Có chuyện gì với Devyn và con bé Cassidy vậy?”

Issie chết đứng. “Ý cậu là sao?”

“Cô ta luôn ở bên cạnh Devyn. Tớ tưởng hai cậu là một cặp”. Giselle giải thích.

Chiếc hộp giấy trên tay Issie rung lên. “Không, không, không phải thế. Bọn tớ chỉ là bạn thôi”.

“Ồ vậy thì tớ sẽ chẳng có lý do gì để ghét cô ta nữa”. Giselle mỉm cười với tôi rồi khịt mũi. “Hình như có mùi cá trong chiếc bánh”.

Cô phục vụ ngược nhìn và nháy mắt với cậu ta. “Không phải cá đâu. Là mùi bắp cải”.

Giselle đột nhiên giật lùi ra sau, lóng ngóng đánh rơi quả chuối trên tay. Tôi nhanh tay chụp lấy nó trước khi nó kịp hạ cánh xuống sàn.

“Ồi không. Em không có ý khiếm nhã như vậy. Em chỉ... thực sự là...”

Cô phục vụ chỉ chiếc bút về phía Giselle, “Suyt, ta cũng ngửi thấy mùi cá mà”.

Tôi trượt tấm thẻ qua máy rồi cùng Issie tiến về chiếc bàn ăn. Đó là chiếc bàn dành cho bốn người có mặt bàn màu hồng. Nick và Devyn đã ngồi sẵn ở đó với mấy miếng Pizza. Tôi lại gần ngồi cạnh Nick.

“Chào em”. Nick nói và hôn tôi. Hơi thở của anh nặc mùi xúc xích. “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì”. Tôi mở chiếc bánh mỳ ra bằng một tay.

“Giselle nói với cô phục vụ rằng mấy chiếc bánh này có mùi cá”. Issie nói đúng lúc Giselle bước qua.

“Tớ không ám chỉ điều gì cả”. Giselle khẳng khẳng. Cậu ta ngồi chung bàn với Callie và một vài đứa khác say mê sân khấu và nghệ thuật.

Nick giúp tôi phết pho mát lên chiếc bánh vì với một tay tôi chẳng thể làm được.

“Anh đúng là bạn trai tốt nhất của em”. Tôi hôn vào má anh.

“Xạo quá”. Devyn châm biếm.

“Cậu đang ghen tỵ đấy”. Nick liếc nhìn và giơ chiếc dao ăn về phía Devyn. “Điều đó sẽ thật buồn cười vì giờ đây khi không còn chiếc xe lăn cậu đang là ngôi sao của trường này. Đâu đâu người ta cũng nói về cậu cả”.

“Là ngôi sao của trường á?” Devyn nuốt ực một ngụm Gatorade và hỏi.

“Tất cả các cô gái”. Nick hướng về mấy đứa con gái đang cười khúc khích phía sau. “Bọn họ thích những điều kỳ diệu. Điều đó thật thú vị. Hãy nhớ mà xem, Jay Dahlberg đã nhận được sự

quan tâm nhiều đến thế nào khi cậu ta trở về sau vụ bắt cóc”. Nick không nói cậu ta bị bắt cóc bởi lũ yêu tinh vì bọn tôi ai cũng đã rõ điều đó.

“Thật sao?” Devyn nháy nháy cặp lông mày, trông cậu ta thật khiêu khích.

Issie thở dài và đánh rơi chai nước xuống bàn. Nước bắn ra tung tóe khắp nơi, cả lên đĩa thức ăn của tôi. “Ôi! Ôi! Xin lỗi cậu”.

Issie lau những giọt nước bám vào tay áo. Nick đưa cho cậu ta tờ giấy ăn trong khi tôi bật dậy và rút thêm vài tờ nữa. Chai nước lăn khỏi bàn và rơi xuống nền nhà.

“Tớ thật hậu đậu”. Issie lau diên cuồng lên mấy vũng nước trên bàn. “Tớ xin lỗi”.

Devyn nắm lấy tay cậu ta. “Issie, ổn rồi cưng à!”

Issie đứng đờ ra. Ánh mắt hai đứa nhìn thẳng vào nhau. Tay vẫn trong tay. Issie thì thầm, “Cưng ư?”

Dường như tất cả âm thanh trong nhà ăn đã im bật. Nick, tôi và tất cả mọi người đang được xem một cảnh phim mà trong đó nhân vật chính là Devyn và Issie.

Nick nở nụ cười rất to và tôi biết tôi cũng có thể làm như vậy. Miệng của Issie lúc đó tròn hơn cả chữ O. Devyn buông tay cô ấy và nhẹ nhàng đặt tay lên cằm Issie. “Hôn cậu ấy đi!” Callie reo lên. “Hôn đi!”

Đám đông cũng lập tức hưởng ứng. “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!”

Mặt Issie chuyển thành màu đỏ. Cô ta kêu lên rồi chạy một mạch rời khỏi nhà ăn, nhanh đến nỗi tôi cứ nghĩ cô ta mới chính là người có dòng máu yêu tinh trong người.

Khác với Issie, khuôn mặt Devyn chẳng còn chút màu sắc nào nữa. Mọi người xung quanh bắt đầu xì xào, bàn tán tỏ ý thất vọng. Nick nhặt những mẩu giấy thừa trên bàn ăn rồi nói với Devyn. “Lẽ ra cậu nên làm điều đó. Issie thực sự rất yêu cậu đấy”.

Devyn lắc đầu. Ánh mắt trầm ngâm. “Mình không thể”.

Tôi sững lại một giây trước khi nói với cậu ta. “Cậu tốt nhất là đừng thích Cassidy. Vì nếu thế tớ thề rằng tớ sẽ giết cậu”.

“Cassidy ư?” Giọng Devyn lạc đi.

“Phải rồi công tử. Mọi người đang bàn tán về chuyện đó”. Nick nói.

“Tớ không thích Cassidy”. Cậu ta nói.

“Vậy đừng tán tỉnh cô ta nữa”. Tôi đứng dậy.

“Tán tỉnh á?” Devyn quay sang Nick chờ được đỡ lời.

“Phải. Cậu luôn luôn đi với con bé ấy. Cô ta đưa đón cậu đến trường, còn cậu thì lúc nào cũng nói chuyện và nhắn tin cho cô ta”. Tôi nói thêm.

“Tớ không có khái niệm thế nào là tán tỉnh. Tớ là một đứa chán ngắt. Chẳng biết thế nào gọi là kỹ năng giao tiếp cả”.

Tôi không thể tin nổi cậu ta. “Cậu đang đùa nghịch với một cơn bão lớn đấy, Devyn”.

“Zara, không đến mức như vậy đâu”. Nick nói. “Em nói giống như đang ghen tỵ vậy”.

“Đừng nói với em mức độ thế nào”. Hai chúng tôi liếc nhìn nhau. “Đôi lúc anh đừng ra vẻ bề trên như thế”.

Nick chỉ nhìn ra chỗ khác.

“Tớ chỉ muốn tìm hiểu xem Cassidy là người thế nào”. Devyn thản nhiên nói.

“Tại sao? Có phải vì cô ta quá quyến rũ?” Tôi hỏi. “Cậu đã có Issie. Cô ấy ở đây và yêu cậu và cậu biết rõ điều đó. Từ giờ tớ sẽ ngăn cô ấy lại”.

Tôi tuyên bố và chỉ tay vào Devyn. “Tốt nhất cậu nên đến và hôn Issie. Hay ít nhất là nói rằng cậu yêu cô ấy. Nếu không tớ thề lần tới sẽ bắn cậu bằng một mũi tên đấy Devyn ạ”.

“Cassidy cần tớ...”

Tôi rời khỏi bàn trước lúc Devyn than vãn với Nick. “Có phải mình đã từng nghĩ Zara là người theo chủ nghĩa hoà bình?”

“Đó là khi những chuyện này không xảy đến với bạn bè của cô ấy. Rốt cuộc thì cậu có thích Cassidy không?” Nick hỏi và đó cũng là tất cả những gì tôi nghe được sau khi bỏ ra ngoài.

Tôi tìm thấy Issie đang đứng trong nhà vệ sinh bên ngoài phòng ăn. Có tiếng sụt sịt phát ra phía sau một ô cửa. Tôi hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa.

“Issie?”

Cô ấy vẫn nấc lên từng hồi.

“Issie à?”

Sau vài giây lưỡng lự, tiếng Issie cất lên - nhỏ nhẹ và mệt mỏi. “Tớ không có ở đây”.

“Ồ!” Tôi cúi xuống nhìn vào cánh cửa nhà tắm. Không có bàn chân nào ở đó cả. “Vây hoá ra tớ đang mê sảng. Cánh cửa đang nói chuyện với tớ ư? Quá nhiều buồn phiền đã đến với Zara hôm nay”.

“Không...” Giọng Issie cất lên. Hai chân cậu ta giẫm xuống nền. Đôi giày màu đỏ thò ra dưới khe hở cánh cửa.

“Cậu đang đứng trong nhà vệ sinh phải không?”

Cô ta từ từ mở cửa, những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt.

Tôi nắm lấy tay và ôm Issie vào lòng, “Ôi, bạn của tôi”.

“Cậu ấy đã không hôn tớ”. Issie trách móc.

“Thôi nào Issie!” Tôi lùi lại nhìn vào khuôn mặt đầm nước mắt của cô ấy. “Cậu có muốn nụ hôn đầu của mình diễn ra ở một nơi ồn ã với những cái miệng nhồm nhoàm đang ra sức cổ vũ

không?”

“Nhòm nhòm ư?”

“Nghĩa là đang ăn uống”.

Issie đưa ngón tay lên lau những giọt nước đọng trên sống mũi. “Tớ chỉ muốn... tớ thực sự muốn một nụ hôn đầu thôi, cậu biết không?”

Tôi gật đầu, nhớ lại khoảng khắc về nụ hôn tôi đã trao cho Nick, cho dù anh không phải là nụ hôn đầu của tôi. Tôi nghiệp Issie. “Tớ biết mà”.

“Tớ chẳng quan tâm đến việc ở đó có nhiều người chứng kiến hay không. Vì như thế chứng minh rằng cậu ấy thực sự yêu tớ và nghĩ rằng tớ đáng được hôn”. Issie nhìn chăm chăm vào tôi. Sống mũi cử động, hai mắt đỏ hoe. “Tớ không xứng đáng được hôn phải không? Có phải Cassidy xứng đáng được hôn hơn tớ không?”

“Issie, cậu xứng đáng với điều đó mà. Nếu tớ là một đứa con trai, một gã đồng tính hay gì gì đi nữa thì tớ cũng muốn hôn cậu”.

Issie lại nắc lên. “Thật chứ?”

“Tớ thề đấy”. Tôi cầm lấy chiếc khăn tắm ở gần đó, gấp làm bốn, nhúng vào vò nước lạnh buốt rồi lau nhẹ lên mặt Issie. Issie bình tĩnh lại trong giây lát rồi nói tiếp. “Tại sao cậu ấy không thích tớ?”

“Thôi nào Issie”. Tôi năn nỉ. “Làm sao cậu biết là Devyn không thích cậu chứ”.

“Cậu ta không thích thật mà”. Issie bước về phía chiếc gương. “Ôi trời, nhìn tớ này. Một mớ hỗn độn. Nhìn môi tớ kìa”. Cô kéo chúng ra. “Nó quá mỏng. Không biết có phải là môi nữa không? Môi của Cassidy trông thật quyến rũ, vì thế mà cậu ta không thích tớ Zara ạ. Cậu có nhớ lúc gọi điện cho tớ trước khi tai nạn xảy ra không?”

Tôi còn nhớ. Lúc đó, giọng Issie như đang khóc. Tôi đã không hỏi cô ấy lý do vì sao. Ôi trời! Chuyện gì xảy ra với tôi vậy chứ? Tôi rõ là một đứa bạn tệ bạc đến thế nào.

“Tớ đã khóc,” Issie lại nắc lên, “bởi vì tớ nói với Devyn rằng tớ thích cậu ấy. Cậu có biết Devyn trả lời tớ thế nào không?” Cậu ta chẳng cho tôi lấy một cơ hội để trả lời. “Cậu ấy nói với tớ là cậu ấy chẳng biết xử sự thế nào khi biết điều đó cả. Tớ đã nói rằng tớ thích cậu ấy nhưng cuối cùng tớ chẳng là gì với cậu ấy cả”.

Thực sự thì tôi không hiểu chuyện xảy ra như thế nào. “Devyn có nói với cậu lý do tại sao không?”

“Không. Vì lúc đó cậu gọi đến. Và sau đó tớ chẳng muốn nhắc lại nữa”.

“Như thế chẳng có nghĩa gì cả. Có thể cậu ta nghĩ mình đã lớn, đam mê những thứ khác hơn chẳng hạn”. Tôi lấy một chiếc khăn khác và cố lau khô những giọt nước mắt còn lại trên mặt Issie. “Cậu ấy đã gọi cậu là ‘cưng’ đấy Issie. Chẳng có ai gọi bạn mình như thế trừ khi người ta thích cậu”.

Sau một hồi thuyết phục, cuối cùng tôi cũng đưa được Issie trở lại bàn. Cô ấy cúi gằm mặt và chỉ liếc mắt nhìn chiếc ghế của mình.

“Chào”. Issie miễn cưỡng nói.

“Chào”. Đến lượt Devyn đáp lại.

“Vây...” Nick ngập ngừng, chưa nghĩ ra chuyện gì để nói. “Em có nghĩ là tất cả căng tin ở các trường trung học đều bán bánh kẹp không?”

“Sao thế? Em nghĩ là có”. Tôi làm ra vẻ nghiêm túc. “Em nghĩ họ sẽ bán vì nó không chỉ chứa nhiều chất béo mà còn là một món ăn rất ngon nữa. Người ta cất chúng trong những chiếc túi bằng ni lông và khi chưa tan ra thì chúng cũng giống như một thứ vũ khí giết người”.

“Lần sau anh sẽ ghi nhớ điều đó”. Nick nói. “Thay vì trói gã yêu tinh vào gốc cây vì không có thời gian đưa hắn đến ngôi nhà, anh chỉ việc đánh cho hắn ta ngất đi vài giờ bằng miếng bánh đông lạnh của em”.

“Ừ, phải. Anh nên làm thế”. Tôi gật. “Vây thay vì sử dụng cung tên và dao kiếm anh nên chuyển sang dùng bánh kẹp và mấy chiếc giày”.

Tôi và Nick nhìn nhau một cách đáng sợ. Devyn và Issie vẫn ở trong bộ dạng thê thảm. Hình ảnh gã yêu tinh tóc vàng bỗng nhảy nhót trong đầu tôi, tôi nhớ lại cách mà anh ta che cho tôi khi chiếc Yoko nổ tung. Nhưng tôi nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu mình.

Sau một vài câu đối thoại nhạt nhẽo, Nick và Devyn bắt đầu thể hiện vai trò phái mạnh của mình theo kiểu “Tớ là đàn ông và chúng tớ có trách nhiệm bảo vệ phụ nữ”. Với tôi thì đó là cách thể hiện đã lỗi thời nhưng tôi cảm thấy có điều gì đó rất đáng yêu trong từng cử chỉ của họ.

“Tớ đã kiểm tra ngôi nhà sáng nay. Không có đám bụi nào xung quanh. Mọi thứ đều bình thường”. Devyn nói.

“Không có dấu hiệu nào cho thấy có thêm những con yêu tinh mới”. Nick tiếp lời.

“Biết đâu chúng tạm ngưng hoạt động,” tôi nói.

“Hoặc cũng có thể chúng đã thông minh hơn”. Nick bẻ mấy đốt ngón tay.

Tôi nhặt mấy miếng nho khô trong chiếc bánh ra. “Được rồi. Mọi thứ bình thường là điều tốt”.

“Em không thể tự lừa dối mình rằng em đang được an toàn”. Nick nói với tôi. “Điều đó không tốt cho em đâu cưng. Tuần trước chút nữa em đã chết rồi”.

“Không. Em chỉ bị thương nhẹ. Không phải là vết thương chí tử”. Tôi cãi lại. “Còn anh thì sao? Anh luôn ra ngoài tìm kiếm một mình. Như thế gọi là an toàn ư?”

Issie đá nhẹ vào chân tôi. Tôi đứng dậy.

“Thôi mà, Zara”. Issie cố gắng giúp tôi giữ bình tĩnh. Cô ta đặt hai bàn tay lên bàn, mấy ngón tay thon và trắng xòe ra. Tôi nhìn chăm chú lên mặt bàn màu hoa cà, một hộp giấy đựng chiếc bánh kẹp đã ăn dở, vài chiếc dao nhựa, chai nước và mấy chiếc vỏ hộp đựng pho mát đã hết. Tôi cứ nhìn chăm chăm vào những thứ đó và cái cảm giác rờn rợn lại hiện ra. Cảm giác có hàng trăm con nhện đang bò trên da xuất hiện mỗi khi tôi ở gần lũ yêu tinh. Nhưng lúc này, cái cảm giác đó ít nhiều có sự khác biệt, hai chân tôi run lên, lắc lư.

“Tớ có cảm thấy... cảm thấy...” Tôi không thốt ra lời.

Một bàn tay to khỏe, rắn chắc của ai đó nắm lấy eo tôi và đặt tôi trở lại ghế ngồi. Đó là tay của Nick. “Zara? Chuyện gì vậy em?”

“Có chuyện gì đó... ờ...” Tôi ngập ngừng. “Nhện. Em cảm thấy những con nhện đang bò”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn ra cánh đồng và khu rừng bên ngoài qua cửa sổ. Khung cảnh giống hệt như trước đây khi tôi nhìn thấy cha tôi đứng ngoài kia và chỉ tay về phía mình. Mọi vật xoay chuyển. Lúc này chẳng có gì ngoài đó cả.

Tôi ngồi dựa vào một bên ghế. Nick ngồi dưới nền nhà, hai tay đặt lên đầu gối tôi. Ánh mắt anh nhìn tôi ân cần, lo lắng. Sau đó, anh nói như ra lệnh với Devyn. “Devyn, cậu có nghĩ thấy gì không?”

Devyn hít một hơi sâu. “Không, có quá nhiều mùi ở đây và mình không thể phân biệt được”.

Một tiếng gầm gừ rất khê thoát ra từ cổ họng Nick. “Ta cũng thế”.

Anh đứng bật dậy, quan sát căn phòng, toàn thân run lên. Tay nắm chặt lấy tôi. “Ta không nhìn thấy hần”.

“Nick?”

Cơ thể Nick lại rung lên dữ dội. Mọi người trong căng tin xì xào, bàn tán.

“Ôi không”. Devyn thốt lên. “Cậu ấy đang biến hình”.

Tôi đứng bật dậy, lôi anh ấy chạy thẳng vào nhà vệ sinh phía sau căng tin. “Đừng biến hình”. Tôi năn nỉ. “Anh không thể biến hình ở đây được. Không có ai gặp nguy hiểm cả. Làm ơn đừng lại đi”.

Issie và Devyn chạy ngay phía sau chúng tôi nhưng vẫn không bắt kịp.

Khi chúng tôi rời khỏi căng tin, Nick dừng lại và dựa vào tường, toàn thân vẫn run rẩy. Môi anh mấp máy gọi tên tôi, “Zara...”

Tôi đặt tay lên má anh. “Anh không được biến hình ở đây. Mọi thứ đều ổn cả. Không có ai gặp nguy hiểm. Không có yêu tinh. Nhìn em này Nick! Em an toàn mà”.

Issie và Devyn đã đến chỗ chúng tôi. Nick không ngừng run rẩy như thể bị cảm lạnh và cố gắng kiềm chế bản thân. “Tớ nghĩ anh ấy đã làm chủ được mình”.

Một vài đứa học sinh mới đi ngang qua và nhìn chúng tôi. “Anh ấy không sao chứ? Có cần bọn em đưa xuống y tế không?”

Issie giải thích với những cậu bé đáng yêu rằng mọi chuyện vẫn ổn và khéo léo để chúng đi. Trong khi đó, tôi và Devyn cố gắng làm cho Nick bình tĩnh trở lại.

“Chuyện này chưa từng xảy ra”. Devyn nói. “Chuyện này hẳn phải có nguyên do”.

“Anh ấy biến hình khi có người gặp nguy hiểm”. Tôi quả quyết. “Có ai đó đã gặp nguy hiểm. Đó là nguyên nhân”.

“Phải. Nhưng ai gặp nguy hiểm?” Devyn hỏi.

Nick nuốt nước bọt rồi mấp máy môi. Trông anh rất khó nhọc, giống như một người bị khát nước. “Là gã yêu tinh tóc vàng. Hắn đã ở trong cặng tin. Anh biết điều đó”.

“Nhưng anh đâu có nhìn thấy hắn”. Tôi thắc mắc.

Nick nắm lấy tay tôi. Mắt nhìn thẳng vào tôi, “Anh không cần phải nhìn thấy hắn, anh chỉ cần biết là như vậy”.

Yêu tinh cũng giống loài mèo, rất thích đùa giỡn và đe dọa trước khi giết chết con mồi. Chúng coi đó là niềm vui.

Chúng tôi quyết định sẽ rời khỏi trường và nhóm họp để tính toán những việc tiếp theo. Chúng tôi biết có điều gì đó không ổn đã xảy ra. Trong thời gian dài, không hề có một tên yêu tinh mới nào xuất hiện trong thị trấn. Hơn nữa, nếu thực sự gã yêu tinh tóc vàng có mặt trong căng tin thì điều đó sai với nguyên tắc một chút.

Tôi nhìn vào ngăn tủ một lát rồi quyết định, “Việc đi tuần bây giờ không còn an toàn nữa. Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra những điều liên quan đến nữ thần Valkyrie và có thể bắt giữ vua yêu tinh trước khi chúng bắt được chúng ta”.

“Không có điều gì rõ ràng cả”. Devyn lôi chiếc áo khoác từ trong ngăn tủ ra.

“Này, các cậu đi đâu vậy?” Cassidy hỏi. Cô ta xuất hiện như ma vậy. Cassidy mỉm cười rồi nhìn tôi. Váy của cô ta chạm vào quần tôi. “Zara? Cậu không sao chứ?”

Tôi gật đầu lia lịa. Cách mà tôi vẫn thường làm mỗi khi nói dối. “Ừ. Sao vậy?”

Tôi kéo chiếc khóa áo lên cổ và nhận ra mấy ngón tay đang run run. Chuông báo giờ vang lên nhưng Cassidy vẫn đứng ở đó. “Vì tớ thấy da cậu đang chuyển sang màu xanh”.

“Cái gì?” Câu hỏi của tôi vang khắp hành lang. Nick, Devyn và Issie đều quay lại nhìn tôi. Mặt mọi người tái hơn bình thường. Miệng Nick đông cứng thành một đường thẳng. Anh lôi tôi ra khỏi Cassidy và kéo tôi chạy như bay rời khỏi đó.

“Chuyện gì vậy? Sao thế?” Tôi thắc mắc nhưng chẳng ai trả lời.

“Nick đang đưa cậu ấy xuống y tế. Đừng sợ, Cassidy. Không có gì phải lo cả. Tớ sẽ gọi cho cậu sau”.

Tôi đứng lại khi Nick kéo tôi ra khỏi hành lang, “Khoan đã, chuyện gì xảy ra vậy?”

Nick mím môi suy nghĩ. Sau đó, anh nắm lấy tay tôi, kéo ống tay áo lên và quan sát cánh tay tôi.

“Đừng để cậu ấy ngắt đi”. Issie hét lên.

“Tớ không ngắt đâu mà lo”. Giọng tôi lạc đi khi nhìn vào cánh tay của mình. Hầu hết mạch máu của tôi đều đã hiện rõ phía dưới da. Tất cả chúng đều có màu sáng xanh, là màu xanh da trời.

“Đẹp thật!” Issie thốt lên khi bắt kịp chúng tôi.

“Thật kỳ lạ”. Tôi kéo ống tay áo xuống. “Mặt tớ có bị như vậy không?”

Nick gật đầu. Ánh mắt đăm chiêu. Tôi không thể hiểu được.

“Ôi không! Tớ trông giống... giống...” Tôi chẳng thể thốt thành lời nữa. Tôi ngồi sụp xuống đất, lưng dựa vào chiếc máy sưởi nóng rát được gắn vào tường ngay dưới cửa sổ.

“Trông cậu ổn mà”. Issie an ủi. Cô ta ngồi xuống bên cạnh và giữ cho lưng tôi không chạm vào

chiếc máy sủi. “Nhìn cậu vẫn rất xinh. Thật đấy”.

“Xinh không phải là thứ mà tôi quan tâm đến lúc này. Tôi đang không giống con người”. Tôi lắc đầu khi Issie đặt tay lên. “Trông tớ giống yêu tinh”.

Chúng tôi ngồi im lặng một lúc.

“Điều này có tệ lắm không?” Tôi hỏi.

Issie lắc đầu. Nhưng Devyn không hề che giấu cảm xúc thật của mình, cậu ta nói: “Có đấy. Sự biến đổi có vẻ đã dừng lại. Nó chỉ xảy ra với da cậu mà thôi, mắt và răng không có gì biến đổi”.

“Biến đổi ư?” Tôi lấy hai tay che đầu. Ai đó đứng trước mặt và đỡ tôi dậy. Tôi không hề để ý tới nữa.

“Thôi nào”. Giọng Nick cut lún. “Vào văn phòng và xin phép. Chúng ta sẽ rời khỏi đây”.

Quản lý văn phòng là cô Nix, một người bạn của nội Betty. Đó là một người phụ nữ đứng tuổi, mập tròn với mái tóc thưa và một nụ cười phúc hậu. Cô Nix thuộc kiểu người quản lý cổ điển, cô thường nướng một vài chiếc bánh rồi mang đến đặt lên bàn làm việc cho lũ học trò đến lấy. Cô sở hữu một đôi chân to và thường mặc một chiếc áo sơ mi in nổi hình một con mèo trắng dễ thương. Cô thường đi những đôi giày đế phẳng và quần lên chúng một chiếc đai bằng cao su mỗi khi bước qua bãi đỗ xe để lấy chiếc Chevy của mình.

Cô Nix cũng là người hóa thú, cô là một con gấu. Trông cô lúc này chẳng có vẻ gì là gấu cả. Cô ta rú lên và giật lùi khi nhìn thấy khuôn mặt xanh lét của tôi. Nick đưa tay đỡ lấy vai tôi và cô Nix bắt đầu tiến về trước. Một bước. Hai bước. Cô đi vòng qua chiếc bàn làm việc rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

“Ôi Zara, cháu yêu”. Cô thì thầm. “Chuyện gì xảy ra với cháu vậy?”

Tôi lắc đầu. “Cháu không biết”.

Tôi rướn người về trước, Nick cũng buông tôi ra và cô Nick ôm chầm lấy tôi. Tôi ngửi thấy mùi hoa hồng trên người cô.

“Hãy ngồi vào đây nào”. Cô dìu tôi đến một chiếc ghế màu vàng. “Nick, lấy cho ta ít bánh”.

Nick mỉm cười khi anh lấy đĩa bánh và mang đến cho tôi.

Tôi cầm lấy miếng bánh và nhai. “Ngon quá. Mặt cháu còn xanh không vậy?”

“Cũng không tệ lắm đâu”. Cô Nix trả lời. “Này Nick, hãy tỏ ra thân thiện và lấy cho ta chiếc túi”.

Nick đi thẳng ra căn phòng phía sau và mang ra chiếc túi. Điện thoại đổ chuông. Cô Nix bảo Devyn để điện thoại ở chế độ chờ trong khi cô thò tay vào chiếc túi vải tìm kiếm.

“Đây rồi”. Cô lôi trong túi ra một hộp phấn. “Kem bôi mặt. Issie, giúp ta thoa chúng lên mặt Zara nào”.

“Nó quá sẫm”. Nick nói.

“Phải. Chúng ta phải làm vậy cho đến khi đưa con bé đến trạm. Trừ khi cậu có vài hộp phấn trang điểm khác trong túi áo, cậu Colt ạ”. Cô Nix nói.

“Chà! Mùi thơm quá”. Devyn thì thầm.

Cô Nix quay sang nhìn tôi, ánh mắt âu yếm nhưng đầy vẻ lo lắng. “Chưa từng có ai hôn cháu đúng không?”

“Ý cô là yêu tinh à?” Tôi hỏi nhỏ. Những dòng suy nghĩ chạy qua đầu.

Cô Nix gật đầu.

“Không ạ”. Tôi lắc đầu, nhìn sang Issie như để chắc chắn lời nói của mình là sự thật. “Không có ai”. *Nhưng rõ ràng tôi đã ngắt đi một lúc trên xe.* “Cháu sẽ biết ngay nếu chuyện đó xảy ra phải không?”

“Chính xác là vậy. Cháu đã trải qua chuyện này một thời gian khá lâu. Nếu cháu còn sống sót được thì...” Giọng cô Nix bỗng ngắt quãng, căn phòng chìm trong im lặng. Cuối cùng cô Nix cũng phá vỡ cái không khí đó và nói. “Được rồi. Đó là một sự giải thoát”.

Issie bơi thêm một ít phần nữa lên cầm tôi. Những ngón tay của cô ấy di chuyển thoăn thoắt. “Trông khá hơn rồi”.

“Trông cậu ấy biến thành màu cam kìa”. Devyn vừa nói vừa nhặt lấy một miếng bánh rồi tiến lại gần tôi.

“Devyn!” Issie liếc sang cậu ta.

“Nhìn hay hơn màu xanh nhiều”. Devyn nói.

“Phải”. Issie tán thành. “Bây giờ trông cô ấy giống như bức ảnh của mẹ tớ lúc tám mươi vậy. Cô ấy sẽ phải bơi nốt chỗ còn lại. Có một đường ngắn màu trắng dưới cằm cô ấy nữa này”.

Cô Nix tiến lại xem xét khuôn mặt tôi. Cô lau sạch hai bàn tay và nói. “Tốt hơn nhiều rồi”.

Tôi cố nhìn sang phía Nick. Anh gật đầu. “Đẹp lắm!” Anh thì thầm. Rõ là một kẻ nói dối.

Cô Nix quay sang phía chúng tôi, mắt sáng lên. “Có muốn rời khỏi đây nữa không nào?”

Cô chẳng đợi cho chúng tôi kịp trả lời, viết cho chúng tôi một vài dòng rồi xé mẩu giấy ra nhanh như chớp. Ánh mắt cô bắt gặp tôi và cô nói. “Đừng lo lắng”.

“Nhưng...”

“Ta biết điều đó Zara. Đừng lo lắng. Ta cam đoan nó chỉ là một sự may mắn ngẫu nhiên. Nó không phải như những gì cháu nghĩ đâu”.

Tôi nuốt nước bọt rồi ngả người vào mặt bàn. “Cô không nghĩ cháu là...”

Cô Nix giơ ngón tay lên bảo tôi im lặng. “Ta không nghĩ cháu đã biến thành yêu tinh đâu”.

“Cô thề chứ? Vì cháu không thể nào chịu đựng được chuyện này. Cháu sẽ không còn là chính mình nữa. Cháu sẽ làm những điều ác và có những chiếc răng của loài cá mập. Và chuyện gì xảy ra nếu cháu cũng có những khát khao như chúng?”

Cô Nix giơ tay lên như một lời cam đoan. Nick khẽ chạm vào người tôi. Tôi nghiêng người dựa

vào anh. “Anh thề rằng em là con người một trăm phần trăm, Zara ạ. Anh không hề nghi ngờ điều đó”.

Chúng tôi đi cùng nhau trên chiếc xe của Issie. Nick cầm lái. Chiếc Mini Cooper của anh quá nhỏ cho tất cả chúng tôi và cả chiếc xe lăn của Devyn nữa.

Tôi và Issie ngồi với nhau ở hàng ghế sau. Nick phải cố gắng lắm mới nhét được chiếc nạng của Devyn vào khoảng trống phía sau ghế. Nick đóng sầm cánh cửa xe, tỏ ra tức giận và mệt mỏi. “Chuyện này thật điên rồ, Zara ạ. Giống như thể chúng ta giải một câu đố mà không có đủ manh mối vậy”.

“Nói với anh ấy đi”. Issie giục tôi.

Tôi thực sự không muốn nhưng quyết định sẽ nói với anh ấy. “Ừm. Nick...”

Nick đang cho chiếc xe rời khỏi bãi đỗ. Issie nắm chặt lấy tay tôi.

“Này Nick!” Tôi nhắc lại.

“Em sẽ ổn thôi cưng ạ. Anh thề đấy. Chúng ta sẽ đưa em đến chỗ bà Betty và chúng ta sẽ làm rõ chuyện này”.

Tôi nuốt nước bọt. “Không phải điều đó”.

Devyn quay lại và nhìn chúng tôi. “VẬY là chuyện gì?”

“Ừm...”

“Sao vậy Zara?”

Tôi khẽ nghiêng rằng trước khi nói. “Cách đây không lâu, Issie và em... chúng em... ừm... chúng em đã đưa cha em rời khỏi ngôi nhà”.

“Nhưng sau đó, bọn em đã đưa ông ta quay trở lại”. Issie ngắt lời.

“Đúng thế. Bọn em đã quấn ông ta trong một chiếc chăn có đan những sợi thép bên trong”. Tôi nói thêm.

Issie lại ngắt lời. “Và chiếc xe. Ông ta nói ông ta rất ghét xe bởi vì chúng được làm bằng sắt và thép. Khoan đã, Zara. Cậu không bị đau đầu đấy chứ?”

Tôi rời mắt khỏi chiếc ghế của Nick và quay sang nhìn Issie. “Không. Sao vậy? À, có phải vì tớ ở trên xe và tớ cũng chuyển sang màu xanh đúng không?”

“Zara!” Nick gầm lên. Devyn đưa tay sang giữ lấy tay lái. Anh ta thường nổi nóng như vậy. “Được rồi Devyn”.

Nick bẻ ngoặt chiếc xe sang lề đường, làm như thế rõ ràng là không tôn trọng chiếc xe của Issie. Nó là chiếc xe nhảy cảm, tiếng rít của mấy chiếc lốp lên mặt đường như một sự phản ứng của nó đối với hành động của Nick. Anh đạp phanh rồi quay lại nhìn tôi. Tôi chưa từng nhìn thấy ánh mắt của ai đen như vậy.

“Bình tĩnh nào anh bạn”. Devyn nói.

Nick chẳng thêm để ý. “Hai người nghĩ gì vậy?”

Issie nắm lấy tay tôi chặt hơn. “Bọn em nghĩ là...”

Đến lượt tôi ngắt lời cô ta. “Ngài biết tại sao mà thưa ngài. Em là chỉ huy”. Devyn phì cười. Tôi mặc kệ cậu ta và tiếp tục nói. “Em và Issie có quyền đi bất cứ đâu”.

Tôi buông tay Issie ra để có thể chỉ vào Nick. Anh vẫn quay người lại như thế và nắm lấy ngón tay tôi. Tôi nuốt nước bọt nhưng vẫn nhìn thẳng vào anh. Ánh mắt anh thay đổi.

“Em nói đúng”. Cuối cùng anh nói.

Issie nhún vai rồi ngả ra sau ghế. Cậu ta lầm bầm vài câu đại loại như “Tôi ghét cái nhau”.

Nick hướng mắt về phía Issie rồi quay lại nhìn tôi ngay. Giọng nói vẫn cứng rắn và nặng nề. Vai của anh hạ thấp như thể hiện sự thất vọng đối với chúng tôi, nhất là với tôi. “Nhưng làm như thế là cực kỳ nguy hiểm”.

Tôi gật đầu. “Em biết. Nhưng tất cả chúng ta đều đang làm những điều nguy hiểm. Cuộc sống của chúng ta cũng đang gặp nguy hiểm”.

“Và chúng ta phải tìm ra chúng”. Issie buột miệng.

Giọng nói mệt mỏi và nhẹ nhàng của Devyn cất lên. “Tìm ra cái gì hả Issie?”

“Tìm ra điều gì nguy hiểm”. Cô ta trả lời.

“Vậy em đã tìm ra chưa?” Nick hỏi.

“Rồi”. Tôi nói hạ thấp giọng. “Bọn em đã tìm thấy”.

Nick lái chiếc xe trở lại con đường, tôi và Issie giải thích mọi chuyện khi chúng tôi đến trạm cấp cứu. Chúng tôi kể cho hai người bọn họ nghe về những gì mà cha tôi đã nói, về việc những con yêu tinh khác sẽ kéo đến đây vì cha đã suy yếu và chúng sẽ chiếm lấy lãnh thổ của mình, đó là một khu vực rộng lớn có thể kéo dài đến tận New England và Đông Canada. Căn cứ chính của chúng sẽ ở đây, ngay tại thị trấn này. Những con yêu tinh khác sẽ tấn công và chúng sẽ không quan tâm đến mạng sống của con người. Đồng thời chúng sẽ coi tôi như một chiến lợi phẩm bởi vì tôi mang dòng máu yêu tinh và là con gái của một vị vua.

“Điều đó sẽ khiến mọi người gặp nguy hiểm”. Tôi nói khi chiếc xe tiến vào bãi đỗ của trạm cấp cứu. Chiếc xe của nội đậu khá xa so với cửa vào. Tôi biết nội thích đi bộ.

“Làm sao điều đó có thể khiến anh gặp nguy hiểm chứ?” Nick hỏi. Đó là câu hỏi đầu tiên mà anh hỏi tôi trên suốt chặng đường chúng tôi đến đây.

“Bởi vì...” Tôi chẳng tìm thấy từ nào để nói với anh cả. “Bởi vì anh và em đều có ý nghĩa đối với chúng và anh là mối đe dọa của chúng nữa”.

“Tốt hơn hết em nên nghĩ anh là một mối đe dọa”. Nick gầm gừ.

“Anh ta lại chuẩn bị tỏ ra người lớn đấy”. Devyn nói một cách lạnh nhạt khi cậu ta mở cửa xe bước ra.

“Anh ta luôn tỏ ra là người lớn”. Tôi thêm vào. “Chắc là một thói quen của loài sói”.

“Anh không tỏ ra là người lớn. Anh luôn luôn là người lớn”. Nick nói và trong chốc lát sự căng thẳng nguôi đi. Nhưng ngay sau đó, những bó cơ trên mặt anh lại căng ra. “Anh không thể tin rằng ông ta lại có thể làm như thế đối với em. Ông ta cố gắng lôi kéo và đe dọa em chỉ vì muốn lợi dụng em cho một mục đích nào đó. Anh từng nghĩ bố, mẹ anh không tốt nhưng cha em thật đáng sợ, Zara ạ”.

Nick mở tung cánh cửa rồi đi về phía sau lấy chiếc nạng của Devyn. Tôi thì thầm khi cùng Issie bước ra, “Nick muốn nói gì về bố mẹ anh ấy vậy?”

Mặt Issie giãn ra. “Anh ấy không kể gì với cậu à?” Cô ta quay lại thì thầm với tôi.

“Kể gì cơ?” Tôi rít lên. Có nhiều viên sỏi dưới chân chúng tôi. Một trong số chúng bị đá văng đi và rơi tôm vào một vũng nước.

“Tớ sẽ kể cậu nghe sau”. Issie khẽ gật đầu với hai gã trai. Devyn đang đứng đợi để lấy chiếc nạng. Một chiếc xe tải mười tám bánh chở nước giải khát đang đỗ ở gần đó. Khoảng một năm về trước, ba người dân Myanmar đã cho những thầy tu đang diễu hành phản đối việc vi phạm nhân quyền trên đường uống nước. Lúc đó, Chính phủ Myanmar cho rằng việc cho những thầy tu uống nước là hành động tiếp tay cho những kẻ khủng bố. Tôi ước gì có thể chuyển chiếc xe chở đầy nước này đến cho những thầy tu kia. Tôi ước gì có thể nói với chính phủ Myanmar về những con yêu tinh và chỉ cho họ thấy ai mới thực sự là những kẻ khủng bố.

“Zara? Sao vậy?” Issie nắm tay tôi.

“Tớ đây. Xin lỗi. Mặt tớ còn xanh không?”

Issie nhìn tôi. “Một chút thôi nhưng không hoàn toàn là nhờ trang điểm. Tớ nghĩ là cậu đã khá hơn rồi”.

Mấy ngón tay của tôi chạm vào thành xe, để lại dấu trên đó, một vết sáng nhỏ. Tôi nhấc ngón tay ra và quan sát đám bụi. “Cậu đang nói dối tớ, cậu là người bạn tốt nhất của tớ vì thế cậu không muốn làm tớ sợ phải không?”

Issie mỉm cười khi nhìn thấy vết sáng nhỏ trên chiếc xe. “Phải”.

Chúng tôi tiến vào phía trong đến một chiếc bàn to và cũ kỹ. Cô Josie, người trực tổng đài, đứng dậy và mỉm cười. Những hạt cườm màu vàng và xanh ở đuôi tóc của cô ấy đung đưa. “Ồ, xem ai đang đến kìa. Ta tự hỏi có phải đây là hành động rời khỏi trường một cách hợp pháp hay là ta nên gọi cho những người có chức trách để thông báo về những trường hợp trốn học nhỉ?”

“Hoàn toàn hợp pháp. Bọn cháu có giấy phép mà”. Nick trả lời.

“Lẽ ra ta nên biết điều đó. Đó là nguyên tắc mà phải không?” Cô Josie đánh mắt sang chiếc bàn pha cà phê. “Các cháu có muốn uống chút gì không hay chỉ đến gặp bà Betty?”

“Cháu xin một cốc nước”. Devyn tập tễnh bước đi trên sàn nhà cũ kỹ, có vẻ như được lát từ những năm 1970. Cậu ta cầm lấy chiếc cốc rồi đặt xuống dưới chiếc bình nước to màu xanh.

Josie ấn cho nước chảy ra rồi gọi nội Betty. “Betty! Cô có khách này. Nguyên một đội nhé”.

Giọng của nội cất lên phía trong. “Ai thế?”

“Zara và cậu bạn ‘đồ chơi’ của cô ấy”. Cô Josie nhướn cặp lông mày lên, trong khi mặt Nick đỏ

dần lên. “Và những người bạn của cô ấy nữa”. Issie nói thêm.

“Bảo bọn chúng ra phía sau đi”. Nội ra lệnh.

“Cảm ơn cô Josie”. Tôi hôn vào má Josie. “Cháu ngửi thấy mùi hương dừa”.

“Đó là mùi dưỡng da của ta”. Cô nói. “Anh bạn ‘đồ chơi’ có thể hôn ta được chứ?”

Nick nhẹ nhàng hôn lên má của cô ấy.

“Đồ chơi”. Devyn châm chọc khi chúng tôi bước qua một dãy hành lang hẹp dẫn ra căn phòng phía sau.

“Cậu đang ghen tỵ đấy”. Nick gầm gừ.

Devyn nở nụ cười quái gở. “Phải rồi, đồ chơi. Vậy ra anh là gã ‘người khoai tây’ (Potato Head) hay người sói vậy? À không. Người thú chứ”.

“Im ngay”. Tôi và Nick nhìn nhau. Anh mỉm cười. Tôi buông tay Issie ra để cô ta và Devyn đi gần nhau hơn. Nick mở cửa phòng, nơi mà những nhân viên trong đội cấp cứu thường dùng làm chỗ nghỉ ngơi khi không có những cuộc gọi khẩn cấp. Nick giữ cánh cửa và đợi cho Issie, Devyn và tôi vào hết bên trong trước khi đóng lại.

“Cảm ơn anh”. Tôi ngửi thấy mùi hương quyến rũ tỏa ra từ cơ thể anh.

“Không có gì”. Anh nhẹ nhàng đặt tay lên lưng và đẩy tôi vào trong. Tự nhiên người tôi run lên. Một cảm giác khá dễ chịu.

Lập tức anh nhận ra. “Em không sao chứ?”

“Vâng”. Tôi nghiêng đầu về phía anh.

Issie và Devyn đã ở trong phòng. Nick nắm lấy tay tôi và kéo tôi trở lại hành lang. Chỉ có hai chúng tôi ở đó. “Em không cần phải tỏ ra mạnh mẽ với anh như thế, Zara. Tình cảm của anh không có ý nghĩa gì sao?”

Tôi nuốt nước bọt. “Em chỉ không muốn... em không muốn anh lo lắng cho em. Em xin lỗi vì đã đi cùng cha em”.

Anh đưa tay nâng cằm tôi lên. “Anh biết. Anh cũng xin lỗi. Anh đã quá tỏ ra mình là người lớn”.

Tôi mím chặt môi.

Anh lắc đầu như muốn níu kéo lại một cảm xúc nào đó. “Chúng ta vào thôi. Để bà Betty kiểm tra cho em nữa”.

Ánh sáng màu vàng trong căn phòng khiến cho nội Betty và Mike, cộng sự của nội, trông như bị bệnh vàng da hay bệnh gan vậy. Mike đang ngồi trên chiếc sofa cũ kỹ xem chương trình CNN. Chiếc tivi phát ra những âm thanh đều đều nói về một vụ bê bối tình cảm của các chính khách. Có một hộp bánh Dukin đặt trên chiếc bàn kê ở góc trái căn phòng. Nội Betty đang làm công việc sở trường của mình - chạy bộ trên chiếc máy tập. Phía trước mặt là tờ báo Kinh tế được mở to. Trước đây nội từng làm giám đốc của công ty bảo hiểm. Nội về hưu trước khi công ty đạt mức thu nhập tám trăm triệu đô la một năm. Điều đó thật không may với nội. Nếu nội còn đương chức, tôi chắc chắn mình đã có ngay một chiếc xe và laptop mới.

“Chúc mừng cháu Devyn. Thật tốt khi nhìn thấy cháu có thể đi lại được”. Mái tóc diêm bạc của nội nẩy tung lên theo từng bước chạy và nội mỉm cười với chúng tôi. “Ta chỉ còn ba mươi giây nữa là giảm được năm trăm calo. Nhìn chỉ số của ta mà xem này”.

“Bà vẫn khỏe chứ?” Nick hỏi.

“Khỏe như voi ấy chứ”. Nội cười và bấm vào nút nào đó trên chiếc máy tập chạy. Độ nghiêng của đường chạy giảm dần. Nội sửa lại bộ đồ bằng vải tổng hợp đang mặc rồi quay sang hỏi chúng tôi. “Trốn học hả?”

Tôi cố mỉm cười với nội nhưng chẳng làm được.

Nick đứng bên cạnh, tay vòng qua eo tôi.

“Zara không được khỏe. Da của cô ấy biến thành màu xanh”. Nick nhấn mạnh vào từ “biến thành màu xanh”.

Nội nhấp một ngụm nước rồi liếc nhìn chúng tôi.

“Thực sự rất xanh đấy ạ”. Issie nhấn mạnh thêm và nhìn sang phía Mike đang tỏ vẻ kinh ngạc.

Nội Betty nhảy khỏi chiếc máy tập, đặt một tay lên vai tôi và cúi xuống nhìn tôi. “Xanh thật sao? Lẽ nào là bị suy nhược?”

Tôi hít vào. Mùi nước hoa tỏa ra khắp người nội.

“Mike!” Nội gọi lớn.

“Vâng”. Anh ta nhìn sang phía chúng tôi và giơ tay chào.

Devyn và Issie vẫy tay chào lại.

“Cậu có thể ra giúp Josie một lát để tôi nói chuyện với cháu gái một chút được chứ?” Nội hỏi. Nhưng khi nội hỏi như thế chẳng khác nào là lời ra lệnh. Tin tôi đi, tôi biết điều đó. Sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài sự tuân lệnh.

“Tất nhiên rồi. Cháu cũng cần thêm chút cà phê”. Mike đứng dậy và bước đi. Anh ta có ngoại hình gần giống Nick, chỉ gầy hơn và ăn mặc không được chỉnh chu cho lắm. Mike giơ ngón tay thành hình khẩu súng và chỉ về phía tôi trước khi bước ra ngoài.

Ngay khi anh ta vừa bước ra ngoài, nội Betty chạy bổ về phía tôi.

“Devyn, lấy cho ta hộp cứu thương gần chiếc áo khoác”. Nội ra lệnh.

Devyn ôm lấy chiếc hộp cứu thương, trông cậu ta thật đáng yêu với chiếc nạng trên tay.

“Cởi áo khoác ngoài ra, Zara!” Nội mở khóa và bật nắp hộp cứu thương ra.

Nick giúp tôi cởi chiếc áo khoác.

“Kéo ống tay áo lên nào”. Nội nói.

“Da cháu xanh lắm”. Nội im lặng một lát rồi nhìn vào tôi.

“Cháu biết ạ”.

“Tệ hơn lần trước”. Nick bảo.

Nội lấy ra một chiếc ống tiêm và một cái lọ nhỏ dùng để chứa máu và nói với giọng kinh ngạc. “Ta chưa từng thấy chuyện này bao giờ”.

Issie nắm lấy tay tôi. “Cậu có cần nắm tay tớ không?”

“Chắc chắn rồi”. Tôi nói và nắm chặt tay cô ấy. “Nội cần lấy máu của cháu để làm gì?”

Nội đâm mũi kim vào dưới lớp da ở khuỷu tay tôi. “Để xem cháu có biến đổi không”.

“Giữ yên nào”. Nội nói và bơm đầy chiếc lọ.

“Lọ máu này có thể nói lên điều gì?” Tôi hỏi và chú ý quan sát. “Cháu sẽ không cảm thấy có điều gì đó khác lạ chứ? Biến thành một kẻ xấu chẳng hạn?”

“Nói với tớ khi nào xong việc nhé”. Issie noi. Mặt cô ta đã gần như tái nhợt và giống như sắp ngất đi. “Tớ không thể chịu được. Tớ rất ghét máu và kim tiêm. Ngay cả nghe đến tên thôi đã thấy sợ”.

Tôi buông tay cô ta ra. “Tớ ổn mà. Thực sự không đau nhiều lắm”.

“Cháu lúc nào cũng muốn tỏ ra dũng cảm, Zara ạ! Không cần phải làm thế đâu”. Nội rút chiếc kim tiêm ra. “Nick, đặt một miếng gạc lên đây nào. Nhẹ tay thôi”.

Nội đẩy nắp lọ máu lại rồi quay lại nhìn chúng tôi. “Ta phải gửi chiếc lọ này đi để xét nghiệm”.

“Gửi đi đâu ạ?” Tôi hỏi.

“Cho bố mẹ tớ”. Devyn trả lời. “Họ là chuyên gia mà”.

Tôi không hiểu. “Tớ tưởng bố mẹ cậu là những chuyên gia về tâm thần học?”

“Phải. Nhưng bố mẹ tớ còn nghiên cứu thêm một số lĩnh vực khác nữa”.

“Chẳng hạn như?”

“Các loài sinh vật huyền bí. Nghiên cứu sự khác nhau giữa máu của người thú, yêu tinh và những loài khác”.

Tôi nuốt nước bọt. “Những loài khác nào?”

“Từ khi tớ bị tấn công, bố mẹ tớ trở nên... ờ... trở nên hăng hái hơn bình thường”.

“Họ là những người thông minh”. Issie ngắt lời.

“Phải. Nhưng cả hai dường như đã phát điên lên vì điều đó thì phải. Bố mẹ tớ đã biến tầng hầm trong nhà thành phòng thí nghiệm và ở lì đó cả ngày lẫn đêm chỉ để nghiên cứu mà không biết rằng bọn yêu tinh đã xuất hiện ở đây”.

Tôi kéo ống tay áo xuống. “Vậy tại sao trước đây không ai nói với tớ về chuyện này?”

Mọi người đổ dồn sang phía Devyn, cậu ta đang ngồi trên chiếc ghế xếp và khuôn mặt đăm chiêu. “Vì họ đang bảo vệ tớ”.

Tôi kiềm chế không thúc giục cậu ta nói lý do vì sao, thay vào đó là chờ đợi. Devyn ngồi thẳng dậy và nói. “Bố mẹ tớ không hoàn toàn là những người bình thường và nhà tớ là một cái chuồng lợn”.

“Hơn cả một cái chuồng lợn nữa ấy chứ. Tớ không có ý xúc phạm đâu Devyn”. Issie nói.

Devyn từ từ duỗi hai chân ra phía trước. “Tớ chưa từng dẫn ai về nhà ngoại trừ Nick và Issie”.

“Cậu ta phải mất hàng năm mới cho anh đến nhà đấy”. Nick nói.

“Cậu ấy đã truy lùng nhà tớ trước ấy chứ”. Devyn mỉm cười. “Đó là hồi lớp 7. Bọn tớ làm bạn với nhau từ hồi mẫu giáo cơ”.

Tôi nuốt nước bọt. Mặc dù hiểu hết những chuyện này nhưng tôi vẫn cảm thấy mất đi một điều gì đó. Nó khiến tôi nghĩ rằng mình là một kẻ mới đến, không đáng tin, giống như tôi chẳng phải là thành viên trong nhóm vậy. Tôi rất muốn giận dữ vì điều này nhưng vờ như không có chuyện gì xảy ra. “Còn da cháu thì sao nội?”

Nội bước lại gần và nhìn chăm chú vào mắt tôi. Nội đặt bàn tay to khỏe của mình lên vai tôi và nói. “Không có ai lo lắng về điều này cả. Cháu sẽ hồi phục sớm. Cháu bảo rằng nó đã mờ đi à?”

“Nó mờ đi rất nhiều ạ”. Nick trả lời.

“Nó bắt đầu lúc nào?” Nội buông tay khỏi vai tôi.

Tôi đứng dựa vào ngực của Nick. Nó là một nơi chắc chắn đối với tôi.

“Anh nói với nội được chứ?” Tôi hỏi.

Anh vòng một tay qua người tôi và kể cho nội nghe về cảm giác mà tôi đã trải qua, việc tôi và Issie đã thả cha tôi ra sau đó đưa ông trở lại và nói về những con yêu tinh khác nữa.

Nội lắng nghe tất cả những điều Nick kể, lắc đầu và nói. “Điều đó thật tồi tệ”. Nội nhìn xoáy vào tôi và Issie. Ta không thể tin là hai cháu đã làm việc đó. Chúng ta không thể tin vào những tên yêu tinh được”.

“Vậy nội có thể tin vào cháu không?” Tôi hỏi.

“Cháu không phải yêu tinh. Cháu là con người”. Nội đóng chiếc hộp cứu thương lại.

“Phải. Đó là lý do vì sao da cháu biến thành màu xanh”. Bụng tôi quặn thắt.

“Kìa Zara...” Nick nhắc nhở.

“Cậu ấy quá buồn thôi”. Issie nói. “Dễ hiểu vì sao cậu ấy hay cáu gắt”.

“Chỉ là một sự biến đổi nhỏ thôi mà”. Devyn tán thành.

“Tớ không có cáu gắt. Tớ phát điên vì mọi người không ai nghe tớ cả”. Tôi nắm chặt hai bàn tay. “Còn anh thì sao, Nick? Anh không muốn tin những điều này nhưng như thế không có

nghĩa đó không phải là sự thật. Em còn nhớ anh đã bỏ chạy khi biết cha em là ai, đúng không? Em biết anh rất ghét yêu tinh và quả thực nếu em là yêu tinh thì hiển nhiên chuyện này sẽ ảnh hưởng đến anh-”

Anh giơ tay về phía tôi, nhưng đó là một bàn tay nắm chặt. “Zara...”

“Đừng-nói-bất-cứ-điều-gì-nữa”. Tôi nhìn chăm chăm vào tất cả rồi lùi lại. “Đừng ai nói điều gì cả. Đây không phải là việc của mấy người. Đó là vấn đề của tôi. Chính tôi. Tôi là một sinh vật lạ ở nơi này”.

Nội Betty bắt đầu cười. “Zara, nghĩ xem cháu đang nói như thế với ai chứ?”

“Ở đây ai cũng là người thú ngoại trừ Issie. Người thú thì không phải yêu tinh, không phải là quái vật, phải vậy không?” Tôi hét lên, nắm lấy núm cửa nhưng nó đã bị khóa. Tôi bấm vào cái lẫy ở giữa ổ khóa. Mấy ngón tay của tôi mò mẫm và run run trên chiếc núm cửa nhưng cuối cùng tôi vẫn làm được.

“Cậu định đi đâu thế?” Issie nhẹ nhàng hỏi. Cô ta bước lại gần phía tôi.

“Đừng!” Tôi mở tung cánh cửa, không khí lạnh ùa vào. “Tớ chỉ muốn đi, được chứ?”

Tôi lao nhanh ra ngoài và đóng sầm cửa lại và chạy về phía bìa rừng. Trước khi cánh cửa kịp đóng lại, tôi nghe thấy giọng nội nói, “Hãy để con bé đi, nó cần được yên tĩnh một mình. Nó luôn như thế kể từ khi...”

Tôi chạy thật nhanh, băng qua những vũng bùn trên đường khiến chúng bắn đầy lên chiếc quần jean đang mặc và chạy thẳng vào khu rừng. Tôi chạy đi nhưng thực sự tôi chẳng có nơi nào để đến cả.

Yêu tinh thường gọi tên bạn và khiến bạn bị lạc đường, nhất là trong các khu rừng. Đừng bao giờ nghe lời chúng nếu không bạn sẽ không bao giờ trở về được. Cách tốt nhất là tránh xa những âm thanh kỳ lạ.

Tôi có những suy nghĩ giống như một đứa trẻ lên hai vậy. Tôi biết điều đó nhưng không thể cưỡng lại được việc trốn chạy khỏi nội và những người bạn của mình, tôi ghét ánh mắt thương hại mà họ dành cho tôi, cả ánh mắt của Nick nữa. Tôi thực sự không hiểu được anh đang nghĩ gì.

Vì thế, tôi chạy thật nhanh vào rừng, băng qua những vũng bùn nhão trộn với tuyết. Tôi chạy mãi cho đến khi không còn nghe thấy tiếng xe cộ phía sau nữa. Tôi không còn nghe thấy điều gì nữa. Không có những cơn gió thổi qua những tán cây. Không có những âm thanh rạn, gãy của những tán cây khi bị những lớp tuyết nặng trĩu kéo cho oằn xuống. Không có tiếng chim hót, cũng không có những tiếng ríu rít của lũ sóc như thường ngày.

Không một âm thanh.

Đây không phải là điều bình thường. Tôi hít vào và ngửi xung quanh. Chỉ có mùi của những thân cây ẩm thấp, mùi của những cây thông già nua. *Olfactophobia* là nỗi sợ các mùi. Tuy nhiên, *Olfactophobia* cũng được chia thành những nỗi sợ cụ thể. *Bromidrosiphobia* là sợ mùi cơ thể. Thật may là tôi không có nỗi sợ này. Tôi không biết người ta gọi nỗi sợ khi không có mùi, cũng như nỗi sợ không có âm thanh là gì nhưng sợ âm thanh thì người ta gọi là *Acousticophobia*.

Tại sao người ta không đặt tên cho nỗi sợ không có loài vật? Và cả nỗi sợ không có con người nữa? Bởi vì ngay lúc này đây tôi đang phải trải qua những nỗi sợ đó. Tôi sợ rằng mình đang dần mất đi những gì thuộc về con người.

Tôi đã từng nhìn thấy điều đó trước đây. Đó là hình ảnh Jay Dahlberg bị tra tấn, cắn xé đến chảy máu khắp cơ thể khi tôi tìm thấy cậu ta trong ngôi nhà yêu tinh của cha tôi. Cậu ta chẳng nhớ được điều gì sau khi thoát khỏi đó. Nhưng tôi thì có. Tôi nhớ cơ thể cậu ta run lên khi tôi cố giúp cậu ta bước xuống những bậc cầu thang bằng đá hoa cương. Tôi ngửi thấy nỗi sợ của cậu ấy ngấm vào mọi thứ xung quanh.

Chính lũ yêu tinh đã làm điều đó.

Tôi không thể trở thành một trong số chúng được.

Không thể nào.

Tôi tổng khur những hình ảnh đó ra khỏi đầu mình và đứng dựa vào một gốc cây trong gần nửa giờ đồng hồ để cố hiểu vì sao tôi chạy đến đây. Nhưng sự thật rất dễ hiểu: Tôi không muốn đối mặt với việc cơ thể mình đang biến dần thành màu xanh.

Những vết chân để lại trên tuyết sẽ dẫn tôi quay trở lại bãi đỗ xe, quay lại chiếc xe cứu thương và trở về với thực tại. Tôi bước đi, mắt vẫn dõi theo những vết chân tối tăm in trên tuyết. Đột nhiên cảm giác đáng sợ đó ủa đến: Tôi cảm thấy những con nhện đáng sợ đang bò trên da mình, kèm theo đó là cảm giác đau nhói. Tôi ngồi thu người lại, tay nhấn mạnh vào bụng.

“Tiếng rên rỉ của em rất đáng yêu...” một giọng nói cất lên. Đó là một giọng nam trầm, mạnh mẽ nhưng cũng rất du dương, giống như giọng hát của một ca sỹ đồng quê vậy. Tôi lập tức nhận ra giọng nói đó. “Tôi không lấy làm ngạc nhiên vì điều đó”.

Cảm giác sợ hãi tăng dần. Tuyệt khiến mọi thứ trở nên khó phân biệt. Tôi nhặt lấy một khúc cây, chống xuống đất và đứng thẳng dậy. Cổ họng tôi tắc nghẹt, hầu như không thể phát thành lời. “Ôi, không thể nào là anh ta được”.

“Giọng nói của người thật đáng sợ”.

Chỉ có cây cối xung quanh tôi, mọi vật ảm đạm và xám xịt, không còn chỗ cho những âm thanh. Tôi nói một cách đồng dục nhất có thể, “Tôi sẽ không cảm thấy sợ hãi nếu anh không ẩn nấp như vậy”.

“Cô thích mình sống trong hình dạng nào?”

Hình dạng nào ư? Tôi suy nghĩ trong giây lát. Là yêu tinh hay con người ư? Đó là điều anh ta muốn nói. Tôi thả cành cây ra và trả lời. “Con người”.

“Là con người”. Hai bàn tay nắm lấy tôi. Tôi giật tay ra một cách nhẹ nhàng. Anh ta không hề cười khi tôi quay lại nhìn. Anh ta chỉ đứng đó, để mặc tôi ngắm nhìn. Một thân hình cao lớn với vầng trán rộng, mái tóc vàng cắt ngắn và đôi mắt sâu. Đôi môi rộng và thô ráp như vè bề ngoài của anh ta. Những đốt ngón tay của anh ta khá to giống một võ sỹ quyền anh, cũng có thể do anh ta bị viêm khớp hoặc có thể anh ta va vào đầu đó. Trông anh ta không có gì khác so với lúc anh ta lúi túi ra khỏi chiếc xe lần trước, điều khác biệt duy nhất là trông anh ta khỏe và cao hơn. Có lẽ anh ta đã hoàn toàn bình phục. Trông anh ta cũng bằng tuổi tôi và rất đáng yêu, giống như những gã con trai khác ở trường.

Tôi giật tay khỏi anh ta rồi lùi lại, dựa vào một thân cây. “Anh là một vị vua khác đúng không?”

“Là một vị vua, đúng thế. Kể từ khi cha em không còn đủ sức mạnh để làm điều đó nữa”.

“Anh đã tìm hiểu chuyện này sao?” Tôi liếc mắt xung quanh tìm kiếm một thứ gì đó làm vũ khí. Một cành cây ư? Tôi có thể bẻ gãy được một cành cây không? Nhưng tôi có thực sự cần đến vũ khí? Chính anh ta từng cứu tôi cơ mà. Tôi đứng sững người trong giây lát để suy nghĩ. “Anh đã điều tra xem tôi là ai à?”

Anh ta thở dài, đưa tay vuốt tóc rồi cố ý chuyển sang chủ đề khác.

“Vùng đất này thật lạnh lẽo và người cha tội nghiệp của em đang mắc kẹt lại ở đây. Chắc hẳn ông ta đang cảm thấy hết sức tức giận về một ai đó”.

“Anh cũng nên rời khỏi đây đi”. Tôi nói.

Tôi quan sát mọi phía. Tôi cần ít nhất ba phút để chạy tới bãi đỗ xe nhưng sau đó thì sao? Anh ta sẽ bắt được tôi.

“Anh sẽ bắt được em”. Anh ta tuyên bố.

“Anh đọc được suy nghĩ ư?”

“Chỉ đoán thôi”.

Răng tôi va vào nhau lộp cộp.

“Thấy không?” Anh ta nói. “Bản thân em cũng đang bị mắc kẹt ở nơi này. Anh đã làm một cuộc điều tra nhỏ. Em là một cô gái đến từ phía Nam, Chalesston phải không? Nơi của rượu bạc hà và những mùa hè nóng bỏng. Giờ đây, em đang giam mình ở Maine này và ăn bánh kẹp với những người kia”.

“Tôi chọn sống ở nơi này”.

Anh ta nhú mày, rất chậm và đầy tính toán. Lời của anh ta nói lên điều đó. “Anh không tin. Em ở đây bởi vì em buộc phải làm thế, giống như anh vậy”.

Tôi nhìn vào mắt anh ta, đôi mắt sâu thẳm và quyến rũ. Tôi đã nói điều này trước đây rồi phải không? Phải. Đúng như thế. Chúng có một sức hút mãnh liệt, giống như những dòng nước hay một cái gì đó rất quyến rũ. Nó giống như việc bạn nhìn thấy một chiếc túi đựng xác người trên đường. Bạn hoàn toàn không muốn nhìn vào nó nhưng bạn vẫn nhìn bởi vì bạn không thể không nhìn, bởi vì bạn bị nó cuốn hút và...

Dừng lại. Đủ rồi. Tôi tự nhủ.

“Anh sẽ để tôi quay lại chứ?” Tôi hỏi và hướng về phía trạm cấp cứu.

“Tất nhiên. Anh chẳng phải là hạng yêu tinh chuyên lừa gạt hay giăng bẫy con người”.

“Ừm. Phải. Không gọi tên người khác trong rừng đúng không?”

“Đó là một phương pháp cổ xưa. Chúng thực sự làm thế à?” Giọng nói của anh ta đã phần nào giảm đi sự mê hoặc và chuyển sang sự tò mò. Trông anh ta trẻ hơn rất nhiều so với cha tôi và quá trẻ để trở thành một vị vua.

Tôi bắt đầu bước đi. Đôi giày đầy tuyết. Bàn chân ướt đẫm, đông cứng và lạnh buốt. Anh ta bước đi ngay phía sau, đến nỗi hơi thở phả cả vào tóc tôi. Chỉ cần tôi đứng lại đột ngột là anh ta va vào người tôi ngay.

“Cũng không có bắt cóc, phải không?” Tôi hỏi. Bởi vì tôi chẳng có vẻ gì là sắp bị bắt cóc.

“Không bắt cóc”. Anh ta giơ tay lên. “Thề bằng danh dự của yêu tinh nhé”.

Tôi khịt mũi. “Danh dự của yêu tinh. Phải rồi. Tôi từng bị bắt cóc, anh biết mà và tôi biết tất cả về danh dự của yêu tinh”.

Anh ta đột nhiên đặt tay lên vai và giữ tôi lại, điều đó khiến tôi vô cùng bất ngờ. Tôi trở nên lúng túng, hai khóm môi anh ta cử động mạnh và nhanh. “Anh biết em không có ấn tượng tốt với bọn anh, công chúa ạ, nhưng cha em đã suy yếu. Những thuộc hạ của ông ấy không còn được dẫn dắt. Đó không phải là cách chúng ta thống trị”.

“Thật sao?” Tôi giật người ra khỏi anh ta. “Xin lỗi. Tôi nhận ra rằng anh hoàn toàn không phải là kẻ đáng tin”.

Anh ta nhìn tôi. Giọng nói chùng xuống. “Da em đang biến thành màu xanh. Nó không thực sự rõ trong lần đầu tiên anh gặp em nhưng bây giờ anh chắc chắn là như vậy”.

Một cơn gió se lạnh thổi đến. Tôi co người lại, gần như gục ngã. “Tôi cảm thấy chóng mặt quá”.

Anh ấy vòng tay qua người tôi. “Anh sẽ đưa em quay lại”.

“Không”. Tôi phản đối nhưng hình như anh ta không nghe thấy. Anh đỡ tôi đứng dậy. “Tôi nói là không mà”.

“Em sẽ không làm được điều đó đâu”. Anh kéo tôi về phía mình nhẹ nhàng như thể tôi không có tỷ trọng lượng nào cả.

Mọi thứ xung quanh tôi chao đảo, bất định và không thể điều khiển được nữa. “Chuyện gì...”

“... xảy ra với em phải không?” Anh ta tiếp. “Anh không thực sự chắc chắn nhưng anh nghĩ rằng cơ thể em đang phản ứng với anh. Dòng máu yêu tinh trong em tăng lên mỗi khi ở gần anh. Không có nhiều người lai như em đâu Zara ạ. Điều này không được phép và cũng chẳng có ai có nguồn gốc từ hoàng tộc cả. Vì thế người ta không thể biết trước điều gì sẽ xảy ra”.

“Nhưng tôi đâu có biến thành màu xanh khi ở gần cha tôi”. Tôi đáp ứng.

“Bởi vì ông ấy là cha em. Có thể là do... ừm... có sự gần gũi về huyết thống giữa em và ông ấy”. Giọng anh ta ngập ngừng, khác hẳn với vẻ chắc chắn lúc ban đầu. “Anh nghĩ anh và em, chúng ta lôi cuốn lẫn nhau”.

Tôi lắc đầu. Tôi không bị lôi cuốn bởi anh. Tôi yêu Nick”.

“Nick à”. Anh ta lẩm bẩm, “Hóa ra tên của gã sói ấy là Nick”.

“Đừng đụng đến anh ấy”. Tôi gầm lên. “Nếu anh chạm vào anh ấy tôi sẽ giết anh”.

Anh ta đứng lại trong giây lát. “Anh chỉ sẽ làm những gì phải làm Zara ạ”. Anh ta im lặng. Tôi để mặc cho anh ta suy nghĩ. Sau đó, anh ta nói. “Điều quan trọng lúc này là em, màu da của em, ánh mắt em cũng chẳng còn chút thần khí nào cả”.

“Tôi đang biến đổi sao?” Tôi hỏi. “Tôi sẽ biến thành một trong số các anh ư?”

Anh ta bước theo tôi, lách sang một bên tránh những thân cây chắn ngang lối đi. Anh ta thực sự mạnh mẽ và uyển chuyển. “Không. Anh không tin là vậy. Đúng ra thì phải có một yêu tinh nào đó đã hôn em. Nhưng lúc này anh vẫn ngửi thấy mùi con người trong em rất nhiều. Anh cũng không chắc chắn lắm, anh sẽ tìm hiểu về việc này”.

Tôi chợt nhớ đến Ian. Anh ta đã bắt cóc và tìm cách biến đổi tôi để có thể đánh bại ba tôi và chiếm lấy quyền lực của ông.

“Anh sẽ không hôn tôi chứ”. Tôi dấn vào ngực anh ta. “Hãy hứa là sẽ không hôn tôi đi”.

Anh ta nhoẻn miệng cười láu lỉnh, khuôn mặt rạng rỡ. “Anh không thể hứa điều đó nhưng anh hứa sẽ hôn em nếu một ngày nào đó em yêu cầu anh”.

“Chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra đâu”. Tôi nói và nhìn thẳng vào mặt anh ấy. “Và không làm hại Nick nữa”.

“Được rồi”. Anh ta cười còn tôi quay đầu sang nhìn cánh tay mình. Hai cánh tay gần như đã chuyển sang màu xanh. Tôi cảm thấy run rẩy.

Làn da xanh, run rẩy, đó cũng là điều cuối cùng mà tôi còn nhìn thấy.

Tôi tỉnh dậy trong xe của Issie. Anh ta đã mở cửa sau và đặt tôi ở đó. Tay tôi chạm vào xấp bài kiểm tra tiếng Pháp cũ kỹ, nhàu nát của Issie.

Anh ta đứng ngay bên ngoài cửa xe, người run lên. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi và nói. “Đừng cố ngồi dậy vội, em vẫn còn yếu lắm. Anh tin rằng mình có thể làm điều gì đó để giữ lại phần con người trong em”. Anh ta nháy mắt lia lịa, tôi có cảm tưởng như đó là một trò chơi kỳ cục của yêu tinh vậy. “Anh không định đưa em vào trong vì không muốn mình phải tắm máu ở trong đấy. Ít phút nữa khi đã khỏe hơn, em nên tự vào”.

Anh ta buông tay tôi ra rồi chạm nhẹ vào má tôi nhẹ nhàng. Người tôi run lên.

“Anh cũng ghét mấy chiếc xe. Chúng ta đều vậy nhỉ”. Anh nói.

“Đó không phải lý do làm tôi run đâu”. Nói xong tôi ngồi thẳng dậy và đưa chân ra khỏi xe. Tôi ngồi đối diện với anh ta, cố để không còn run nữa. “Tôi nghĩ nên cảm ơn anh vì đã đưa tôi đến đây và vì đã không biến đổi, ăn thịt hay làm bất cứ điều gì khác với em”.

Khuôn mặt to lớn của anh ta co lại. “Đấy không phải là trò chơi của anh”.

“Trò chơi ư?” Tay tôi chạm vào mấy tờ giấy kiểm tra phía sau, chúng rách toạc ra.

“Anh không bao giờ coi đây là một trò chơi cả. Chúng ta không giống như họ. Chúng ta không tham gia vào bất kỳ trò chơi nào cả”.

“Giống như ai chứ?” Tôi hỏi.

“Giống như cha em”.

“Anh vẫn giữ cách suy nghĩ như vậy sao?”

“Bởi vì em vẫn không chịu tin anh”.

Khuôn mặt anh ta thay đổi và tôi nhận ra những đường gân màu xanh hiện lên dưới da. Tôi nhặt lấy một tờ kiểm tra nhàu nát, ép cho nó phẳng ra và gấp tờ giấy làm đôi. Tôi chỉ đơn giản không muốn tay mình ở không lúc đó. Cuối cùng tôi nói, “Tôi không hiểu ý anh”.

Anh ta chống hai tay xuống ghế, gần với đầu gối của tôi. Anh ta làm tôi nhớ đến những tên địa chủ xa xưa với giọng nói đầy hăm dọa. “Nếu anh muốn giết em, thì em đã chết từ lâu rồi”.

Tôi ngẩng đầu lên, nắm lấy cổ tay anh ta. Mấy bài kiểm tra bị hất ra ngoài, rơi xuống một vũng nước nhỏ. “Anh không được làm hại bất cứ ai. Anh hiểu chứ? Cả với cha tôi nữa. Anh không được đụng đến ông ấy”.

“Anh không phải là người mà em cần phải lo lắng đâu”.

Tôi lắc đầu. “Tại sao? Ý anh là sao? Đương nhiên anh là người mà tôi phải bận tâm nhiều nhất”.

Anh ta đứng lên quay mặt đi, hai bờ vai thẳng đứng nhưng không còn như lúc trước nữa. Dưới bờ vai ấy dường như có điều gì đó đang kìm nén. Tôi không biết và không hiểu chuyện gì cả.

“Này, anh có một cái tên đấy chứ?” Tôi hỏi.

Anh ta quay người lại và mỉm cười, để lộ rõ hàm răng trắng và đều. Khuôn mặt trở nên rạng rỡ, hết như khuôn mặt của Nick vậy. “Astley”.

Tôi đặt chân xuống đất rồi hỏi lại. “Astley à?”

Anh ta nhún vai và cười. “Tất cả chúng ta không có cơ hội để lựa chọn tên cho mình. Đó là điều không may nhỉ”.

“Nó có nghĩa là gì? Hoặc mang một ý nghĩa nào đó chứ?”

“Ngôi sao”.

Anh ta quay người và biến mất vào khu rừng như chưa từng đứng trước mặt tôi.

“Khoan đã! Anh có thể nói cho tôi biết về những nữ thần Valkyries không?” Tôi gọi với theo.

Không có câu trả lời. Tôi ngồi sụp xuống ghế. Da tôi đã trở lại bình thường, như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Tôi sẽ không bao giờ hôn anh. Tôi sẽ không hôn ai ngoài Nick”. Tôi thì thầm.

Tất nhiên là không ai nghe thấy điều đó.

Yêu tinh không ăn phấn hoa và mật ong. Chúng cũng không có chiếc vòi dài để hút.

Tôi có những người bạn ở Chaleston, họ rất sợ bị cô đơn. Người ta gọi nỗi sợ đó là *Anuptaphobia*. Bạn biết đấy, điều này thực sự khủng khiếp và nó trái ngược với khái niệm “cặp đôi”. Họ sợ cảm giác phải ở một mình đến nỗi sẵn sàng ra ngoài với bất cứ ai và không cần biết cảm xúc như thế nào, chỉ để chắc chắn rằng họ không cô đơn và lẻ loi. Tôi không tán thành điều đó. Tôi rất muốn lên án và nói với họ rằng ra ngoài với anh chàng cầu thủ điển trai nhưng anh ta luôn coi thường mẹ mình và sẵn sàng qua đêm với những cô nàng luôn khinh thường người khác thì thà cô đơn một mình còn hơn.

Tôi chưa từng trải qua nỗi sợ như thế. Nhưng lúc này, kể từ khi quen Nick, tôi phần nào đã hiểu được những gì mà nỗi sợ đó mang lại. Đó là suy nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ còn được hôn anh nữa, không bao giờ được nằm trong vòng tay ấm áp và ngửi thấy mùi hương đặc biệt từ con người anh nữa, tôi sẽ không bao giờ còn được nghe câu nói ngọt ngào và lãng mạn “anh yêu em” từ anh và sẽ không bao giờ tìm thấy một người nào khác giống như anh nữa.

Tôi bước ra khỏi xe, cố tìm một chỗ trên lớp tuyết ẩm ướt để đứng nhưng cả người tôi vẫn lảo đảo. Mấy ngón tay vấy bẩn khi tôi chống tay lên trần xe. Chiếc xe đã lâu không được rửa. Tôi gồng mình bước về phía căn nhà. Cánh cửa mở ra khi tôi định nắm vào núm cửa.

Nick đứng đó nhìn tôi. Tôi không đoán được anh đang nghĩ gì và tôi ghét điều đó. Ánh mắt anh thay đổi, như mắt loài sói. Giọng anh cộc cằn, “Em không sao chứ?”

“Vâng, cảm ơn anh”. Tôi nuốt nước bọt. “Xin lỗi, em đã quá nhạy cảm”.

“Được rồi. Em... em có nhiều việc để giải quyết”.

Anh chìa tay ra nhưng ngay lúc đó Issie đẩy cửa bước đến, giọng cô ấy rất hồn nhiên. “Câu ấy ngượng đấy mà. Ngượng có gì xấu đâu Zara, và phản ứng của cậu cũng rất bình thường, hoàn toàn bình thường là khác. Đối diện với điều này, khó chịu là điều dễ hiểu. Nhưng cậu phải tự khẳng định được bản lĩnh thực sự của mình chứ không phải là cảm giác lo lắng, sợ hãi về những thứ liên quan đến yêu tinh”.

Tôi chỉ đứng nhìn cậu ta.

“Một sự biến đổi tâm lý ở mức độ nhẹ”. Issie nói tiếp. Cậu ta huých nhẹ vào tôi trước khi Devyn chạy từ trong nhà ra. “Bà Betty vừa nhận được một cuộc gọi”. Cậu ta nói.

Lúc đó, tôi mới nhận ra chiếc xe cứu thương không còn trong bãi nữa.

“Vậy à”.

Issie dìu tôi về phía chiếc xe. “Bọn tớ sẽ đưa cậu về nhà. Không bàn cãi nữa. Bọn tớ vẫn yêu cậu. Phải không Nick?”

Nick vòng tay qua người tôi rồi đứng lại. “Zara?”

Tôi nuốt nước bọt.

Mũi của Nick chuyển động theo từng nhịp thở mạnh. Devyn lại gần. “Chết tiệt”.

“Sao? Chuyện gì vậy?” Issie hỏi.

“Cô ấy có mùi...” Nick trả lời. Anh đứng như đóng băng, không biết nên đến gần hơn hay chạy ra xa.

Issie vẫn chưa hiểu chuyện gì.

“Ừ. Tất cả chúng ta đều có mùi. Có thể là mùi cơ thể hay mùi nước hoa”. Issie hít hít vào tóc tôi và nói. “Zara có mùi nước xả hạnh nhân lẫn với mùi xoài của sữa tắm. Tớ nói thế có đúng không?”

Tôi miễn cưỡng gật đầu.

“Issie, cô ta có mùi yêu tinh”. Devyn giải thích.

“Ồ”. Issie tròn mắt. Cô ta vồ lấy tôi, đó là điều mà tôi thích ở cô ấy. “Vậy có phải cô ấy đang biến đổi không?”

Nick thậm chí không nhìn cô ấy. Đôi mắt nâu của anh nhìn chăm chăm vào tôi. “Cô ấy có mùi của gã yêu tinh trong rừng”.

“Zara, chuyện gì xảy ra với cậu thế?” Devyn hỏi. “Không lẽ cậu đang giao du với lũ yêu tinh sao?”

Câu nói của cậu ta chạm vào lòng tôi như một viên đạn, như nắm đấm bổ vào bụng tôi. Nhưng Devyn không phải là người tra tấn. Cậu ấy chỉ là Devyn và tôi là người biết rõ mọi chuyện. Là tôi chứ không phải cậu ta.

“Không”, tôi trả lời. “Tại sao các cậu không bao giờ ngửi thấy mùi của Ian và Megan? Họ cũng là yêu tinh đấy”.

Nick lườm tôi.

“Cái gì chứ? Em chỉ thắc mắc như vậy”.

“Bởi vì lúc đó anh chưa biết nó có mùi gì”. Nick giải thích. Anh hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh. “Bây giờ thì anh rõ rồi. Nó là mùi sữa tắm Dove”.

“Vấn đề là”, Devyn nói “có rất nhiều người không phải yêu tinh cũng dùng Dove. Mùi hương không phải là một căn cứ chắc chắn. Đúng là rất khó hài”.

Tôi nhẹ nhàng rời khỏi Issie và mở cửa xe. “Sao chúng ta không rời khỏi chỗ lạnh lẽo này và sau đó tớ sẽ kể cho mọi người nghe chuyện gì đã xảy ra chứ?”

Nick và Devyn quay nhìn nhau. Tôi ước gì có thể biết được họ đang nghĩ gì. Sau cùng Nick gật đầu và anh cũng đủ thiện chí để vén những sợi tóc che trước mặt giúp tôi. “Được”.

Nick lái rất nhanh đến nỗi những hàng cây bên đường chỉ còn lơ mờ trước mắt chúng tôi và tôi kể cho mọi người nghe những chuyện đã xảy ra giữa tôi và Astley.

“Astley à? Nó có nghĩa là ngôi sao”. Devyn nói vọng xuống từ ghế trước.

“Sao cậu biết được?” Issie đổ người về trước nhưng chợt hiểu ra điều gì đó nên lại ngã người trở lại.

“Cậu ta là một thiên tài. Devyn, cậu đúng là một thiên tài”. Nick với tay sang xoa đầu Devyn. Đó là dấu hiệu đầu tiên cho thấy anh ấy không còn giận dữ nữa.

“Tớ chẳng phải thiên tài. Tớ chỉ nhớ những gì cần thiết thôi, nhất là những điều hữu dụng”. Devyn khiêm tốn nói nhưng cậu ta mỉm cười và chẳng buồn sửa lại tóc mình nữa.

“Vây theo cậu thì tất cả những chuyện này là gì?” Nick hỏi khi anh rẽ vào một đoạn cua gấp. Tôi và Issie bị đẩy nghiêng sang một bên.

“Mình à? Mình không biết”. Devyn trả lời.

“Em nghĩ hẳn ta là vị vua mà cha của Zara đã nói đến”. Issie vừa nói vừa nắm chặt lấy thành ghế để không đổ người vào tôi. “Những hạt bụi vàng và cảm giác sợ hãi...”

“Điều tớ thắc mắc là tại sao hẳn ta cứ tỏ ra không ưa gì cha Zara?” Devyn hỏi một cách chậm rãi. “Cậu biết không? Tại sao hẳn ta... Hẳn có bao giờ định nói ra điều gì đó rồi thôi không? Và cậu đã kể hết tất cả mọi chuyện chưa vậy, Zara?”

Cậu ta quay mặt sang nhìn khiến tôi cảm thấy khó chịu. “Tất nhiên là tớ đã nói tất cả rồi”.

“Được rồi! Được rồi! Nhưng cậu và Issie cũng không hoàn toàn thành thật về chuyến đi dạo với cha cậu”. Cậu ta nói với giọng mỉa mai.

Issie dường như co rúm người lại.

Nick khịt mũi. “Thành thật à?”

Chúng tôi tiếp tục đi trong sự im lặng khó chịu. Sự căng thẳng trong Issie đang tăng dần lên. Tôi biết thật khó cho cô ấy khi ngồi chung xe với Devyn bởi vì cô ấy rất muốn Devyn mời mình đến buổi tiệc và hết sức khó hiểu về những gì liên quan đến Cassidy. Chúng tôi băng qua những cánh rừng, những chiếc xe tải lớn, những ngọn đồi và những khúc quanh ngoằn ngoèo. Bỗng nhiên Nick dừng xe đột ngột, đầu tôi đập vào thành ghế phía trước.

“Cái gì vậy?” Issie hét lên.

“Thần thánh”. Nick nhảy ra khỏi xe, ngược mắt nhìn trời. Chúng tôi cũng lao ra ngoài. Tôi ngẩng đầu lên cao quan sát. Có cái gì đó lạ thường đang bay trên cao. Giống như có hai người đang bám vào nhau với chiếc cánh khổng lồ.

“Đó là nữ thần Valkyries”. Tôi thì thầm. “Bà ta đang bắt một ai đó”.

Chúng tôi đứng nhìn trong chốc lát trước khi tôi hô to. “Devyn? Cậu có thể biến thân không?”

Cậu ta gật đầu. “Tớ nghĩ là được”.

“Tốt, cố gắng bám theo và nhìn xem bà ta đi đâu”.

Devyn cúi người xuống thấp. Issie tiến lại gần phía tôi bên cạnh chiếc xe. Chẳng bao lâu, Devyn đã biến thành một con chim đại bàng. Cậu ta vỗ mạnh hai sải cánh to lớn của mình và bay vút lên.

“Cẩn thận nhé!” Issie hét lên. “Đừng bị thương đấy!”

Devyn tiếp tục vỗ cánh và biến mất. Issie dựa vào tôi. Tôi đẩy cô ấy vào trong. Nick nhặt quần áo của Devyn rồi vào trong với chúng tôi. Anh bật máy sưởi lên và chờ đợi. Không ai nói bất cứ điều gì về yêu tinh, dạ tiệc, tình yêu, bài kiểm tra hay màu da xanh của tôi.

Thật may, chẳng bao lâu sau thì Devyn quay lại. Cậu ta trở lại thành người, mặc lại quần áo và run lên vì lạnh. Đặt tay lên chiếc ống dẫn hơi nóng từ máy sưởi, Devyn kể cho chúng tôi nghe về những gì cậu ta nhìn thấy: Một phụ nữ với đôi cánh thiên nga rất lớn, bà ta đang giữ một người phụ nữ khác trong tay.

“Tớ đã để mất giấu bà ấy. Bà ta bay vào những đám mây và biến mất”. Cậu ta xoa hai bàn tay run lấy bầy của mình lên đầu. “Tớ không tin là mình đã để mất giấu bà ấy”.

Devyn và Nick đưa ra giả thuyết rằng, sự có mặt của các nữ thần Valkyrie là điều tốt, bà ta sẽ bắt yêu tinh và như thế số yêu tinh mà chúng tôi phải đối phó sẽ ít hơn. Còn tôi? Từng đối mặt với bà ta rất gần, tôi không chắc về điều đó.

Yêu tinh mạnh hơn khi đêm xuống. Hãy ở yên trong nhà. Màn đêm không phải là thời gian lý tưởng để săn lùng bọn chúng.

“Dù thế nào thì đó cũng là điều kỳ lạ nhất mà tớ từng thấy”. Issie nói.

Sau khi về đến nhà tôi. Tôi chỉ cho mọi người xem quyển sách tôi tìm thấy trên gác và những điều cha dựng tôi ghi lại trên đó.

“Rủi ro mức sáu mươi? Một con cừu đã kiệt sức, một con ruồi trói chặt những tên khổng lồ mạnh mẽ? Không phải là những manh mối hoàn hảo”. Nick nói đùa. “Xin lỗi nhé cưng”.

Tôi huých vào bụng Nick rồi mang quyển sách đến cho Devyn. “Tớ nghĩ chúng là phép đảo ngữ”.

“Devyn ôm lấy quyển sách. “Cậu nói đúng. Để tớ nghĩ xem”.

“Có một chương trình sửa lỗi từ ngữ trên mạng đấy”. Issie nói và bật máy tính của nội Betty lên. “Để xem chúng ta có gì nào”.

Cậu ta mở trang tìm kiếm ra và gõ vào đó các từ: ‘Rủi ro mức sáu mươi’. Có đến 14.683 kết quả. Tất cả chúng tôi cúi đầu vào màn hình khi Issie đọc to các kết quả tìm được. Toàn những từ vô nghĩa.

“Cách này không được rồi”. Nick càu nhàu. Anh bắt đầu quay lưng bỏ đi nhưng tôi kịp nắm lấy tay anh và giữ lại. Anh thở ra chậm rãi, hết như một chú ngựa ngoan ngoãn.

Devyn tán thành, “Có quá nhiều kết quả và chúng ta cũng chỉ mới thấy được một trăm kết quả đầu tiên. Không có cách nào kiểm tra hết tất cả được”.

“Chúng ta không được bỏ cuộc. Có thể không tìm được gì nhưng chúng rất quan trọng”. Tôi nói. “‘Rủi ro mức sáu mươi.’ Chẳng phải chúng bao gồm cả những chữ cái là tên của nữ thần Valskyrie sao? Issie, mở một trang văn bản cho tớ đi.”

Cô ta mở ra và chúng tôi gõ lên đấy cụm từ: ‘Rủi ro mức sáu mươi.’

Sau đó chúng tôi xóa những chữ cái là tên của nữ thần Valkyrie đi.

“Kết quả là *tồn tại*”. Devyn nói. “*Valkyrie tồn tại*. Điều này chẳng giúp được gì”. Cậu ta bĩu môi.

“Cũng bằng thừa”. Hy vọng của tôi dường như biến mất.

Nick nắm tay tôi, “Không đâu. Vẫn còn một manh mối khác nữa. Đừng bỏ cuộc”.

Chúng tôi không bỏ cuộc nhưng cũng chẳng đi đến đâu. Cuối cùng, Devyn về nhà nghiên cứu và mang theo mẫu máu của tôi cho bố mẹ cậu ấy. Nick ra ngoài tuần tra với Issie. Tôi viết một lá thư gửi đến Ủy ban ân xá của Georgia và hy vọng có thể làm được nhiều điều hơn nữa vì quyền con người. Trong đầu tôi luôn có hàng vạn âm thanh rền vang, đó là âm thanh của những lo lắng mà tôi luôn canh cánh trong lòng: Kết quả xét nghiệm máu sẽ nói lên điều gì, vì sao gã yêu tinh trong rừng đối xử tốt với tôi, Nick sẽ làm gì nếu tôi là yêu tinh bởi vì sự thật là người thú luôn chống lại yêu tinh.

“Đừng nghĩ đến những điều đó nữa”. Tôi ra lệnh cho bản thân. “Bây giờ hãy tìm hiểu về những điều bí ẩn này”.

Cầm lấy chiếc máy tính của nội và tôi gõ vào dòng tìm kiếm: ‘làm thế nào để không trở thành yêu tinh’. Cùng lúc, nội mở cửa bước vào, trên người còn nguyên bộ quần áo ở trạm. Tôi vẫn nhận thấy ở nội những nét tính cách quen thuộc: Cao lớn, gan dạ, can đảm và lúc này nội chẳng ưa gì tôi.

“Này” nội đá cánh cửa đóng sầm lại phía sau. “Cháu vẫn ử rữ, vẫn... dùng từ nào nhỉ? Nhảy cảm à?”

“Không phải thế”. Tôi đóng chiếc máy tính xách tay lại và xoa nhẹ lên lớp vỏ nhẵn bóng của nó.

Nội cười. “Tại sao chứ? Bởi vì nó là cảm xúc à? Cảm xúc chẳng có gì xấu cả. Có rất nhiều cảm xúc đáng quý ở ngoài kia, cháu biết rồi đấy”.

Điện thoại gọi đến và nội nhắc máy. “Xin chào!”

Tôi chờ đợi. Hình ảnh của Astley chợt hiện về trong đầu tôi. Tôi cố xóa bỏ chúng và nghĩ đến Charleston, nơi tôi từng say mê bởi các màn nhào lộn hoàn hảo của những chú cá heo điều luyện, tôi nhớ cái không khí ấm áp và rực rỡ sắc hoa trên các đại lộ.

“Không, Josie. Tôi đang ở nhà rồi. Có chuyện gì vậy?” Nội hỏi.

Tôi cắm sợi dây nguồn vào chiếc máy tính để nạp lại pin trong khi nội vẫn loay quanh nói chuyện trong bếp.

“Cháu đi tắm đây”. Tôi nói nhỏ. “Cháu có một cuộc hẹn với mấy gã người thú ghét yêu tinh vì thế cháu phải chắc chắn mình không bốc mùi yêu tinh”.

Nội khịt mũi với tôi.

“Hay lắm”. Tôi đứng dậy, “Nội thật tốt”.

Tôi vẫy tay chào nội khi bước lên cầu thang về phòng.

Tiếng điện thoại reo khi tôi đang trong nhà tắm.

“Chào em, Zara!”

“Chào anh, Nick”.

“Em đang làm gì vậy?”

Tôi mở vòi cho nước chảy ra chiếc bồn màu hồng. “Ừm...”

“Em đang tắm à?”

“Vâng”.

Nick không nói thêm điều gì. Tôi cũng vậy. Anh thở rất nhẹ đến nỗi tôi hầu như không nghe thấy. Tôi đang trần truồng và Nick cũng biết là như vậy. Điều đó khiến tôi cảm thấy kỳ lạ. Tôi nhìn chiếc khăn tắm và nói, “Da của em không còn xanh nữa”.

“Có phải bởi vì nó đang đỏ lên không?”

“Hả? Làm sao anh biết điều đó?”

“Bởi vì em đang ngượng”. Nick cười phá lên.

Từng giọt nước nóng ẩm rơi vào bàn chân tôi. Anh không nói gì nữa, tôi cũng im lặng. Nước chảy đầy chiếc bồn và tràn ra ngoài. Tôi đang lãng phí chúng nhưng chẳng thèm quan tâm. Tôi là một cô bé hư - một con người giả mạo - Zara.

“Không phải em đang đứng dưới vòi tắm để nghe điện thoại đấy chứ? Sẽ rất nguy hiểm đó Zara”. Nick ho húng hắng.

Tôi cắn chặt môi trong giây lát rồi phá vỡ cái không khí yên tĩnh của cuộc nói chuyện. “Anh không hề tin em đúng không?”

“Anh có”. Nick trả lời ngay lập tức.

“Ừ. Phải”.

Cho dù có tiếng nước chảy réo rắt nhưng tôi vẫn nghe thấy hơi thở dồn dập ở đầu dây bên kia, hơi thở của sự tức giận.

Nước tràn ra lênh láng, tôi thực sự đang lãng phí nước.

“Em biết là...”, anh ta nói. “Anh thực sự yêu em đến mức không thể tưởng tượng được”.

“Anh nói như thể là một người bạn trai hoàn hảo vậy”. Tôi bước ra khỏi bồn tắm và cầm lấy chiếc khăn.

Nick cười và nói. “Anh đang nói về một người bạn trai hoàn hảo đấy chứ. Nhưng anh phải làm gì? Ý anh là em luôn than phiền về những điều mà một con sói trưởng thành như anh đang có”.

“Phải rồi. Có chuyện đó và cả tình yêu bí mật của loài chó nữa”.

“Em đã hứa là sẽ không bao giờ nói đến những chuyện này”. Nick bắt đầu khó chịu.

“Không. Em chỉ hứa là sẽ không nói đến những chiếc vòi nước chữa cháy...”

“Zara!” Anh ta ngắt lời.

“Hoặc là việc anh đứng sửa vào chiếc máy hút bụi”.

“Đừng có gặp anh nữa đấy nhé!” Anh dọa nhưng miệng vẫn cười lớn.

“Mặc cho bản chất hoang dã xấu xa của anh thì tối nay chúng ta vẫn có một cuộc hẹn. Và anh sẽ vẫn phải đến dự buổi dạ hội cùng em”.

Tôi tưởng tượng đến cảnh Nick đang ôm bụng cười vật vã ở phía bên kia. Sau đó tôi nhắm mắt lại. “Anh có nghĩ là nên bảo Devyn mời Issie đi cùng không?”

“Anh sẽ cố”.

“Hay lắm”.

Nick đến đón tôi và anh lao thẳng vào nhà mà chẳng thèm gõ cửa, cứ như thể anh đang sống trong nhà tôi vậy.

“Cháu bắt cóc cháu gái của bà đây, bà Betty”. Nick hét to về phía nội. Nội đang rửa chén bát ở dưới bếp. Tôi không phải làm nhiệm vụ này nữa vì cánh tay đang bị đau. Tuyệt thật!

“Được thôi. Chờ con bé một lát. Nó đang cắm đầu vào chiếc máy tính của ta trên kia”. Nội bước ra ngoài phòng khách, mỉm cười và lau khô hai bàn tay bằng một chiếc khăn to màu vàng. “Hai đứa vui vẻ nhé. Nhớ đừng về muộn đấy”.

Tôi chạy qua phòng khách và ôm hôn nội. Nội vỗ nhẹ lên lưng tôi và nói với giọng ngọt ngào. “Cháu đáng yêu lắm”.

Nick cũng bước đến và ôm hôn nội. Anh vỗ mạnh vào lưng nội rồi nhấc nội lên bằng đôi cánh tay sỏi khỏe mạnh và quay nội một vòng.

“Còn cậu thì quá khỏe”. Nội cười và đập mạnh chiếc khăn lên người Nick. “Thôi đi đi nào”.

Chúng tôi nhảy vào chiếc Mini Cooper của Nick, cảm giác ấm áp ập đến nhưng vẫn thoáng thoảng mùi của cún. Tôi muốn kéo chiếc khóa áo lên cao nhưng các ngón tay tôi lạnh cóng cùng với vết thương nơi cánh tay vẫn còn đau khiến tôi thực sự vụng về. Nick quay người sang và kéo nó lên giúp tôi. Ngón tay tôi chạm vào tay anh. Tất cả mọi thứ trong tôi như đảo lộn, tan ra. Một cảm giác rạo rực và tôi cảm thấy đôi môi của anh thật đẹp. Tôi cứ nhìn chăm chăm... nhìn chăm chăm vào đôi môi ấy. Tốt hơn tôi nên hôn anh. Tôi rướn người sang. Môi anh hé mở. Mọi vật xung quanh đã biến mất. Chỉ còn lại đôi môi của anh và tôi. Bàn tay anh lướt nhẹ sau lưng tôi, mạnh mẽ và rắn chắc. Cơ thể tôi tiến dần về phía anh.

“Găng tay của em đâu?” Anh thì thầm. Môi anh chạm vào tôi.

“Em quên rồi”.

“Em muốn anh vào lấy chúng chứ?”

Tôi lắc đầu. Nhưng anh đã vội chạy vụt ra ngoài. “Một giây thôi”.

“Nick!”

“Bạn gái của anh không thể bị cồng những ngón tay được”.

Anh mỉm cười rồi chạy vào nhà, lên lầu rồi biến mất. Tôi ở yên trong xe, dựa đầu vào thành ghế lạnh lẽo của chiếc Mini và nhắm mắt lại. Hồi tưởng về quãng thời gian khó khăn đã qua. Tôi bắt giam cha mình, tình cờ cứu sống một gã yêu tinh, chiếc xe của tôi nổ tung, màu da của tôi thay đổi. Nhưng điều tôi không nghĩ đến là việc mình có một bài kiểm tra tiếng Tây Ban Nha, một bản thảo mỹ thuật cần hoàn thành và tôi chẳng có gì để mặc cho buổi tiệc tối nay ngoài áo sơ mi. Nó quá bình thường. Tôi thối hơi ấm qua mấy ngón tay rồi bỗng nhiên giật mình. Phải chăng lại là cái cảm giác đó? Cảm giác bị những con nhện góm ghiếc bò trên cơ thể? Tôi lại cảm thấy nó một lần nữa. Cảm giác của hàng trăm ngàn ngón chân xù xì, lông lá đang di chuyển trên da thịt tôi.

Tiếng gì đó hét lên, không giống thú vật cũng không phải con người. Nhưng rõ ràng không phải điềm tốt. Một âm thanh chất chứa sự đau thương. Nó không ở gần tôi. Tôi nắm lấy chiếc núm cửa, kéo xuống và nghe ngóng... Chẳng có gì.

“Astley phải không?” Tôi thì thầm vào bóng tối. Không có tiếng trả lời. Từ căn nhà, Nick mở cửa và phóng ra xe. Tôi hồi hộp chờ đợi một vật nào đó sẽ nhảy ra và tấn công anh. Nỗi sợ, máu và một trận chiến.

Những chẳng có gì xảy ra cả.

Nick đóng cửa xe rồi mỉm cười, đưa cho tôi chiếc găng màu xanh, cái mà tôi thích nhất. “Xong rồi”.

Nick nghiêng người sang hôn lên mũi tôi và đưa tay nhấn vào nút khởi động. Chiếc xe chỉ phụt ra một nhúm khói đen ở phía sau.

“Zara? Em ổn chứ?” Nick hỏi.

Tôi đút hai bàn tay vào chiếc găng, cảm thấy ấm lên nhiều. Tôi cố tỏ ra bình thường và trả lời. “Vâng”.

Nick ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Em chắc chứ?”

“Chắc mà”.

“Không có cảm giác về những con nhện chứ?”

“Chỉ một chút thôi”. Tôi nắm lấy tay anh. “Em nghĩ là đã nghe thấy một tiếng rú nào đó”.

Nick lao ra khỏi xe lần nữa. Lần này tôi bước theo sau. Anh gõ gõ lên đầu rồi nghe ngóng.

“Anh chẳng nghe thấy gì cả”. Anh nói.

Những khu rừng tối tăm, bị bao phủ bởi những lớp sương mù dày đặc. Chúng che giấu và chưa đựng trong đó những bí mật. Tôi kéo tay Nick. “Có thể em đã tưởng tượng ra thôi. Vào xe đi anh”.

Chúng tôi vào xe và cùng thở hắt ra. Nick ghé người sát tôi và thì thầm vào tai tôi. “Anh yêu em”.

Tôi nhắc lại và đó là sự thật lớn nhất mà tôi biết. “Em cũng yêu anh”.

Anh cười rạng rỡ. “Thật chứ?”

“Thật”.

Yêu tình không cần mời mới có mặt ở những nơi công cộng, chẳng hạn như sân bowling hay quán cà phê. Điều đó có nghĩa rằng ở những nơi công cộng không có nghĩa là bạn đã an toàn.

Chúng tôi nắm lấy tay nhau trong suốt chặng đường và từ lúc đó tôi chẳng còn nghĩ đến những chuyện khác nữa. Tôi chỉ có thể nghĩ đến bàn tay anh và tôi đang nắm chặt nó. Tôi chỉ nghĩ đến cảm giác ngọt ngào, ấm áp khi có ai đó nói lời yêu mình. Nick chạy qua một ngọn đồi hướng về công viên Eastward Lanes.

“Đến sân bowling ư?” Tôi hỏi.

Nick gật đầu.

“Anh dẫn em đi chơi *bowling* thật sao?”

Anh gật đầu lần nữa, miệng cười to. “Thỉnh thoảng em rất giống một *Diva* đấy”.

“Em chẳng là *Diva* nào cả. Tay em bị bong gân và ngực cũng bị con quái thú làm cho bầm tím”. Tôi buông tay Nick ra.

“Ừ. Em không nghĩ là một buổi hẹn bowling ở Maine là rất thú vị ư”.

“Em không cho rằng một buổi hẹn bowling là quá tốt cho dù là ở Maine hay bất cứ đâu. Cảm ơn anh rất nhiều”. Tôi nói và giật tung cánh cửa. Không khí lạnh từ bên ngoài ùa vào. Tôi chui ra khỏi xe và đóng sầm cửa lại. Tôi và Nick đứng đối diện nhau trước mũi xe. “Anh chỉ nghĩ là một buổi hẹn chơi bowling sẽ... ừm...”

Nick siết chặt chiếc chìa khóa trên tay. “Anh có thể làm cho nó trở nên lãng mạn mà”.

Tôi khịt mũi rồi lại nắm lấy tay anh, cảm thấy vững vàng và tự tin. Đó là niềm tin mà tôi dành cho anh. Mỗi nguy hiểm vẫn quanh quẩn đâu đây, tôi và anh vẫn có thể bị tấn công bất cứ lúc nào.

Tôi và Nick băng qua bãi đỗ xe. Tôi cẩn thận tránh xa những vũng tuyết trơn trượt có thể quật ngã tôi, mặc dù biết rằng Nick sẽ luôn đi bên cạnh và chẳng bao giờ để tôi ngã cả. Đập vào mắt chúng tôi là ánh đèn neon lờ lờ từ tấm biển treo trước cửa ra vào. Nick kéo tôi đến chiếc cửa làm bằng kính và đưa tay mở cửa. Tôi nắm lấy tay anh. “Nick?”

“Gì vậy?”

“Em chưa bao giờ... ừm... chưa bao giờ chơi bowling cả”.

“Thế thì sao?”

“Vì thế em không tự tin cho lắm, hơn nữa cổ tay em vẫn còn đau”. Tôi giơ cánh tay mình lên như một bằng chứng thuyết phục.

Anh cúi xuống và hôn nhẹ lên đầu tôi. “Anh sẽ giúp em. Sẽ rất vui đấy”.

“Em rất ghét khi thiếu tự tin về một việc gì đó”.

“Sẽ tốt cả thôi. Đừng tự ti như thế”.

“Phải rồi, anh luôn tự tin mà”.

Nick đẩy cánh cửa lớn và chúng tôi bước vào. “Không phải thế đâu”.

“Sự thật đấy chứ. Kể tên một điều mà anh cảm thấy không tự tin đi”.

“Bình tĩnh đi cưng”.

“Được thôi. Ít nhất thì anh luôn làm chủ được bản thân phải không?” Tôi mỉm cười và theo anh vào trong. Issie, Devyn và hàng tá đứa khác ở trường đã có mặt ở đó. Issie đang thuê giày, trong khi Cassidy đã bắt đầu chơi. Những quả bóng lướt đi trên sàn, những ánh đèn đủ màu sắc thay đổi theo từng tiếng nhạc cổ điển.

“Em thấy sao?” Nick thì thầm.

“Em rất thích”.

Sự thích thú chẳng tồn tại được lâu bởi vì... Được rồi, hãy đối diện với nó vậy. Bowling thực sự là địa ngục.

“Tớ cảm thấy sợ trò này”. Tôi nói với Issie trước khi chuẩn bị đến lượt mình. Nếu có nỗi sợ về sự đau đớn khi chơi bowling - *defecaloesiophobia* - thì lẽ ra cũng nên có nỗi sợ chơi bowling. Nó là một nỗi sợ hoàn toàn có thực.

Tôi cầm quả bóng trên một tay. Những chiếc ky ở đằng xa trông thật kỳ lạ. Chúng nhỏ hơn những chiếc mà tôi từng nhìn thấy ở New England. Tôi cố để ý những động tác và tư thế của Devyn để làm theo nhưng chẳng có tác dụng. Mấy quả bóng đáng ghét sau khi rời khỏi tay tôi đều lăn về hai chiếc rãnh hai bên.

“Sao chúng không bao giờ chịu nghe lời tớ chứ?” Tôi hét lên khi quay người lại. Nick vỗ tay khích lệ. Devyn đưa tay lên che miệng, vai cậu ta rung lên. Hẳn là cậu ta không muốn trở thành kẻ kích động.

Issie chỉ tay về phía hai người họ. “Không được cười”.

“Nó không chịu chạy trên đường”. Tôi nói và kiểm tra cổ chân mình. Cảm giác rõ ràng. Tôi chỉ sợ mình mất nó.

“Em phải làm cho quả bóng chạy thẳng về trước”. Nick đứng dậy, nhặt lấy một quả bóng trên chiếc khay tự động trả bóng về sau mỗi lần ném.

Những chiếc ky bị đổ ở đường bên cạnh. Cassidy reo lên. “Điểm tuyệt đối!”

“Kỳ tích đấy Cassidy!” Devyn hét lớn.

Issie bắt đầu siết lại đôi giày, mò mẫm với mấy sợi dây.

“Được rồi. Đầu tiên, khi ném quả bóng đi bằng tay phải, bàn chân trái của em phải được đặt ra trước và làm ngược lại nếu ném bằng tay trái”. Nick nói và đưa quả bóng cho tôi. Những ngón tay chúng tôi chạm vào nhau, như có một luồng điện chạy qua chúng vậy. Tôi hít vào và cảm

thấy mùi hương từ anh thật dễ chịu.

“Ừm”.

Có thêm nhiều tiếng ky bị xô đổ ở những đường bên cạnh. Nick nắm lấy tay tôi rồi từ từ đưa ra sau. “Giữ cho cổ tay và bàn tay cứng lại, đừng thả quả bóng xuống”.

“Nhưng quả bóng nặng như thế làm sao em không thả lỏng nó ra được”.

Những ngón tay của Nick siết chặt tay tôi. Tôi cảm nhận được hơi ấm của anh truyền qua.

“Chúng là bóng bowling mà, Zara”. Devyn nói. Cậu ta đang giữ một quả bóng trên đùi kiên nhẫn chờ đến lượt mình nhưng trong đầu chắc chắn sẽ cho rằng tôi là một đứa ngốc. “Chúng không thực sự to lắm đâu”.

Issie khịt mũi. “To đấy”.

Tôi cũng khịt mũi.

Devyn rên rỉ. “Các cậu chẳng chuyên nghiệp gì cả”.

“Được rồi. Em thử đi. Anh sẽ giúp”. Nick vẫn đứng bên cạnh, vung tay giúp tôi. Tôi mãi mê cảm nhận hơi ấm của anh đến nỗi không để ý đến trái bóng nữa. Tôi sức nhớ và ném đi. Nhưng hơi muộn so với đà vung tay. Quả bóng bay thẳng lên rồi rơi thẳng xuống đường chạy tạo thành những tiếng lộc cộc chói tai. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

“Đừng ném nữa! Cô sẽ làm hỏng sàn mất!” Người quản lý hét về phía tôi.

Tôi che mặt lại rồi chạy vù về phía Issie. “Tớ có làm đổ được cái nào không?”

“Rất tiếc cung ạ”.

“Anh nghĩ là do đà phát bóng”. Nick nói với Devyn. “Cô ấy chưa có đà phát bóng”.

“Cậu ta chưa hiểu về bowling”. Devyn tán thành. “Chưa hình dung được đường đi của quả bóng”.

Tôi ngồi phịch xuống rồi khoanh tay trước ngực. “Tốt đấy. Toàn những lời tốt đẹp dành cho tớ khi mà tớ đang cố gắng để hồi phục trở lại”.

Devyn đỏ mặt. “Xin lỗi Zara”.

Tôi hích vào tay cậu ta. “Đùa thôi mà”.

“Cậu có biết tại sao tớ thích những vị thánh trong thần thoại Na Uy không?” Cậu ta hỏi một cách bất chợt. “Tớ thích cách mà thánh Odin dẫn dắt những người khác không phải bằng sức mạnh của mình mà bằng sự thông thái và những phép thuật kỳ diệu”.

“Và cũng phải làm như thế với trò bowling này sao?” Tôi hỏi khi Issie vừa ném một quả bóng vào rãnh.

“Bởi vì trong cuộc sống không phải ai cũng có thể nhận được những điều kỳ diệu”. Devyn nói. “Những tháng ngày ngồi trên xe lăn giúp tớ hiểu được điều đó. Tớ đã từng từ bỏ ý nghĩ về đôi chân của mình. Còn bây giờ tớ thực sự hạnh phúc khi được nhận lại chúng. Đó chính là phép

màu”.

Devyn nói đúng. Nếu bỗng nhiên tôi trở thành một tay chơi bowling cừ khôi, tôi sẽ chẳng còn phải buồn chán vì mười lần liên tiếp ném bóng xuống rãnh nữa. Thậm chí cả Issie cũng chẳng khá hơn tôi là mấy.

“Bảy lần!” Issie hét lên. “Đó là lần thứ bảy liên tiếp tớ không ghi được điểm nào”.

“Đó là điều hết sức bình thường”. Tôi thì thầm với Nick. “Những điều bình thường kỳ diệu”.

Gần đến nửa đêm, tôi bước vào nhà vệ sinh một mình. Dường như làm điều đó thực sự can đảm đối với tôi.

Cassidy cũng ở đó, cậu ta đang rửa tay trong chiếc bồn đặt giữa hai căn phòng vệ sinh màu xanh. “Chào Zara!”

“Chào cậu”. Tôi cố tỏ ra tử tế bởi chẳng có lý do gì để ghét cậu ta cả. Chỉ đơn giản cậu ta là mối đe dọa cho tình cảm giữa Issie và Devyn mà thôi.

Cassidy liếc mắt nhìn tôi rồi rũ những giọt nước còn bám lại trên tay và hỏi. “Nick chơi được chứ?”

“Ừ, sao vậy?” Tôi hỏi khi cô ta đang ve vẩy tay trong không khí.

Cô ta ấp úng. “À... hôm nay, anh ấy hình như đã vắng mặt ở trường một lúc. Có chuyện gì xảy ra vào giờ ăn sao?”

“Anh ấy ổn mà”. Tôi trả lời.

“Hai người thực sự là một cặp rất đẹp đôi”.

Tôi ngẩng đầu lên. Lẽ ra phải đi vệ sinh nhưng tôi vẫn đứng ở đó, chờ cô ta nói tiếp.

“Cậu thực sự...” Cassidy đưa tay gãi nhẹ lên cổ. “Cậu thực sự may mắn! Đừng nhìn tớ như vậy. Tớ biết cậu phải chuyển đến đây từ Chalesston và những chuyện khác nữa. Nó giống như... tớ chẳng biết nữa. Cậu và Issie đều như vậy”. Cô ta đan những ngón tay vào nhau.

Tôi gật đầu và nói một cách mỉa mai. “Cô ấy là bạn tốt nhất của tớ”.

“Thêm nữa, với Devyn các cậu như một nhóm bốn người vậy”. Cô ta nói tiếp. “Tớ rất ghen tỵ vì điều đó, cậu biết không? Cậu đã có Nick và anh ấy cũng thích cậu. Anh ta luôn mỉm cười và có mặt bên cạnh cậu. Giống như một vệ sỹ ấy”.

Tôi nắm lấy ổ khóa phòng vệ sinh và nhìn qua ô cửa sổ nhỏ màu đen. Một ô cửa u ám. Vệ sỹ ư? Có phải đó là lý do mà Nick yêu tôi? Chỉ bởi vì tôi là người mà anh ấy có thể bảo vệ?

“Cậu rất thông minh nhưng không thực sự khéo léo. Cậu là một người chạy rất cừ nữa”. Cassidy đã tô xong môi của mình, chép miệng rồi cất thỏi son vào ví, trông như hàng Kate Spade giảm giá. “Tớ không biết. Có lẽ tớ đang nói những điều vớ vẩn nhưng nó giống như cuộc sống của cậu đang được hồi sinh, còn tất cả bọn tớ đang chờ đợi... cậu biết chờ đợi điều gì không? Chờ đợi để thoát ra khỏi nơi này ư? Một điều gì đó mới ư? Hay đợi một người nào đó? Có thể là bất cứ thứ gì”.

Tôi chẳng biết nói gì, nếu thực sự cô ta nói thích Devyn. Có lẽ vì chờ câu trả lời của tôi khá lâu

nên cô ta mỉm cười rồi lắc đầu. “Tớ rõ là một đũa ngọc. Tớ cần một cuộc sống”.

Tôi nắm lấy tay cô ta. “Cậu có cuộc sống của mình, Cassidy ạ”.

“Ừ, phải”. Cô ta khịt mũi. “Tớ có cảm giác mình đã mất một nửa cuộc sống để che giấu bản thân mình”.

“Tớ có thể hiểu được điều đó”.

“Thật ư?” Cô ta duỗi hai tay lên cao trên đầu và làm tôi nhớ đến động tác của những con mèo mỗi khi ngủ dậy. “Devyn là một trong số ít những người hiểu được tớ, cậu biết không? Nhưng tớ thực sự cô đơn”.

“Cô đơn sao?”

“Tức là không có nhiều người thực sự hiểu cậu”.

“Ừ, cậu có thể nói ra được chứ? Hãy cởi mở một chút”. Bỗng nhiên tôi tự hỏi nếu cô ta là yêu tinh thì sao, nhưng nếu như thế Nick và Devyn đã có thể đánh hơi thấy. Sau đó, tôi lại nghĩ liệu có phải cô ta đồng tính không? Tôi không biết. Tôi ước gì mình là một người dẫn chương trình nổi tiếng để có thể biết nên nói gì. “Đó có phải là điều nghiêm trọng không? Điều gì đó mà cậu cần sự giúp đỡ?”

“Ôi, Zara. Cậu thật đáng yêu. Tớ thực sự không cần ai giúp cả. Tớ ổn mà”. Cassidy nhìn vào bàn tay vẫn đang giữ lấy ổ khóa cửa. “Ờ kìa, cậu vẫn chưa đi vệ sinh. Tớ xin lỗi. Cẩn thận với Nick nhé, được chứ?”

Cô ta lao ra ngoài trước khi tôi kịp trả lời. Tôi làm điều cần làm khi bước vào đây, sau đó ra ngoài rửa tay. Tôi mở vòi nước rồi nhấn vào nắp chai nước rửa tay đặt bên cạnh. Một dòng chất lỏng màu hồng với những hạt nhỏ li ti chảy ra từ chiếc ống. “Đẹp thật!” Nhưng mùi của nó thật khủng khiếp, cực kỳ buồn nôn. Tôi nhanh chóng chà xát hai tay với nhau rồi xả chúng dưới vòi nước. Sau đó, tôi ngẩng đầu lên và quan sát mình trong gương. Da tôi đã chuyển sang màu xanh từ lúc nào. Xanh như màu bức tường nhà vệ sinh.

Lưng tôi đập mạnh vào cánh cửa, tôi đoán là mình đã giật người ra sau. Tôi chẳng biết nữa. Tôi giật tung mấy chiếc khăn trong hộp ra nhúng xuống vòi nước và lau mạnh lên mặt.

“Chẳng ăn thua gì đâu”. Một âm thanh vang lên trên đầu tôi.

Tôi hét lên, va mạnh hông vào bồn nước, hai tay nắm chặt. Astley đang đu người trên chiếc cửa sổ lúc này đã được mở tung.

“Ra khỏi đây ngay”. Tôi ra lệnh. Anh ta đặt chân xuống sàn một cách nhẹ nhàng hầu như không phát ra chút tiếng động nào cho dù cơ thể anh ta khá nặng. Astley lúc này đã thực sự to bằng Nick, những múi cơ của anh ta cuộn lên dưới lớp áo. Giống như anh đang lớn dần theo thời gian vậy. “Xuất hiện đột ngột chẳng hay ho gì. Thật khủng khiếp”.

Anh ta nhìn tôi. “Da em lại xanh nữa rồi”.

“Rõ ràng là vậy”.

Anh ta nuốt vào rồi tiến lại gần tôi. “Anh chỉ vừa đến và em đã chuyển sang màu xanh”.

Tôi quay người lại và nhìn vào con quái vật trong gương. “Tôi ước gì chuyện này không xảy ra”.

“Nếu em là một yêu tinh, chuyện này không xảy ra. Em có thể che giấu được nó”.

“Tôi không phải yêu tinh”. Tôi gắt. Tôi cúi người về trước, đầu chạm vào chiếc gương. Tôi mở mắt nhìn chiếc bồn bằng sứ màu trắng.

Những ngón tay của anh ta đặt nhẹ lên vai khiến tôi giật mình. “Này Zara?”

“Chuyện gì vậy?”

“Em vẫn cảm thấy hoảng sợ sao?”

“Không. À có. Tôi chẳng biết nữa”. Tay tôi vỗ lên mặt một cách điên dại.

Anh ta nắm lấy tay tôi. “Em cần bình tĩnh”.

“Làm sao tôi có thể bình tĩnh được. Da tôi biến thành màu xanh. Còn bạn trai tôi căm ghét yêu tinh”.

“Tất cả yêu tinh ư?”

“Anh có thể nói với anh ấy chứ?”

“Tất nhiên. Không phải tất cả bọn anh đều xấu”. Ánh mắt của anh ta đen và sâu thẳm.

“Phải”. Không hiểu sao tôi lại muốn tin vào điều anh ta nói.

“Thực sự là như thế, Zara ạ! Anh chắc là em biết điều đó”.

Anh ta buông tay tôi ra.

Tôi tỏ ra tức giận, hít một hơi thật sâu và hỏi. “Tại sao anh ở đây?”

“Chúng ta không nói đến chuyện này được chứ?” Anh ta nhún vai.

“Không. Ngay bây giờ, hãy nói cho tôi biết tại sao anh lại theo em vào nhà vệ sinh nữ?”

Anh ta đưa môi dưới của mình ra trước rồi nói. “Anh chỉ muốn cảnh báo em”.

“Cảnh báo tôi?”

“Những điều nguy hiểm đang xảy ra. Em phải cẩn thận. Tốt nhất là nên đi cùng những người bạn của mình và ở trong nhà. Cảnh báo những người bạn và cả nội em nữa”.

“Cảnh báo họ về điều gì chứ?”

“Một vị vua khác đã đến”.

Yêu tinh có hàm răng sắc nhọn giống như loài cá mập. Điều không may là chúng có thể di chuyển được trên cạn.

“Vị vua nào khác chứ?” Tôi quay phắt người lại. Giọng tôi hơi quá khích nhưng tôi không thể kiềm chế được. “Có bao nhiêu người như anh ở đây? Chẳng khác nào một cuộc đổ bộ của lũ yêu tinh ghê tởm”.

Anh ta nắm tay tôi.

Tôi giật ra và nói. “Đừng chạm vào tôi”.

Anh ta thu người lại, giơ hai tay lên cao. “Trông em như đang gục ngã, anh chỉ muốn giúp em thôi”.

“Anh muốn giúp tôi à? Vậy hãy nói với tôi những điều về vị vua nào đó, về những mối nguy hiểm rồi đi đi để da tôi trở lại bình thường, được chứ?” Tôi hơi chao đảo và dựa vào chiếc bồn để giữ thăng bằng. “Hãy nói cho tôi biết về nữ thần Valkyrie nữa”.

Anh ta bước lại gần tôi. “Anh lại khiến em cảm thấy chóng mặt phải không?”

“Tôi không biết. Có thể lắm”.

Vẻ mặt dịu xuống, anh ta định chạm vào má tôi.

“Đừng”. Tôi cầu xin. Tự nhiên tôi cảm thấy mình đã phản bội Nick khi nói chuyện với Astley. Tôi có thể nói chuyện với bất cứ ai khác nhưng trừ anh ta. “Làm ơn, hãy nói cho tôi biết về vị vua kia”.

Astley thả tay xuống và nói. “Hắn ta đã ở đây, một kẻ nguy hiểm, ác độc và không được Hội đồng ủng hộ”.

“Hội đồng ư?”

“Hội đồng yêu tinh”. Astley dừng lại suy nghĩ. “Chuyện này rất phức tạp. Mỗi một khu vực đều có quan hệ mật thiết với hội đồng, được điều hành bởi một nhóm các nhà vua. Bọn anh cố gắng để mọi thứ nằm trong một trật tự nhất định, giữ cho mọi thành viên khác được an toàn trước con người. Nhưng thỉnh thoảng mọi chuyện trở nên lộn xộn, không phải tất cả bọn anh đều quy thuận Hội đồng, một số khác muốn có thêm sức mạnh...”

“Và họ là những kẻ phản bội”. Tôi nói tiếp.

“Hắn ta sẽ đánh bại anh để giành lấy lãnh thổ của cha em. Sẽ không còn lâu nữa. Cuộc chiến đã bắt đầu. Anh đã mất đi một người. Cô ấy là một bác sỹ”. Nỗi buồn hiện lên trong khóe mắt anh ấy.

“Tôi thực sự không hiểu rõ về những chuyện này”. Chiếc bồn rửa lạnh công truyền hơi lạnh xuyên qua chiếc quần thấm vào da thịt tôi tê tái.

“Zara, sẽ không còn có sự lựa chọn nào khác đâu. Cha của em đã suy yếu. Chính em đã giam giữ ông ấy cùng với một số người của anh nữa. Anh phải giải thoát cho họ và làm chủ được lãnh

thổ của mình. Để làm được điều đó anh buộc phải đánh bại vị vua đang nắm giữ quyền lực. Lúc đó quyền lực của anh mới có hiệu lực”.

Căn phòng bỗng rung chuyển, có ai đó đã giật nước ở nhà vệ sinh bên kia. Có lẽ những ống nước được nối thông với nhau. Tôi hỏi một cách chậm rãi. “Đánh bại có nghĩa là giết chết sao?”

Anh ta gật đầu.

“Tôi không đòi nào để anh giết ông ấy”. Đó là sự thật.

“Em không thể ngăn cản được điều này đâu Zara. Nếu anh không làm, một vị vua khác sẽ làm. Vấn đề là vị vua nào sẽ đến đây trước thôi. Thành thật mà nói, em có cho rằng bị giết chết là điều tồi tệ hơn những gì mà ông ấy đang phải chịu đựng trong ngôi nhà kia không?”

Tôi không trả lời.

“Hắn ta đã gửi những tên do thám đến đây”. Mặt anh ta rần rần. “Zara ạ! Hắn ta không giống như anh và không giống cha em. Hắn là người cực kỳ, cực kỳ tàn bạo”.

“Tại sao anh không giết hắn ta và giành lấy lãnh thổ của hắn?”

“Anh chưa đủ sức để làm điều đó. Anh cần những người của cha em. Anh cần thêm quân số”.

“Quân số”. Tôi lẩm bẩm, cố để hiểu xem nó là gì.

“Hắn ta rất mạnh. Một kẻ xấu xa. Một kẻ như hắn rất dễ dàng để tập hợp một lượng lớn thuộc hạ - binh lính hay em hiểu thế nào cũng được”.

“Nhưng anh đứng về phía tốt phải không?” Tôi nuốt nước bọt, quay lại chiếc bồn và mở vòi nước. Nước thấm ướt bàn tay xanh xao của tôi.

“Anh có nghĩ rằng mọi người đều muốn đứng về phía tốt? Những nữ thần Valkyrie, họ có bên vực cho cái tốt không?”

“Anh nghĩ là có”. Astley đặt tay lên vai tôi và một lần nữa khiến tôi giật mình. Anh ta quay người tôi lại, nhìn vào tôi. Nước vẫn chảy, tràn cả ra ngoài.

“Anh đứng về cái thiện giống như em. Gã sói của em cũng thế, tất cả chúng ta đều nhận một vai trong vở kịch này. Khuôn mặt em đã nói lên số mệnh của mình”.

Tôi không hề chớp mắt, cái nhìn của anh ta như hút hồn tôi. “Tôi không tin vào số mệnh”. Tôi khịt mũi.

Chúng tôi đứng như thế thêm lúc nữa và anh ta buông tay khỏi người tôi. Lúc đó tôi mới bắt đầu thở trở lại.

“Vậy tôi phải làm gì?” Tôi hỏi và đưa tay ra sau tắt vòi nước.

Anh ta chỉ cười, bước trở lại phòng vệ sinh và đứng dựa vào đó một cách gợi cảm. Nên nhớ một điều rằng: Dựa vào cửa phòng vệ sinh chẳng bao giờ gợi cảm cả. “Được. Nếu anh có thể quyết định, em hãy chỉ cho anh nơi em giam giữ những yêu tinh, để anh hôn và sau đó em sẽ nằm dưới sự bảo vệ của hội đồng và cả anh nữa. Chúng ta sẽ rời khỏi đây và về nhà anh”.

“Anh điên rồi”. Tôi nói. “Tôi sẽ chẳng đi cùng anh cho dù là một nghìn năm nữa. Yêu tinh chẳng

bao giờ đáng tin cả”.

“Chỉ là nói vậy thôi. Anh tin em đã không tin vào điều đó nữa”. Astley cười. “Để anh giải thích đã. Ngay cả trong thần thoại cũng có nói rằng khi năm vị thần cùng nhau chống lại quỷ dữ, họ cũng có sự khác biệt và bị chia rẽ. Một số đứng về ánh sáng, số khác đứng về bóng tối. Đó là lý do vì sao anh noi với em rằng không phải tất cả yêu tinh đều giống nhau”.

“Anh muốn nói rằng cha tôi đứng về phía bóng tối ư?” Điều đó chẳng có nghĩa gì cả. Yêu tinh không thể được chia thành tốt - xấu như con người được.

“Anh chỉ nói rằng cha em có xu hướng như vậy thôi. Ông ấy không thể hiện một cách rõ ràng con đường của mình. Nhiều người trong chúng ta cũng vậy. Họ không biết được mình thuộc về cái ác hay cái thiện. Dù sao, những người thú cũng thiếu một tổ chức. Anh cá là gã sói của em cũng biết thế nào là hội đồng”. Anh ta giấu cợt.

Tôi khoanh tay trước ngực. “Phải, giá như có ai đứng ra và nói với anh ấy điều đó”.

“Nghe này, Zara! Anh nghĩ chúng ta ở đây quá lâu rồi”. Astley đứng dậy. “Sẽ nguy hiểm nếu gã sói của em đi tìm em”.

Khi anh ta chuẩn bị bỏ đi bằng đường cửa sổ thì tôi nắm lấy tay áo và hỏi. “Tôi và những người bạn... có nên rời khỏi đây không?”

“Cuối cùng hẳn ta cũng sẽ tìm ra em thôi”. Anh ta quay đầu lại, đủ để tôi nhận ra vẻ cứng rắn, kiên định trong con người anh ta. “Em có thể đi với anh, như thế anh có thể bảo vệ em”.

Hơi thở của tôi dồn dập. Tôi biết anh ta chỉ muốn mình tôi đi với anh ta mà thôi. “Tôi không thể”.

“Anh đã biết em sẽ trả lời như vậy. Anh phải đi thôi”. Astley nhảy lên tường, đặt một chân lên ô cửa sổ rồi phóng vút ra ngoài. Biến mất.

Tôi tiếp tục đứng ở đó.

Hơi thở trở lại bình thường.

Tôi xoay người lại chiếu gương.

Da tôi vẫn còn xanh.

Giá như có phép thuật, tôi có thể che giấu chúng đi nhưng thực tế là tôi không có được điều đó. Thậm chí bị biến thành màu xanh cũng chẳng phải là phép thuật của tôi mà chính là do ảnh hưởng của gã yêu tinh. Tôi gục đầu vào tấm kính lạnh lẽo, cổ trần tỉnh bản thân.

“Thở sâu”. Tôi lẩm bẩm. “Hãy thở sâu đi nào”.

Nhưng chẳng có tác dụng gì cả. Bốn bức tường vây lấy tôi. Ô cửa sổ tối tăm và nguy hiểm lơ lửng phía trên. Astley đã chui qua đó. Có nghĩa là một ai khác cũng sẽ làm được. Bất cứ ai. Tôi cảm thấy run rẩy và tìm kiếm xung quanh vật nào đó có thể làm vũ khí. Nhưng là cái gì đây? Khăn lau ư? Hay những cuộn giấy vệ sinh? Tôi cũng chẳng thể nào ra ngoài bởi vì màu da xanh ngắt của mình.

Tôi rên rỉ rồi nhả cho Issie: *Vào nhà vệ sinh ngay đi*. Tôi nhấn nút gửi đi nhưng chợt nhận ra làm như thế có vẻ không lịch sự cho lắm vì thế tôi nhấn thêm một tin khác: *Làm ơn nhanh lên*

nhé.

Chỉ năm giây sau thì cô ta xông vào nhà vệ sinh. Cánh cửa va mạnh vào bức tường bê tông. Miệng Issie há to ra vì lo lắng. “Có chuyện gì vậy? Cậu cần giúp gì không? Có phải cậu...”

Câu nói của Issie bị ngắt giữa chừng khi cô ta giẫm phải vũng nước trên sàn và trượt chân. Issie vung tay lên để giữ thăng bằng. Tôi tiến đến đỡ lấy cô ấy trước khi bị ngã vào chiếc bồn.

“Ôi!” Cô ta thở hổn hển. “Cậu lại biến thành màu xanh rồi”.

“Ừ”. Tôi nói với giọng nhỏ nhẹ, chán nản.

“Cậu không thể ra ngoài kia trong bộ dạng như thế này được”.

“Tớ biết”.

Đôi mắt Issie lóe lên một tia ranh mãnh và cô ta dường như đã tìm ra cách gỡ rối cho tôi. “Được rồi, tớ có một kế hoạch đây”.

“Thật sao?”

“Ừm”. Issie cười lớn. “Tớ biết tớ là một người bạn bất tài và tớ chẳng bao giờ có một một kế hoạch nào ra hồn hay bất cứ điều gì đáng kể cả. Bởi vì tớ chẳng bao giờ được giao nhiệm vụ đó cả”.

“Cậu không phải là người vụng về đâu”. Tôi ngắt lời.

“Zara? Không phải như thế sao?” Cô ta tự vỗ vào ngực mình. “Tớ chẳng có tài cán gì trong nhóm của chúng ta cả. Và người ta gọi đó là bất tài, cậu hiểu chứ?”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả. Tớ vẫn cảm thấy thoải mái mà”. Issie lôi từ trong chiếc ví to ra một chiếc túi nhỏ màu hồng rất dễ thương. “Những người bất tài chỉ đơn giản tìm mọi cách để sống sót và họ cũng chẳng có phẩm chất của một người hùng để vượt qua những tình huống khó khăn. Tớ hoàn toàn hài lòng với điều đó. Vậy đấy!”

Issie mở chiếc túi có dán tem của cửa hàng Wal-Mart ra.

“Phần màu à?” Tôi hỏi.

“Không phải. Ngốc quá. Là phần trang điểm”.

Cô ta chờ đợi, còn tôi đứng nhìn.

“Hiểu chưa?” Cô ấy đứng đưa chiếc túi trước mặt tôi và chỉ vào má của mình. “Chúng ta sẽ làm điều này một cách có chủ ý. Tớ sẽ bôi phấn lên mặt mình và những người khác. Nó sẽ trở thành chủ đề của buổi tối hôm nay. Tớ đã lên kế hoạch này từ trước để phòng khi cậu bị như thế này một lần nữa”.

Tôi nhảy cẫng lên ôm chầm lấy Issie. Người cô ấy quá nhỏ để ôm. Không giống như Nick. Và cả Astley nữa.

“Cậu đang làm ồn đấy”. Issie nói khi tôi buông cô ta ra. “Cậu hài lòng chứ?”

“Cậu thật tuyệt vời!”

Issie nở nụ cười rất tươi. “Thấy không? Những kẻ bắt tài cũng có lúc hữu dụng”. Cô ta sẫm soi túi phấn và nói. “Tớ nghĩ là tớ cũng thích màu xanh”.

Tôi lấy túi phấn màu xanh ra. “Xong rồi”.

Yêu tình có thể phiền phức đến mức khó hiểu. Đừng bao giờ nói chuyện với chúng nếu không muốn gặp rắc rối.

Sau buổi bowling, nhóm chúng tôi cùng nội Betty ngồi lại với nhau để bàn về lời cảnh báo lạ kỳ của Astley và đoán xem liệu đó có phải là mảnh khốe của anh ta hay không? Nội, Nick và Devyn đồng ý với điều đó, còn tôi và Issie không đưa ra ý kiến nào. Sau đó, Devyn tìm kiếm thêm thông tin liên quan tới nữ thần Valkyrie và tán gẫu với Cassidy qua mạng. Issie khá vui vẻ trong suốt buổi tối. Đến khuya, Devyn và Issie về nhà, trong khi Nick ở lại với chúng tôi thêm một lúc lâu và nội bảo anh ngủ lại vì lúc đó đã quá 3 giờ sáng. Tôi và anh nằm trên chiếc đi văng ở phòng khách.

“Nội thật là...”, anh nói qua kẽ tóc và âu yếm tôi, “... đáng sợ”.

Chúng tôi chìm vào giấc ngủ. Hai thân hình cuộn vào nhau trên chiếc ghế dài. Tất nhiên là cả hai đều mặc quần áo, chúng tôi chưa quan hệ với nhau và hơn nữa nội đang ở nhà. Sáng hôm sau, nội dậy sớm và dùng bữa sáng ở quán Sylvia, nơi mà nội thích nhất, trước khi đến trạm.

Cho đến khi cảm thấy vai mình tê dại và cứng đờ thì tôi bắt đầu tỉnh giấc. Chúng tôi nằm co ro suốt đêm khiến toàn bộ cánh tay phải của tôi chẳng còn cảm giác gì nữa. Tôi rên rỉ rồi dịch ra xa người Nick. Hơi ấm từ anh thật tuyệt, tôi trở người ngồi dậy.

Anh cũng tỉnh giấc và ôm chầm lấy tôi. “Chưa đến giờ mà em”.

“Ừm”. Tôi co hai chân lên ngực.

Tay anh lướt dọc chân tôi và chạm vào chiếc lắc. Tôi ngả người xuống, rúc đầu vào chiếc áo sơ mi màu hạt dẻ của anh. Tôi chạm vào ngực anh và cảm thấy an toàn lạ lùng, giống như cảm giác mỗi khi cha dựng ôm tôi vào lòng trước khi ngủ. Cha đặt xung quanh giường tôi những chiếc gối bởi lúc bé tôi rất sợ những con quái vật sẽ đến và bắt tôi đi. Cho dù biết rằng chúng sẽ chẳng bao giờ đến khi có cha ở đó. Đó cũng là điều mà tôi cảm nhận được từ Nick. Nhưng liệu có phải đó là một sự giả dối. Chúng tôi đều có thể tự bảo vệ chính mình. Và Nick cố gắng bảo vệ tôi chỉ bởi vì sự an toàn của chính anh.

Cuộc sống không phải lúc nào cũng là một cuốn tiểu thuyết lãng mạn nói về một người phụ nữ xinh đẹp gặp những điều không may. Với tôi, nó là một bộ phim kinh dị không có hồi kết.

“Này quý cô nhân từ, em đang nghĩ gì vậy?” Anh thì thầm bên tai. Ngón tay anh mân mê con cá heo trên chiếc lắc.

“Không có gì”.

“Nói dối”.

“Em đang nghĩ đến sự đáng yêu và luộm thuộm lúc sáng sớm của anh”.

Anh mỉm cười. “Và cả hơi thở thơm tho của loài chó nữa phải không”.

“Gâu! Gâu!”

Nick che miệng và ngồi dậy. “Thực sự thì em đang nghĩ về điều gì vậy?”

“Em nghĩ về cha...”

“Là ai?”

“Vua yêu tinh. Khi ông ấy xông vào đây, anh còn nhớ chứ? Ông đã lật tung chiếc ghế này vì tức giận khi em không để ông ấy vào phòng”. Tôi rùng mình. “Thật đáng sợ”.

“Đấy là tội ác”. Nick vươn vai. “Nhưng em vẫn thấy tội lỗi vì đã giam giữ ông ấy và những kẻ thuộc hạ, đúng không?”

Tôi không trả lời.

“Chúng ta không còn lựa chọn nào khác, Zara. Chỉ còn cách đó hoặc giết tất cả bọn họ mà thôi”.

“Em không tin vào sự giết chóc”.

“Nếu phải lựa chọn để cứu sống những người khác thì sao?”

“Không. Không bao giờ. Em không từ bỏ quan điểm của mình đâu, Nick. Em ghét việc anh giết chết những con yêu tinh. Em ghét điều đó”.

“Hắn sẽ giết anh”.

“Anh không biết rõ điều đó. Anh cho rằng như thế bởi vì anh ta là yêu tinh. Có phải anh đã tấn công anh ta trước?”

Nick cúi đầu không trả lời, nghĩa là tôi đã nói đúng. Cảm thấy hài lòng, tôi đứng dậy và xuống bếp. “Anh muốn dùng chút gì không?”

“Có món chiên nào không?”

Có vài túi khoai tây trên tủ. “Có đấy”.

Anh mỉm cười. “Trứng trần thì sao?”

Tôi mở tủ lạnh và nhìn vào những quả trứng xếp ngay ngắn trên kệ. “Có luôn”.

“Nước cam?”

Tôi kéo ngăn rau quả ra. “Có táo”.

Anh làm ra vẻ băn khoăn, chống người đứng dậy. “À, anh không biết nữa. Nước táo có vẻ như...”

“Sao chứ?”

“Không thực sự hợp với nam giới cho lắm.”.

“Cái gì? Có nước ép cho nam giới nữa sao? Cam hợp với nam giới hơn táo à?”

Nick ôm chiếc gối trên ghế rồi lại nằm thẳng ra, duỗi hai bắp chân và gác lên thành ghế. Tôi đánh rơi khay hoa quả xuống bàn ăn. Nick quay sang nhìn tôi, vẻ bối rối.

“Thực sự đấy, Nick. Điều đó thật ngớ ngẩn. Cũng như việc anh ăn mấy quả trứng trần thôi mà”.

“Thì sao?”

“Chẳng lẽ trứng trần hợp với con trai à?”

Đầu Nick nghiêng sang một bên. “Chẳng phải trứng rất tốt sao? Ngoại trừ trong những chiếc bánh nướng thô. Trứng trần cũng tốt. Nhưng trứng rán là hợp nhất. Hay chúng ta rán nó lên được không?”

Tôi cho nước vào chiếc chảo trần, vờ như không để ý đến lời anh nói. Tôi đập một quả trứng rồi cho vào chiếc khay nhỏ màu đen. Chiếc khay giữ cho trứng không bị loang ra. Tôi đập thêm một quả nữa. “Em đang nghĩ, có lẽ chúng ta nên ra ngoài”.

“Em nói nghiêm túc đấy chứ?” Giọng anh ngắt quãng.

“Em vừa có một cảm giác xấu”.

“Zara, em lúc nào cũng có những cảm giác cả. Người ta gọi đấy là lo lắng”. Anh tiến đến, đứng phía sau và đặt tay lên vai tôi. “Anh không thể bỏ chạy nhưng em thì khác. Anh nghĩ sẽ tốt cho em”. Anh thì thầm.

“Em sẽ không đi đâu nếu không có anh”. Bụng tôi bắt đầu nổi sóng. Tôi quay người lại và âu yếm ôm anh vào lòng. “Chúng ta sẽ chiến đấu. Chúng ta đã từng đánh bại cha em và những kẻ khác. Chúng ta sẽ lại đánh bại những tên ác quỷ kia lần nữa”.

“Anh sẽ không để bất cứ điều gì không hay xảy đến với em”.

“Chúng ta sẽ phải giết chết anh trước khi muốn làm hại em một lần nữa. Chúa sẽ phù hộ cho chúng ta, nhưng có lẽ anh sẽ chết, Zara ạ”.

“Em cũng thế”.

“Sao cơ?”

“Em sẽ chiến đấu đến chết trước khi để cho ai đó làm hại anh, Devyn, nội Betty hay...” Tôi ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn anh. “Đó là một danh sách dài và quá nhiều phải không?”

Anh cười. Bàn tay ấm áp của anh vuốt nhẹ lên lưng tôi. “Ừ, phải”. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi tôi.

Chúng tôi ra ngoài cho yêu tinh ăn sau khi dùng xong bữa sáng. Tôi và anh cẩn thận quan sát xung quanh để chắc rằng không bị bám theo. Tôi rất ghét cho bọn chúng ăn vì mỗi lần như thế tôi biết rằng mình sẽ phải chứng kiến những điều khủng khiếp. Những chiếc răng nhọn hoắt sau những ô cửa sổ, những cặp mắt hoang dại, toát lên vẻ lạnh lùng và sự ham muốn.

Đó là hình ảnh mà tôi không muốn mình trở nên như vậy.

Trong suốt chặng đường, tôi vẫn thắt dây an toàn nhưng nghiêng người qua dựa vào vai Nick. Anh vòng tay qua ôm lấy tôi.

“Astley thực sự khiến em cảm thấy bị xáo trộn”. Tôi chạm vào chiếc đồng hồ tốc độ to tướng phía trước. Tôi thích cách mà chiếc đồng hồ hoạt động, chỉ việc nhìn nó và biết được mình sẽ chạy với tốc độ bao nhiêu.

“Như thế nào?” Nick hỏi.

“Anh ta... anh ta khiến em nghi ngờ tất cả những việc mà chúng ta làm. Và... em chẳng biết, nhưng em chắc chắn anh ta khiến em biến thành màu xanh mỗi khi ở gần”.

“Bởi vì hắn ta nói như vậy à!”

“Vâng”.

“Và em tin vào những điều hắn nói sao?”

Tôi buông tay khỏi chiếc đồng hồ. “Em biết là...”

“Em quá dễ tin, Zara ạ”.

“Còn anh lúc nào cũng quan trọng hóa mọi thứ, thừa ngài Colt”.

Anh nhún vai, “Một chút thôi. Đó là nguyên tắc của anh mà”.

Chúng tôi chạy qua những rừng cây, những ngôi nhà màu trắng đã tróc sơn với những cuộn lưới dài treo phía trước. Chúng tôi ngày một tiến sâu vào khu rừng. Những ngón tay của Nick chạy dọc theo cánh tay tôi, áo khoác của anh vang lên những tiếng khe khẽ.

Điện thoại của tôi đổ chuông. Là Devyn.

“Tớ có tin mới cho cậu đây”. Cậu ta nói.

Có tiếng sột soạt, chúng tôi đang đi vào khu vực ít sóng. Tôi siết chặt chiếc điện thoại. “Chuyện gì vậy?”

“Cậu không có tý gì là yêu tinh trong máu cả”.

“Không ư?”

Tôi nắm lấy cánh tay Nick, lớp da xù xì, thô ráp hằn lên dưới những ngón tay.

“Không. Hoàn toàn không có”.

Tôi reo lên. Devyn cười và than phiền vì tôi làm cậu ta nhức hết cả tai. Tôi ngắt máy và kể cho Nick nghe về điều tuyệt vời này.

Anh cười to hết cỡ và giơ nắm đấm lên cao. Sau đó, nghiêng người qua hôn tôi dù vẫn đang lái xe. “Thật tuyệt vời!”

“Khó tin quá!”

“Anh đã tin là như vậy mà”. Nick nhìn tôi đầy tự hào, chạm vào má tôi và nói. “Anh rất hạnh phúc, cưng à”.

Niềm sung sướng lan tỏa khắp người tôi. Tôi không biết mình đã từng cảm thấy lo lắng và căng thẳng đến mức nào. Chỉ biết rằng tôi vừa đón nhận một điều hết sức tốt đẹp. Tôi nắm bàn tay anh và áp chặt nó vào má mình. “Em cũng rất hạnh phúc”.

Chúng tôi rẽ vào vệ đường rồi dừng lại. Một chiếc xe chạy tuyết được giấu dưới những bụi cây.

Tôi và Nick kéo nó ra ngoài và đội mũ bảo hiểm lên đầu. Tiếng động cơ rít lên. Chúng tôi bắt đầu xuyên qua một khu rừng khác.

Tôi ôm chặt lấy eo Nick.

“Giữ được không?”

Tôi không trả lời.

Chúng tôi chạy zíc zắc qua những thân cây và giữ đúng phương hướng. Những thân cây thẳng tắp, lăm lè, đứng yên lặng trong tuyết. Khi đến một nơi quang đãng, Nick đột nhiên phanh chiếc xe lại. Cảm giác vui sướng trong tôi biến mất.

Giọng nói của Nick xóa tan sự im lặng. “Một vị thần”.

Tôi nhảy khỏi xe. “Nó vừa lao xuống”.

Những sợi kim loại mà chúng tôi gắn quanh những bức tường tạo thành một lớp ngăn cách giữa lõi yêu tinh bên trong và thế giới bên ngoài trông giống như một cơn lốc vây quanh ngôi nhà. Chốc chốc, những tia sáng màu ánh bạc lại lóe lên từ ngôi nhà. Những thanh sắt xù xì cắm sâu vào lòng đất, những sợi dây thép gai chẳng chịt quấn lấy chúng như chiếc đuôi rắn dài vô tận, đung đưa theo từng cơn gió, giữ nhịp cho bản nhạc của sự yên tĩnh đến khủng khiếp.

Ngôi nhà vẫn nguyên vẹn, cao lớn và tách biệt. Những vật bằng bạc chúng tôi dán trên những ô cửa sổ gần như đã tuột ra, rớt sang một bên. Hầu hết hàng rào bảo vệ đã sụp xuống, có vẻ như chúng tôi không còn giữ được lõi yêu tinh trong đó nữa. Tôi rùng mình. Những cơn gió khê thì thầm bên tai. Liệu ba tôi còn ở đây không? Hay ông đã chết? Lõi yêu tinh còn ở trong kia không?

Tôi băng qua những lớp tuyết chạy về phía chiếc cổng bằng sắt đã đổ ập xuống. Nick chạy ngay theo sau và giữ lấy vai tôi. “Zara, đừng vào đó”.

“Sao chứ? Cuộc xung đột đã kết thúc. Có lẽ nó xảy ra đêm qua”.

“Có thể đó là một cái bẫy”.

“Nick, cha em cũng có thể vẫn còn ở đó”.

“Chẳng phải em là người luôn nói rằng ông ấy không phải cha mình sao”. Anh liếc nhìn tôi.

“Chúng ta không thể để ông ấy chết ở đây”.

“Tất nhiên là có thể”. Anh dừng lại và đánh hơi.

Tôi nghe thấy tiếng rì rầm phía trong ngôi nhà. Một cánh cửa rơi ầm xuống đất. Tôi giật nảy người trong khi Nick chẳng có động tĩnh gì.

“Cái gì vậy?” Tôi hỏi.

Anh không trả lời.

“Có chuyện gì xảy ra trong đó chứ?” Tôi thắc mắc.

“Anh ngửi thấy mùi máu”. Anh nói chậm rãi.

“Là máu gì?”

“Yêu tinh”.

Không biết phải làm gì hơn, tôi phóng thẳng vào cửa trước ngôi nhà. Cánh cửa chính nghiêng sang một bên, chiếc bản lề bị bật tung ra. Tôi tiến vào trong rồi dừng lại. Nink ở ngay cạnh tôi.

“Ôi không...” Tôi thì thầm.

Nick kéo tôi úp mặt vào ngực anh nhưng tôi đã kịp nhìn thấy. Một điều khủng khiếp in sâu vào trí não tôi như một cảnh phim kinh dị. Những cơ thể nằm sóng xoài trên sàn nhà. Những vết máu bắn lên tường thành từng vệt dài, những cánh tay đầy máu vươn ra một cách tuyệt vọng và những ánh mắt vô hồn mở to. Tôi vùng vẫy để thoát ra khỏi Nick và bắt đầu tiến về phía những xác chết, miệng nín thở.

“Zara, em làm gì vậy?”

“Tìm ba em”.

Tôi không hề ngừng lại. Bước qua xác một người phụ nữ mặc bộ váy màu hồng, tôi hướng về phía người đàn ông có mái tóc đen nhưng không phải cha. Vẫn còn những vết máu chảy ra từ miệng ông ta. Tôi vượt mắt cho ông ta rồi chạy thẳng lên lầu. Nick chớp lấy tay tôi. “Này Zara...”

Đôi mắt anh đầy nỗi đau nhưng vẫn ẩn chứa một sức sống mãnh liệt. Tôi tự hỏi liệu mắt mình có như thế không hay chúng đang giống như những xác chết đang nằm la liệt trên sàn kia.

“Em phải nhìn thấy nếu ông ấy có ở đây, Nick ạ”.

Anh cắn chặt môi rồi nói. “Anh sẽ tìm cùng em”.

“Không cần đâu”. Nói rồi tôi bước lên những bậc cầu thang hình cung. Xác một con yêu tinh đực có mái tóc vàng còn rất trẻ - không phải là Astley - nằm chắn ngang lối đi, cổ họng bị cắt lìa ra. Có cái gì đó trào lên trong cổ họng tôi. Tôi đặt tay lên thanh vịn cầu thang để giữ thăng bằng nhưng ngay cả ở đó cũng có máu. Bất cứ đâu cũng đầy những vết máu. Tôi ép chặt tay vào miệng.

Nick bước lên phía trước tôi. “Để anh đi trước. Cầm lấy dao của em đi”.

Một tay cầm dao, một tay tôi bám lấy chiếc áo khoác của Nick và tiến dần lên trên. Không có chút ánh sáng nào ở hai phía hành lang.

“Anh có ngửi thấy gì không?” Tôi thì thầm.

“Chết chóc. Anh ngửi thấy mùi của cái chết”. Anh nắm tay tôi.

“Liệu còn ai sống sót không?” Tôi hỏi nhỏ. “Em lại có cảm giác như có những con nhện ở trên da”.

Nick hít một hơi sâu. Người tôi run lên dữ dội. “Sao vậy Nick?”

Nick chậm rãi gật đầu rồi ra hiệu cho tôi lùi về phía sau chút nữa. Nhưng tôi mặc kệ, vẫn nắm vào áo khoác của anh và theo sau. Cho đến khi tiến vào sảnh thì tôi bước sang bên cạnh. Chân tôi giẫm phải thứ gì đó, tôi tưởng là một vết máu nhưng không phải, đó là một vũng nước chảy ra từ cái chai nằm cạnh cửa phòng ngủ. Nó làm tôi nhớ đến khoảng khắc mà cha tôi qua đời,

ngay sau khi chúng tôi vừa chạy bộ trở về. Ông đã đánh rơi một chai nước như thế trên sàn bếp và mãi mãi rời xa tôi. Nick ra hiệu bảo tôi im lặng và anh chậm chậm tiến vào phòng ngủ.

Tôi nhướn lông mày lên. Căn phòng có ánh đèn nhưng không có ai ở đó. Cũng chẳng có xác chết nào trên sàn. Những tấm khăn trên giường thậm chí còn rất phẳng phiu. Căn phòng tối tăm, rùng rợn và đượm mùi chết chóc. Nick nhúo mày và ra hiệu bảo tôi đứng lại. Tôi lắc đầu và bám theo anh.

Anh nhìn vào mắt tôi cầu xin. Tôi cũng tỏ vẻ van nài và cuối cùng anh đành gật đầu và nắm lấy tay tôi. Tôi nắm chặt con dao trong tay và tiến thêm vài bước. Căn phòng có hai cánh cửa vào bằng gỗ rất lớn, bên trong là một chiếc tủ quần áo và một chiếc ghế kê sát vào tường. Tôi nhìn về phía cánh cửa ở phía xa đúng lúc cả thân hình Nick rung lên dữ dội. Bàn tay đang nắm lấy tôi của anh cứ thả lỏng ra rồi lại siết chặt. Anh sẽ biến hình, Nick buông tay tôi ra trước khi tôi cảm nhận thấy sự thay đổi từ những ngón tay của anh. Chúng chuyển dần thành một thứ khác lạ, ngắn dần lại và phủ đầy lông. Tôi sợ đến nỗi không thốt thành tiếng. Tôi lùi lại và dựa vào tường. Và tôi sẽ không nhìn cảnh tượng đó. Không nhìn. Khi biến hình là thời điểm anh dễ bị tổn thương nhất, có vẻ như tôi cũng đang rơi vào tình cảnh giống như anh. Tôi nhìn xung quanh căn phòng, tìm kiếm những mối đe dọa có thể xảy đến và sẵn sàng bảo vệ anh.

Nick gầm lên một tiếng, dù biết anh sẽ chẳng bao giờ làm hại tôi nhưng tôi vẫn cảm thấy sợ hãi. Tôi vẫy tay ra hiệu cho anh đứng lại gần tôi. Ngay lúc ấy, tôi có cảm giác mình đang bước dần xuống địa ngục. Anh rất ghét khi tôi cư xử với anh như một chú chó nhưng anh vẫn chạy đến và đứng bên cạnh tôi.

“Chuyện gì vậy?” Tôi thì thầm.

Anh gầm gừ. Hai tai hướng về trước, hàm răng nhọn nhe ra, ánh mắt tập trung vào cánh cửa gần nhất.

Tôi đặt một tay lên tấm lưng đầy lông của anh. Những bó cơ cuộn lên dưới lớp lông dày và cứng. Anh đã sẵn sàng cho một cú nhảy về phía trước, để tấn công hay làm bất cứ điều gì. Tôi đặt tay lên cổ anh, nơi tôi có thể nắm lấy lớp da rất dày và giữ anh ở lại. Tôi không muốn anh xông lên và đối mặt với nguy hiểm.

Cánh cửa phía trước mở toang. Một gã yêu tinh xuất hiện trước mặt tôi. “Ôi, Zara. Hay ta nên gọi là công chúa nhỉ? Cô vẫn là con người ư?” Hắn là một gã cao lớn, xanh xám, mái tóc đen giống tôi nhưng già hơn. Hắn không phải là Astley, cũng chẳng phải cha tôi. Hắn lè chiếc lưỡi đầy máu liếm những giọt máu còn bám trên môi. Hắn cũng là kẻ duy nhất ở đây hoàn toàn khỏe mạnh. “Nhưng chẳng bao lâu nữa đâu. Nhìn những đường gân màu xanh đáng yêu trên người cô đi. Sắp rồi”.

Thay vì nhìn xuống cánh tay xanh xao của mình, tôi nhìn vào mắt của gã yêu tinh.

“Hắn là cô đang tìm kiếm cha mình”. Hắn mỉm cười.

Lưng của Nick đang rung lên. Tim tôi nhói đau. Bộ lông dưới tay tôi vụt mất. “Không! Nick, đứng lại!”

Nick phóng qua chiếc giường và lao về phía tên yêu tinh lúc này cũng đã nhảy lên cao. Cả hai va vào nhau trên không. Nick nhe hàm răng sắc nhọn của mình cắn vào người hắn ta. Miệng tên yêu tinh cũng há to để lộ những chiếc răng góm ghiếc. Cú va chạm khiến hai người bị văng sang một bên. Sau đó, họ lao người ra cửa sổ và biến mất.

“Nick!” Tôi hét lên.

Tôi lao đảo tiến gần đến bên cửa sổ. Họ đang ở dưới đất, vật lộn dữ dội. Tôi không thể nhảy xuống dưới, nó quá cao. Có tiếng rên rỉ cất lên từ phòng tắm, “Zara!”

Cha tôi đứng dựa vào cánh cửa, cổ của ông có một vết thương dài và đang chảy máu. Máu đọng thành giọt trên mái tóc đen của ông. Tôi thở hỗn hển và đưa tay về phía cha.

“Đi đi Zara, ta ổn mà”. Giọng của ông đứt quãng.

“Sao cơ?” Tôi chạy lại đỡ cha lên giường mặc dù trong lòng rất muốn chạy xuống để giúp Nick, làm bất cứ điều gì có thể để giúp anh.

“Con hãy cẩn thận. Cảnh báo mẹ con về ta. Nếu ta...”

Tôi gật đầu. “Ông hãy ở yên đây, tôi sẽ quay lại”.

Ánh mắt cha nhìn tôi, rồi ông quay sang phía khác.

Tôi lao xuống cầu thang nhanh như cắt và chạy đến khoảng sân phía sau nơi Nick và gã yêu tinh đang đứng thủ thế. Trên người đầy những vết thương đang rỉ máu. Hai cặp mắt hoang dại và điên cuồng. Gã vua yêu tinh tóc đen cười man rợ. Nick nhảy lên và lao về phía hắn.

“Nick!” Anh quay lại nhìn tôi và đó là khoảng khắc mà tên yêu tinh kia muốn.

Hàm răng điên cuồng của hắn cắn sâu vào cổ Nick. Anh cố rướn người, cắn vào tay hắn nhưng không với tới. Tên yêu tinh đâm mạnh những móng vuốt của hắn vào ngực Nick, anh văng ra xa và nằm sòng xoài trên đất. Anh rên rỉ, những tia máu phụt ra từ vết thương trên cổ. Tôi vô cùng sợ hãi.

“Không!” Tôi bắt đầu chạy. Tôi băng qua những lớp tuyết, nhặt lấy một sợi dây thép buộc những thanh ray rồi chạy đến đứng giữa Nick và tên yêu tinh.

Hắn nhếch mép mỉm cười khinh bỉ. “Vui thật. Một sợi thép và một con dao sao”.

Đuôi của Nick vùng vẫy một cách vô vọng ngay cạnh tôi. Anh thở ra một cách tuyệt vọng.

“Người không được làm hại anh ấy”. Tôi giơ cao sợi dây thép trong tay. “Người nghe rõ rồi chứ?”

“Ôi, cô bé mới đáng sợ làm sao. Ta đang run lên này”. Hắn cười vang và lao về phía chúng tôi mặc cho vết thương đang chảy máu trên tay.

Tôi quay sợi dây thép thành một vòng tròn trên không, sượt qua đầu hắn khiến gã phải lùi lại. Một vết chầy lớn bốc lên trên lớp da nhợt nhạt vừa chạm vào chiếc roi bằng thép của tôi. Hắn đưa tay lên ôm đầu, sau đó nói giọng tức giận.

“Ta sẽ nhớ chuyện này, công chúa ạ”. Hắn cười kiêu ngạo. Lúc đó, tôi nhớ đến cha.

“Quý tha ma bắt công chúa của người đi”. Tôi giơ sợi dây thép lên và đặt nó phía trước chỗ Nick đang nằm. Sợi dây vững vàng trong tay tôi, cho dù vết thương nơi cánh tay vẫn nhói đau. Giọng nói của tôi cũng trở nên mạnh mẽ, đến nỗi tôi cũng không nhận ra nó nữa. “Ta sẽ cho người nhiều điều đáng nhớ nữa nếu người muốn”.

Hắn mở to mắt và cười lớn. Hắn lùi lại một bước rồi nói. “Ta sẽ quay lại để lấy những gì thuộc

về ta”.

Nhưng tôi không muốn để hắn ra đi. Tôi muốn hạ gục hắn. “Sao lại bỏ đi chứ? Chẳng phải người muốn bắt ta ư?” Tôi khiêu khích.

Hắn nghiêng đầu nhìn tôi. Những vết thương khá nặng đang chảy máu ở tai và cổ của hắn. “Ta muốn để cô lại đây và chứng kiến cái chết của gã sói kia. Ta rất cảm kích ý tốt của cô và sẽ quay lại sớm thôi. Đừng tỏ ra khó chịu như thế”.

Hắn ta bay vút lên và biến mất. Tiếng Nick cử động một cách đau đớn khiến tim tôi vỡ nát. Tôi buông sợi dây và gục xuống, ôm thân hình nặng nề của anh vào lòng.

“Em xin lỗi đã không thể bảo vệ được anh”. Tôi thì thầm. “Em xin lỗi”.

Ngực Nick thoi thóp theo từng nhịp thở. Tôi đặt tay lên đó và nhận ra những chiếc xương sườn bị gãy. Mắt anh từ từ mở ra. Đôi mắt nâu, đen chứa đầy nỗi thất vọng. Một giọt nước mắt chảy dài xuống mũi của anh. Là nước mắt của tôi. Nick thè lưỡi ra, liếm vào má tôi. Tôi cởi phẳng chiếc áo khoác đang mặc và ấn vào vết thương trên ngực anh.

“Em không có ý làm hại anh đâu”. Tôi nói. “Em không bao giờ muốn bất cứ chuyện gì xảy đến với anh”.

Anh cố ngẩng đầu lên nhưng rồi gục xuống. Anh nhắm mắt lại và mê man. Tôi nhẹ nhàng đặt anh nằm lên tuyết, sau đó rút chiếc điện thoại mới của mình gọi cho Issie nhưng chẳng có chút sóng nào ở đây.

Tôi đứng dậy, cố gắng kéo Nick vào lòng mình và giữ một tay vào vết thương trên ngực anh. “Em sẽ đưa anh ra khỏi đây”. Tôi thì thầm. “Em hứa đấy”.

Khi đã chết đi, những con yêu tinh không còn giữ được vẻ đẹp đã khiến chúng giống với con người nữa. Da của chúng trở thành màu xanh vốn có với những đường gân nhỏ li ti nổi rõ dưới những lớp da. Dù sao đi, chúng cũng mang một vẻ đẹp kỳ lạ.

Để đưa được Nick ra khỏi đó, tôi phải bước qua rất nhiều xác chết và vào trong ngôi nhà để tìm thứ gì có thể kéo được Nick bởi vì tôi không đủ sức để đưa anh ra đến xe được. Hơn nữa, chiếc xe cũng không thể băng qua những thanh ray và sợi thép gai ngoài kia.

Tôi bước vào nhà và nghe ngóng. Không một tiếng động, cũng không có tiếng rên la. Chỉ có những xác chết.

“Cha ơ?” Tôi gọi với lên tầng hai, nơi được trải những tấm thảm đỏ rất đẹp, bên trên chúng là những xác chết.

Không có tiếng trả lời.

Tôi chưa bao giờ gọi ông là “cha” cả.

“Đức vua?” Tôi gọi thêm lần nữa.

Cũng chẳng có gì xảy ra.

Tôi chạy thẳng lên tầng, tránh xa những vết máu loang lổ trên sàn. Tôi băng qua hành lang rồi bước vào buồng ngủ nhưng không thấy ông ấy ở đó.

“Tuyệt thật. Bỏ rơi mình ở đây”. Tôi lẩm bẩm.

Tôi cuộn chiếc chăn trên giường lại rồi vác lên vai. Tôi lao ra khỏi phòng, nhảy xuống những bậc cầu thang và tiến về phía Nick đang nằm cuộn tròn trên tuyết. Máu vẫn rỉ ra từ các vết thương.

Tôi trải chiếc chăn ra và nhẹ nhàng kéo thân hình nặng trĩu của Nick lên đó nhưng quả thật rất khó khăn. Ánh mắt đen, nâu của anh nhìn tôi đau đớn. Anh thu người lại. Chiếc mồm dài gục xuống, ánh mắt vừa đau đớn vừa bối rối khi tôi nhấc phần sau cơ thể anh lên và đặt vào tấm chăn.

“Em rất xin lỗi”. Tôi thì thầm. “Em đã cố gắng để làm anh không bị đau”.

Anh rên lên khe khẽ.

Tôi trùm tấm chăn xung quanh người anh rồi từ từ kéo đi.

Aristotle đã viết rằng: *“Chúng ta gây ra chiến tranh bởi vì chúng ta muốn sống hòa bình”*.

Tôi không biết nên hiểu về nó như thế nào. Cuộc chiến và những nguy hiểm đã rời xa. Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy lo lắng vì những gì sắp xảy ra ở quanh đây. Tôi làm mọi việc một cách cẩn trọng nhưng mặt trắng bợt ra vì sợ. Tim tôi như một chiếc trống đang gõ liên hồi trong ngực. Tôi để ý đến tất cả những chuyển động phía trên đầu mình, phòng khi có kẻ nào đó nhảy xuống tấn công, một tên yêu tinh với hàm răng sắc nhọn chẳng hạn hoặc cũng có thể là một người phụ nữ với đôi cánh thiên nga màu đen.

“Cố lên anh”. Tôi thì thầm với Nick. “Em sẽ đưa anh ra khỏi đây”.

Tôi kéo chiếc chăn qua những thanh ray ở trước cổng và tiến gần đến chiếc xe đang đỗ bên ngoài. Mấy ngón tay tôi lạnh cóng và tê cứng, tôi trở nên lóng ngóng. Cuối cùng thì tôi cũng đưa được anh lên xe.

“Anh không sao chứ?” Tôi hỏi nhưng anh không trả lời, có tiếng gầm gừ. “Anh sẽ không sao”. Tôi nói với anh, “Chúng ta chỉ có một cuộc sống duy nhất vì thế anh phải vượt qua”.

Cơ thể anh cử động theo từng nhịp thở. Đôi mắt nhắm nghiền. Tôi lướt những ngón tay của mình lên bộ lông dày và rậm của anh. Tôi biết anh sẽ cảm nhận được điều đó.

“Em sẽ không mất anh”. Tôi thì thầm và đó như một mệnh lệnh cho chính tôi. Tôi phải làm mọi cách để không mất anh.

Trước khi lên xe, tôi quay lại nhìn ngôi nhà một lần nữa. Nó được bảo vệ bởi một phép thuật cổ xưa và trở nên vô hình để con người không thể nhìn thấy được. Nhưng tôi biết rằng ở ngay trước mắt tôi chẳng phải là một khung cảnh tuyệt đẹp với những bông tuyết rơi nhẹ, những cánh rừng thông thẳng tắp phủ đầy tuyết, sừng sững như những người lính gác, điều mà người ta luôn nhớ đến khi đặt chân đến vùng đất New England này. Ngay trước mắt tôi lúc này, chính là nơi của máu và xác chết. Đó là những gì còn sót lại của cạm bẫy mà tôi đã giăng ra trước đây.

Đó hoàn toàn là lỗi của tôi hay chỉ một phần là lỗi của tôi? Nó như một tảng đá khổng lồ khiếp đảm nặng lên ngực tôi, xóa tan mọi hy vọng còn lại trong tôi. Và thực tế trước mắt tôi thật rõ ràng, tất cả bọn họ đã chết còn Nick bị thương. Tôi không thể làm bất cứ điều gì để thay đổi được.

Tôi khởi động xe và quay lại nhìn Nick lần nữa để chắc rằng anh vẫn được an toàn. Tôi cố chạy đến một nơi nào đó có thể liên lạc được với Issie và nội Betty và tìm kiếm sự giúp đỡ cho Nick.

Sau đó, tôi sẽ đi tìm cha và tìm cách để ngăn tên vua yêu tinh kia. Bởi vì tôi biết một cách chắc chắn rằng hắn sẽ trở lại. Cuộc chiến mới chỉ bắt đầu.

Đừng bao giờ lưỡng lự khi giết một con yêu tinh, hãy làm điều đó nhanh chóng và dứt khoát.

Mất khoảng nửa dặm thì chiếc điện thoại mới có thể hoạt động được. Tôi dừng xe, quay ra phía sau nhìn Nick rồi bấm số gọi cho nội.

“Nội phải không?” Tôi nói khi vừa nghe thấy tiếng bấm máy ở phía bên kia.

“Không. Tôi là Clank. Có phải Zara không?”

“Vâng, vâng”. Tôi ngược lên nhìn bầu trời nặng trĩu như muốn đổ ập xuống những ngọn thông già nua. “Có nội Betty ở đó không ạ?”

“Ừm”. Có tiếng ho húng hắng bên kia. “Mọi chuyện không tốt lắm Zara. Bọn anh đã nhận được... Ờ, đã xảy ra một vụ tai nạn”.

“Cái gì?” Tôi lùi ra sau, suýt đánh rơi chiếc điện thoại. “Nội của em không sao chứ?”

“Bà ấy không sao. Bà ấy luôn cẩn thận. Chỉ là... hơi tệ một chút thôi. Anh phải đi đây. Anh sẽ bảo bà ấy gọi cho em”.

“Khoan đã. Nói với nội là...”

Anh ta ngắt máy. Một chú sóc nhỏ đang đứng trên nhánh cây to phía xa nhìn tôi. Trông nó như một vị hoàng tử nhỏ giữa khu rừng vắng lặng. Nó kêu riu rít về phía tôi.

“Xin chào”. Tôi nói với nó.

Tôi quay sang Nick, hơi thở của anh khá yếu. Máu thấm ướt chiếc áo khoác của tôi và cả lớp lông dày của anh. Tôi cúi xuống, cầu xin anh cố lên rồi bấm số gọi cho Issie. Tiếng chuông vang lên réo rắt.

“Chào Zara”. Giọng nói ảm đạm nhưng thân quen.

Tôi hít thật mạnh, cảm thấy bớt căng thẳng chút ít. Tôi ngồi xuống cạnh Nick, đặt tay lên người anh và ngược nhìn bầu trời, cảnh giác với kẻ thù của mình.

“Zara?” Giọng nói của cô ta khiến tôi bừng tỉnh.

“Issie, chúng ta gặp phải một vấn đề. Một vấn đề lớn”.

“Cái gì?”

Bàn tay đặt lên người Nick đang run lên.

“Là Nick, anh ấy bị thương rất nặng. Còn những con yêu tinh, chúng đã bị giết và một số đã trốn thoát”.

“Ý cậu là sao? Cậu không ở trên xe buýt đúng không?”

“Xe buýt nào chứ? Nghe này, Issie. Có những con yêu tinh khác. Chúng tấn công Nick và-”

Tôi ngừng lại vì có vẻ như Issie đã đánh rơi chiếc điện thoại.

“Sao vậy Issie? Issie?”

Mắt của Nick bỗng hé mở. Miệng khẽ mấp máy. Trong sự lo lắng và sợ hãi, tôi nhìn thấy anh dần tỉnh dậy.

“Zara, là Devyn đây. Issie vừa bất tỉnh. Có gọi cho cậu sau được không?” Giọng Devyn gấp gáp.

“Không”. Tôi hét vào điện thoại. “Cậu không thể gọi lại cho tớ được. Nick...”

Devyn đã tắt máy. Tôi gọi lại nhưng không ai trả lời.

“Khốn kiếp!” Tôi buột miệng nói lớn, âm thanh vang vọng khắp khu rừng.

Sau đó, tôi cảm thấy hối tiếc vì mình đã làm như vậy. Rất có thể có những con yêu tinh khác ở quanh đây. Có thể chúng đã đi theo tôi đến đây, nhìn thấy Nick gục ngã bên cạnh tôi. Chúng chỉ đứng ngoài quan sát và chờ đợi thời cơ để tấn công.

Bên hông chiếc xe có gắn một thanh sắt nhỏ, nó giống một chiếc còi lửa trong lò sưởi. Mặc dù không phải là một thứ vũ khí hoàn hảo nhưng có nó tôi sẽ cảm thấy yên tâm hơn. Tôi tháo nó ra rồi cầm lấy bằng cánh tay không bị thương. Sau đó tôi quay lại chỗ Nick. Anh đã trở lại hình dạng con người.

“Nick?” Tôi gọi rất nhỏ và đánh rơi thanh sắt xuống tuyết. Tôi quỳ xuống, chạm vào mặt anh. Da của anh gần như không còn chút màu sắc nào nữa. Tôi lật tấm chăn lên nhìn vết thương. Khắp cơ thể anh đều bị chảy máu và bầm tím. Tôi đặt tấm chăn trở lại. “Cung à”.

Anh rên rỉ.

“Nick?” Có cái gì đó ươn ướt rớt khỏi mặt tôi và chạm vào má anh. Những giọt nước mắt. “Em đã giúp anh phải không, em yêu?”

Đôi mắt anh mở to nhưng mờ đục. Môi mấp máy. Tôi nghiêng người xuống sát mặt anh. “Em không nghe được tiếng anh nói”.

“Anh sắp chết rồi”. Anh thì thầm.

“Không, anh không thể chết”. Tôi cầu xin. “Anh sẽ không chết được”. Tôi hôn lên vầng trán nóng hổi của anh.

Đôi mắt anh lại nhắm nghiền, toàn thân run rẩy. Tôi đặt tay lên vai anh, cảm thấy như tay mình bỏng rát. “Anh phải vững vàng lên, anh yêu. Đừng làm mọi thứ xấu đi”.

Hai mí mắt của anh mấp máy, toàn thân bất động. Nó giống như anh vừa trải qua một trận chiến thật khó khăn. Sau đó, mắt anh lại mở ra. Tôi ngả người xuống hôn lên môi anh. “Anh sẽ được an toàn. Em thề là như vậy. Em sẽ bảo vệ anh”.

Môi anh khẽ cử động. “Anh yêu em”. Ánh mắt của anh trở nên mạnh mẽ, chính là đôi mắt của Nick mà tôi vẫn hằng trông thấy. “Anh yêu em, cho dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa”.

“Chúng ta luôn yêu nhau mà phải không?” Tôi nói. “Em sẽ đưa anh ra đường, chúng ta sẽ gọi xe

cứu thương và anh sẽ ổn thôi”.

Mắt anh nhắm dần lại. “Em đừng lo. Anh...”

Tôi nâng đầu anh đặt lên tay mình. “Hãy tỉnh lại đi anh! Ở lại với em nào”.

Bỗng nhiên một giọng nữ cất lên bên cạnh tôi. “Anh ta không thể đâu”.

Tôi giật nảy người lên nhưng không quay đầu lại. Tôi sẽ không nhìn vào bà ta và tôi biết bà ta là ai. Nữ thần Valkyrie. Tôi bắt đầu cảm thấy trống rỗng.

“Hãy cút khỏi chúng tôi ngay”.

Có tiếng gió rít bên cạnh tôi, bà ta hạ thấp xuống rồi đứng cạnh Nick. Bà ta mang một đôi cánh khổng lồ, toàn thân phát ra thứ ánh sáng kỳ lạ. Nhưng khuôn mặt bà ta không giống như một thiên thần. Nó giống như một thanh kiếm lạnh lẽo, cứ từ từ chĩa vào da thịt tôi.

“Cô không thể nào cứu sống được gã chiến binh này”. Bà ta nói. Mỗi một từ thốt ra như một nhát dao cắt sâu vào tim gan tôi. Nó như một lời phán quyết mà tôi chẳng bao giờ muốn nghe.

Tôi nhặt lấy thanh sắt, cẩn thận bước qua người Nick rồi đứng đối diện với bà ta. Bà ta sẽ phải bước qua tôi trước khi có được anh ấy. Tôi nắm chặt thanh sắt trong tay. “Tôi sẽ không để bà đưa anh ấy đi đâu hết”.

“Cô không có lựa chọn nào cả”.

“Luôn có một sự lựa chọn”. Nick ở ngay phía sau nhưng tôi vẫn muốn chạm vào anh để chắc chắn rằng anh vẫn ở đó với tôi. Tôi lùi lại một chút, vừa đủ để gót chân tôi có thể chạm vào tay anh. Anh không hề cử động.

Đôi cánh của bà ấy khiến tôi nhớ đến những trái tim trong ngày lễ tình nhân. “Cô sai rồi. Không phải lúc nào cũng có sự lựa chọn đâu”. Bà ta nói.

Gió bắt đầu thổi mạnh hơn, những bông tuyết bay khắp nơi, chui cả vào mắt tôi. Tôi tự hỏi liệu bà ta có đưa Nick của tôi đi hay không.

“Cô muốn anh ta chết dần ở đây hơn hay để anh ta tiếp tục cuộc sống của mình như một chiến binh tại Valhalla hơn?” Bà ta liếc ánh mắt khinh bỉ về phía tôi. “Cô là một kẻ tham lam và ích kỷ, đó là bản tính đặc trưng của con người”.

“Anh ấy sẽ không chết”. Tôi khẳng định.

Bà ta gật đầu. Tự nhiên, tôi cảm thấy bà ta thật tử tế. “Phải, anh ta sẽ không chết. Nhưng sớm thôi”.

Mọi thứ trong tôi sụp đổ, nỗi thất vọng tràn ngập. Tay tôi run rẩy, thanh sắt rơi ra. Nick đang chết. Anh ấy đang chết dần và tôi không có cách nào để cứu anh. Làn da anh trắng nhợt và hầu như không còn thở nữa. Anh chỉ còn là một thân xác vô hồn, lạnh lẽo. Tôi nghiêng chặt hai hàm răng của mình, lại cố gắng tỏ ra mạnh mẽ. Tôi cầm lấy thanh sắt và đưa cho bà ta. “Hãy giết tôi đi. Hãy đưa tôi theo. Xin đừng... Tôi không thể mất anh ấy được”.

Bà ta lắc đầu. Mái tóc bay trong gió. Ánh mắt đánh lại. “Cô không phải là một chiến binh. Cô chỉ là một cô gái bình thường và là một con người bình thường”.

Tôi nức nở, cầu xin. “Làm ơn đi, hãy giúp tôi”.

Bà ta không hề cử động. Gió đã ngừng thổi. Mọi thứ trở nên thật rõ ràng. Tôi có thể nhìn thấy từng sợi tóc và chiếc lông cánh của bà ấy. Tôi vẫn không chịu bỏ cuộc.

“Hãy làm ơn... Tôi là một nửa yêu tinh. Tôi không phải con người”. Tôi đưa thanh sắt lên một cách điên cuồng. “Da tôi từng biến thành màu xanh. Tôi là một yêu tinh, hãy đưa tôi đi. Nếu bà buộc phải đưa anh ấy đi, hãy mang tôi theo”.

“Không. Chỉ có cha cô là yêu tinh. Cô vẫn là con người, chỉ thừa hưởng những phép thuật của yêu tinh mà thôi. Cô có thể là một yêu tinh nhưng lúc này cô chỉ là một cô gái, một cô gái bình thường”. Bà ta tiến về phía tôi. “Cô chưa bao giờ là một chiến binh. Thậm chí cô chưa từng giết ai”.

Có điều gì đó khiến tôi cảm thấy mạnh mẽ hơn. “Đừng đến gần tôi”. Tôi nắm chắc thanh sắt trong tay và đưa về phía trước. “Nếu không bà sẽ là người đầu tiên...”

Môi bà ta cử động như muốn bật cười. Bà ta thực sự chẳng xem tôi là một mối đe dọa nào cả. Bà ta ngẩng đầu lên và đánh hơi trong không khí. “Này bé con, lũ yêu tinh đang kéo đến đây”.

Bà ta chỉ tay ra phía sau tôi. Tôi chẳng thèm quay đầu lại. “Bà sẽ không làm tôi mất tập trung được đâu”.

Bà ta thở dài. “Thời gian dành cho gã sói của cô đã hết. Ta phải nhanh chóng trước khi cả hai ta đều mất gã”.

Thái độ của bà ta đã thay đổi. Tôi lấy lại tinh thần rồi đâm thanh sắt về phía trước. Bà ta nhảy vọt qua tôi dễ dàng như bước qua đầu một chú chó nhỏ, đồng thời đưa tay đánh vào người tôi.

“Không!” Tiếng nói của tôi vừa nguyên rủa vừa van nài. Tôi lao người về phía bà ấy, bám chặt vào cánh tay chắc khỏe. Bà ta ôm lấy Nick rồi nhảy lên, kéo theo cả tôi. Móng tay của tôi cào vào da thịt khiến bà ta bị chảy máu. Tôi quyết không bỏ tay mình ra. “Bà không thể đưa anh ấy đi được”.

Đôi cánh của bà ta duỗi ra, đón gió rồi nhảy lên.

“Buông ra đi”. Bà ta nói.

“Không!” Chân tôi sắp rời khỏi mặt đất. “Không”.

Một chân, rồi cả hai chân tôi rời khỏi mặt đất.

Giọng bà ta chán nản. “Thả ra đi cô bé. Con người không thể đến Valhalla được”.

“Nhưng bà không thể đưa anh ấy đi được”. Mấy ngón tay của tôi tuột dần ra. Cánh tay bị thương đung đưa trong vô vọng. Khốn kiếp thật. “Tôi cần anh ấy”.

Chúng tôi bay ngày một cao hơn. Cách mặt đất đến sáu mét, nhưng tôi chẳng quan tâm. Tôi vốn không sợ độ cao. Tôi chỉ sợ mình vọt mất Nick mà thôi.

“Thả anh ấy ra”. Tôi cầu xin. “Tôi có thể bảo vệ cho anh ấy. Hãy làm ơn...”

Bà ta giữ mạnh tay và nói, “Người thật lỳ lợm hơn cả loài chó. Lòng tự trọng của người ở đâu chứ?”

“Anh ấy là của tôi”. Tôi hét lên. Những ngón tay đã run rẩy vì phải chịu sức nặng của cơ thể. “Tôi yêu anh ấy. Làm ơn đi”.

“Ta xin lỗi”. Bà ta lại giữ tay thêm lần nữa. “Chúng ta cần con sói này cho cuộc chiến. Hấn sẽ trở nên vô dụng và mục rữa nếu chết đi. Bây giờ hãy bỏ ta ra đi”.

Bà ta giơ một chân lên rồi đạp thẳng vào tôi. Mấy ngón tay của tôi tuột ra. Tôi rơi thẳng xuống dưới. Bàn chân tôi chạm mạnh xuống nền tuyết, cú sốc vì va chạm đột ngột chạy thẳng lên đầu tôi. Thật may tôi hầu như không bị ngã. Hai đầu gối khụy xuống, tôi lảo đảo rồi té ngửa ra sau, đè lên thanh sắt. Hơi lạnh từ nó truyền qua xương sống tôi lạnh buốt. Tôi mở mắt ra nhìn lên cao.

Họ đã biến mất.

Tôi đã không thể cứu được anh. Không thể.

“Không”. Tôi thôi không hét lên nữa mà chỉ thì thầm. Tôi nhắc đi nhắc lại nó nhiều lần cho đến khi tạo thành một chuỗi âm thanh điên loạn. “Không. Không. Không. Khôngggggggg!”

Người tôi trở nên trống rỗng như bầu trời trước mặt. Trong người tôi như có một lỗ đen, nó không ngừng lớn dần lên và lấy đi mọi thứ của tôi. Nick.

Yêu tinh chẳng bao giờ quan tâm đến sự mất mát của bạn. Chúng sẽ không gửi hoa hay đưa tay đỡ bạn đứng dậy. Hãy quên đi việc nhận được những ân huệ từ chúng. Chúng sẽ không do dự khi cắn chết bạn.

Nick đã đi thật xa. Thân hình đẹp đẽ, rướm máu của anh đã đi đến một nơi mà tôi không thể nào với tới được. Tôi sẽ không còn được nghe giọng nói trầm ấm của anh, đôi môi mềm mại của anh, không còn được thấy những ngón tay của anh đan vào mái tóc bông bồng của tôi và tôi cũng sẽ chẳng bao giờ được trêu đùa cùng anh nữa.

Tôi nằm như thế một lúc lâu, mở mắt nhìn trời. Tôi cứ nhìn mãi, nhìn mãi như thế và không thấy bất cứ điều gì.

Tôi linh cảm có vật gì đó chạy ngang qua khu rừng. Tôi vòng tay qua hông với lấy thanh sắt. Nó đã trở nên lạnh lẽo dưới những lớp tuyết. Tôi cầm lấy nó theo bản năng bởi tim tôi chẳng còn cảm giác gì nữa.

“Con bé đã bị thương”. Có tiếng nói cất lên.

Tôi nghiêng đầu sang trái nhưng vẫn nằm im không cử động. Là một con yêu tinh cái. Vẻ đẹp của con người trên cơ thể nó đã biến mất. Nó có đôi mắt màu bạc, làn da xanh xám, bộ quần áo đang mặc rách tả tơi, cũng không có áo khoác và giày. Máu chảy dài trên hai cánh tay và đôi chân trần.

Một con khác xuất hiện phía bên phải. Chúng cứ nghĩ tôi đã bị thương. Nếu tôi đứng dậy chúng sẽ nhìn thấy thanh sắt và như thế tôi sẽ mất đi lợi thế của mình, đó là yếu tố bất ngờ. Bọn chúng tiến dần về phía tôi và tôi biết chúng nhanh nhẹn đến mức nào nhưng thực tế chúng di chuyển rất chậm. Chúng giống như loài mèo, vờn chò con mồi khiếp sợ trước khi giết chết chúng.

“Cô ta đã mất gã người sói rồi”. Con yêu tinh cái nói với giọng cảm thương nhưng tôi biết nó hoàn toàn giả dối. Hơi lạnh phả ra theo từng lời nói của nó. “Thật tội nghiệp cho những kẻ không được bảo vệ”.

Khoảng không trong tôi ngày một lớn hơn, bề mặt của nó được bao bọc bởi bóng tối và sự giận dữ. Tôi nghĩ đó là lòng căm thù. Tất cả những chuyện này là lỗi của bọn chúng. Tôi mất Nick chính là vì lũ yêu tinh kia. Lòng thù hận như sưởi ấm cho tâm hồn lạnh lẽo của tôi. Nó lấn át nỗi đau trong tôi.

“Sẽ thật đau khổ nếu mất đi một cái gì đó thân quen và ấm áp”. Con yêu tinh đực nói. Nó tiến lại gần và ngồi xuống phía trên đầu tôi. Nó đặt tay lên má tôi, một bàn tay thô ráp, lạnh lẽo đến kinh người. “Ôi, cô bé đang khóc... thật đáng yêu làm sao. Đừng lo, nỗi đau không kéo dài lâu nữa. Bọn ta sẽ ban cho cô một nỗi đau khác để tận hưởng”.

Tiếng một con quạ nghe rất thê lương ở một ngọn cây gần đó. Vẻ đẹp con người trên con yêu tinh đực biến mất, nó trở lại hình dáng thực của lũ yêu tinh gớm ghiếc. Miệng nó há to để lộ ra hàm răng sắc nhọn và chết người.

“Ôi, cô ta đang run lên này. Thật tội nghiệp bé con”. Nó chế giễu.

Nick là người duy nhất được phép gọi tôi là bé con. Tôi nghĩ bụng. Con yêu tinh cái cũng gần như ở rất gần với chúng tôi nhưng trông nó có vẻ yếu ớt và bước đi tập tễnh. Tôi sẽ hạ tên yêu tinh đực trước.

“Chẳng phải con bé đang nằm đè lên tay của nó hay sao? Chắc là nó đã bị gãy. Thật tuyệt!” Con yêu tinh cái cười khúc khích. “Chúng ta có thể tra tấn nó”.

“Bị rơi từ trên cao xuống và mất đi con sói yêu quý chẳng phải đã đủ tra tấn nó rồi hay sao?” Con đực nói.

“Nó đã giam cầm chúng ta. Không có gì là đủ được”. Con yêu tinh cái rít lên.

Con đực quay lại nhìn tôi, mắt sáng rực lên. “Đúng thế”.

Hắn ta mở miệng, cúi người xuống và hai tay giữ chặt lấy đầu tôi. Sợi dây mũ từ chiếc áo của hắn thòng xuống chạm vào má tôi. Hắn lật đầu tôi lên ngắm nghía chiếc cổ trắng nõn của tôi. “Có phải giống như cách mà ma cà rồng vẫn thường hút máu không?” Tôi tự hỏi.

Trong giây lát, tôi không hề có một phản ứng nào. Tôi chợt nghĩ. “Để mặc như thế biết đâu lại tốt cho mình. Liệu sẽ tốt hơn nếu tôi bỏ cuộc vào lúc này”. Phải, có thể tôi sẽ cảm thấy tốt hơn. Nhưng không phải bằng cách này. Tôi siết chặt thanh sắt trong tay.

Con yêu tinh đực cúi sát xuống trong khi con cái chạy đến gần hơn. Nó đứng bên cạnh tôi và rên rỉ, có thể vết thương của nó trở nên đau đớn khi di chuyển nhanh như vậy. Tốt lắm.

“Giữ chặt lấy con bé”.

“Im đi”. Con đực quay lại và rít lên. Hai tay nó siết chặt lấy đầu tôi, những chiếc răng nhọn hoắt ngày một tiến sát đến chỗ tôi.

Đã đến lúc hành động. Tôi bật người đứng dậy, chân tôi đạp vào người tên yêu tinh đực còn tay nắm chiếc gậy vọt mạnh vào đầu nó từ phía sau. Mắt của nó lồi ra và nhắm nghiền lại. Tôi quay lại và nhảy lên. Con yêu tinh cái cười lớn. Con giận bao trùm lấy tôi.

“Thật là một ngạc nhiên thú vị, công chúa nhỏ”. Nó rít lên. “Sẽ rất tuyệt nếu ta được thưởng thức dòng máu của cô”.

“Đúng thế”. Tôi đã hồi sinh. Sự hồi sinh mà tôi không mong chờ. Tên của Nick cứ vang vọng mãi trong tâm trí tôi.

Tôi liếc mắt qua tên yêu tinh đực để chắc rằng hắn không còn cử động nữa. Con yêu tinh cái nhìn theo ánh mắt của tôi và nói. “Hắn ta không chết, cô thấy rồi chứ? Ngực hắn đang thở kìa. Cô kém xa so với cha mình. Cô không có đủ sức mạnh để giết chết chúng tôi? Đúng thế. Cô chỉ có thể giam giữ và khiến chúng tôi trở nên điên dại với những khát khao của mình. Cô không có đủ lòng can đảm để làm những gì mình muốn. Cô có biết đã rất nhiều lần ta muốn giết chết cha cô vì sự hèn yếu của ông ấy, nhưng ta không thể, ta không thể làm điều đó vì ông ấy là vua của bọn ta”.

Con yêu tinh cái trông sẽ rất đẹp nếu như không khoác lên mình bộ dạng của lũ yêu tinh. Những sợi tóc đen dài của nó uốn lượn theo những ngọn gió.

“Ta giảng dạy các người vì các người là những con quái vật”. Miệng tôi bật ra những từ khô khốc. “Cha ta là một kẻ tàn bạo”.

“Quái vật ư? Tại sao? Bởi vì bọn ta đã gây nên những nỗi đau? Bọn ta thích thú với điều đó ư? Thay vì giả làm một anh hùng như gã sói của cô”. Nó nghiêng chặt rằng, toàn thân rung lên. Nó sắp nhảy bổ vào tôi.

“Anh ấy là người hùng. Anh ấy bảo vệ con người khỏi những thứ như mi”.

“Không, cô sai rồi, cô che giấu bản chất xấu xa, tàn bạo của mình bằng vẻ mặt tốt đẹp đó thôi. Còn ta chỉ là một kẻ xấu xa”. Nó nhảy vọt lên.

Tôi vùng thanh sắt lên, đâm thật mạnh về phía trước. Một âm thanh ròn rợn vang lên khi thanh sắt xuyên qua ngực con yêu tinh. Miệng nó há to, mỉm cười nhưng chẳng bao lâu trở nên nhăn nhó. Nó giơ tay với lấy cổ tôi, những chiếc móng vuốt nhắm vào người tôi. Tôi rút mạnh thanh sắt khỏi ngực nó và nó đổ gục xuống.

Ngày hôm nay, tất cả chúng tôi đều đã ngã xuống.

Con yêu tinh không còn thở nữa. Tôi đã giết chết chúng, và tôi đã là một sát thủ. Tôi miên man suy nghĩ và quay về phía con yêu tinh đực. Hắn đang co người lại, ánh mắt thất thần nhưng chắc chắn hắn sẽ bình phục nếu tôi để hắn đi. Tôi giơ thanh sắt lên.

“Đây là dành cho Nick”. Tôi đâm mạnh vào người tên yêu tinh rồi rút nó ra. Tôi lặp lại một lần nữa. “Và cái này cho tao”.

Yêu tinh rất sợ những thứ bằng kim loại. Metallophobia.

Máu bám vào cánh tay, cổ tay, trên chiếc quần jean và có thể cả trên mặt của tôi nữa. Tôi chẳng quan tâm. Tôi quay trở lại chiếc xe trượt tuyết, hướng ra phía đường chính, nơi chiếc Mini của Nick đang ở đó. Nhưng chìa khóa anh luôn để trong túi áo.

“Lạy chúa!” Tôi đưa hai bàn tay lên che miệng, nức nở. Tôi đã mất tất cả. Tôi tắt máy và gục xuống khóc nức nở trên chiếc xe. Tôi không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Tôi đã không còn cảm nhận được bất cứ điều gì, ngoại trừ sự ra đi của Nick. Giống như cha đã từng bỏ tôi trước đây.

Tôi cảm thấy thực sự đơn độc.

Mọi vật xung quanh tôi thật yên tĩnh. Không có tiếng ô tô, không có tiếng gió thổi, cũng chẳng có âm thanh nào của khu rừng. Ngay cả những thân cây cũng lặng yên.

Tôi đã không còn Nick.

Không còn nữa.

Nick.

Tôi thì thầm những điều đó với bản thân, với chúa trời và với Nick nhưng tôi biết chẳng có ai nghe thấy lời tôi nói.

“Mình không thể làm được những việc này”. Tôi sụt sùi rồi lau khô những giọt nước mắt lăn xuống má. “Mình không... không thể làm được”.

“Tất nhiên là em làm được”.

Tôi ngẩng đầu lên và quay người lại đủ để nhìn thấy anh ta. Anh ta không một vết rách nào trên quần áo, không một vết bẩn, không hề có vết thương tích nào. Rõ ràng anh ta không có mặt trong ngôi nhà. Mái đầu đầy tuyết của anh ta hơi nghiêng khi ánh mắt chúng tôi gặp nhau. “Zara”.

“Anh đừng đến đây”.

“Anh không làm những điều này, Zara. Tất cả những cạm bẫy và kết cục này là do chính em gây nên”.

Anh ta nói đúng. Rõ ràng anh ta đúng nhưng tôi chẳng biết nói điều gì với anh ta. Tôi sẽ phải nói điều gì? Tôi không còn lo lắng về những gì xảy ra với bản thân mình nữa. Vì những điều tồi tệ nhất đã xảy đến với tôi. Nhiều người đã chết vì tôi. Đầu tiên là cha và bây giờ...

Không khí thật yên tĩnh. Bỗng có tiếng la hét ở phía xa. Tôi hít vào, hơi lạnh theo đó chạy thẳng vào phổi. Tôi hít vào một lần nữa, đưa tay lau những giọt nước mắt đã đóng thành băng trên mặt trước khi thở ra.

Astley chú ý tất cả những điều đó. Ánh sáng từ những bông tuyết chiếu rọi vào mắt anh ta.

“Anh ngửi thấy mùi của vị vua khác ngoài ba em”. Câu nói của anh ta chứa đựng một cảm xúc

nào đó. Lo lắng chẳng? Phải, tôi nghĩ vậy.

“Hắn ta đã ở đây, đánh bị thương cha em và giết... Nick. Sau đó, Nữ thần Valkyrie đã đưa anh ấy đi”.

Tôi bắt đầu cố giữ thăng bằng cho mình. Mọi vật xung quanh chao đảo. Astley nhanh như cắt chạy đến và đỡ lấy người tôi. Chiếc áo khoác của anh ta chạm vào mặt tôi, nó là một chiếc áo được làm hoàn toàn bằng da, đến nỗi tôi có cảm giác mình đang ngửi thấy mùi một con bò chết ở xung quanh đây.

“Em không được khỏe”. Astley nói.

“Làm sao em có thể tốt được đây?” Tôi nấc lên và đẩy anh ta ra. “Dù vậy em cũng có thể tự đứng được”.

Anh ta chẳng quan tâm tôi nói gì, vòng tay qua đỡ lấy tôi. “Em không nên tự lừa dối bản thân mình nữa”.

Tôi định đẩy anh ta ra lần nữa nhưng cuối cùng từ bỏ ý định của mình. Những bông tuyết trắng nổi đuôi nhau rơi đầy trên mặt đất như đợi chờ một điều gì đó, điều mà chưa thể giải thích được. Chúng rơi thành từng lớp trên mặt đất và phủ trắng mọi vật. Nhưng chúng không đem đến cho tôi những câu trả lời. Không ai mang đến cho tôi điều đó cả. Tôi luôn phải tự tìm thấy chúng. “Ý anh là sao? Lừa dối bản thân ư?”

Anh ta đánh hơi trong không khí và ngẩng đầu lên quan sát những thân cây xung quanh giống như Nick vẫn thường làm. Ánh mắt của Astley chợt thay đổi.

“Chuyện gì vậy? Anh ngửi thấy gì sao?” Tôi hỏi.

Anh ta không trả lời và ôm chặt tôi hơn.

“Nói em biết chuyện gì vậy?”

“Cái chết”. Anh ta chậm rãi nói rồi kéo sát tôi vào ngực. Những ngón tay anh ta giữ chặt lấy cánh tay tôi. Giọng anh ta trở nên nặng nề. “Zara. Anh có thể cảm nhận cái chết đến từ hắn. Em đã trải qua một cơn sốc, một tấm thảm kịch phải không. Đi thôi. Chúng ta sẽ tìm một nơi an toàn”.

Tôi không trả lời. Tôi không thể. Có thêm một ai biết về Nick càng khiến tôi cảm thấy khó chấp nhận sự thật này hơn. Cổ họng tôi tắc nghẹn. Astley ép chặt tôi vào người anh ta, hai tay vòng qua eo và nhắc bổng tôi lên. Sau đó, anh ta thì thầm vào tai tôi. “Đừng sợ”.

Mọi vật nhòa đi trước mắt tôi, những thân cây tan vào nhau hòa thành một màu trắng. Chúng tôi băng qua cánh rừng rất nhanh. Những cơn gió tát thẳng vào mặt và mắt tôi ướt đầm.

Cuối cùng, tôi cũng bật thành tiếng. “Đây không phải lần đầu em được bay”.

“Là cha em phải không?”

“Đúng thế. Khi bị ông ấy bắt cóc và bế em bay đi, em đã ngửi thấy mùi nắm từ người ông ấy. Anh cũng vậy. Tại sao lại thế?”

“Đó là tiếng gọi của đất mẹ. Sẽ không còn lâu nữa”. Anh ta nói. “Nhắm mắt lại nếu em muốn”.

Tôi không muốn nhắm mắt, tôi muốn nhìn thấy mọi vật. Ở phía xa, có thể là đường số 3, có ánh đèn của xe cứu thương. Nội đang ở đó. Chắc là một vụ tai nạn. Một chiếc xe buýt bị nghiêng sang một bên đường.

Khuôn mặt của Nick và những con yêu tinh như chiếm hết tâm trí tôi. Những vết rách trên da thịt, máu và những chiếc răng nhọn hoắt. Giọng nói trầm đục của tên yêu tinh cùng nụ cười quái gở của hắn.

Bỗng nhiên tôi hỏi Astley. “Anh có mạnh hơn những kẻ khác không?”

Anh ta siết chặt tay tôi. “Anh hy vọng là thế. Một ngày nào đó anh sẽ trở nên như vậy. Anh không thể tin rằng hắn đã tìm thấy ngôi nhà trước, và anh sẽ chẳng thể nào tha thứ cho mình vì điều đó. Anh phát điên lên mất”.

Tôi nuốt nước bọt. Một tiếng nấc chực trào ra khỏi cổ họng. Tôi nén nó xuống và nói. “Em nghĩ đó cũng là lỗi của mình”.

Anh ta im lặng một lúc rồi nói. “Em biết không... đó cũng là điều anh đã nghĩ khi lần đầu tiên gặp em và khi biết được tất cả mọi chuyện. Nhưng bây giờ... Em chẳng có nhiều sự lựa chọn phải không? Chúng ta đã không thể làm tốt được mọi chuyện. Cha em lẽ ra đã có thể giải quyết được những chuyện này từ lâu”.

Tôi chẳng biết nói gì nữa. Tôi ngược mặt lên trời, tìm kiếm anh trong vô vọng. Sau đó, chúng tôi đáp xuống ở một nơi gần nhà nội. Ngôi nhà mà tôi và Nick đã ngủ chung, nơi chúng tôi đã hôn nhau và cùng ăn sáng với nhau ở đó. Chỉ mới đây thôi. Nhưng giờ đây mãi mãi sẽ không còn nữa.

“Giữ chắc nhé. Chúng ta sẽ đáp xuống. Anh không giỏi việc này lắm”.

Anh ta chạm đất khá mạnh, còn tôi gần như nằm trên lưng anh ấy. Astley đỏ mặt và mỉm cười với tôi.

“Ồ”. Tôi lăn khỏi người anh ấy. “Cũng không tệ đâu”.

“Chúng ta đều đã kiệt sức”. Anh ta giải thích. Tôi nhìn về phía căn nhà. Rất yên tĩnh. Có vẻ như không có chuyện gì xảy ra với nó, trông rất vững chắc và an toàn. Thế nhưng chẳng có gì là an toàn cả.

Tôi bước qua những bậc tam cấp. Astley theo tôi đến trước cửa. Hai tay anh ấy giang rộng nhưng không chạm vào người tôi. Nếu tôi trượt ngã, chắc chắn anh ta sẽ đỡ ngay lấy tôi. Tôi đoán là vậy. Tôi lóng ngóng nắm vào chiếc khóa cửa.

“Để anh”. Anh ta tra chìa khóa vào ổ và vặn nó giúp tôi. Tôi bước vào trong. Anh ta cúi đầu xuống.

“Em không thể để anh vào được”. Tôi nói một cách chậm rãi.

Anh ấy nhắm mắt lại trong chốc lát rồi nói. “Em không tin anh”.

Tôi không trả lời. Tôi đã quá mệt mỏi và chán nản để trả lời. Mặt trời ló ra sau những đám mây và chiếu sáng dữ dội. Tôi đưa tay che mắt và bước vào trong. Astley nắm tay tôi. “Anh không thể để em ở lại trong tình trạng này được. Em gần như không thể liên lạc với ai đúng không”.

“Anh phải làm thế thôi”.

Không ai trong chúng tôi cử động. Một sự im lặng đáng sợ của chúng tôi và mọi vật. Astley đặt tay lên vai tôi. Tôi chẳng còn chút sức lực nào để đẩy anh ta ra nữa. “Đừng để ai vào trong. Mọi thứ đã trở nên nguy hiểm”.

Tôi gần như bật cười. Phía sau anh ta, những vết xe của Nick đã biến mất, vùi sâu dưới những lớp tuyết. Astley lấy từ trong túi áo khoác của anh ta ra một mẫu giấy. Anh ta viết lên đó vài con số rồi đặt vào tay tôi.

“Là số của anh. Hãy gọi cho anh nếu em cần”. Anh ta nói.

“Em sẽ không cần đâu”. Tôi nhìn vào mẫu giấy, nó là tờ biên nhận của nhà trọ Holiday. “nhưng dù sao cũng cảm ơn anh”. Nói xong tôi bước vào trong.

“Zara...” tôi dừng bước và quay lại. “...em sẽ cần đến nó đấy”.

Tôi khép cánh cửa lại nhưng không khóa. Chỉ duy nhất một con yêu tinh từng được mời vào trong, đó chính là cha tôi. Đó là một trong những nguyên tắc của yêu tinh. Chúng chỉ được vào nhà sau khi được mời. Giờ đây, tất cả bọn chúng đang vô cùng tức giận và khát khao trả thù sau khi đã được tự do. Con khát sẽ khiến chúng vượt qua nỗi đau về thân xác và sự yếu đuối. Tôi biết rõ những cảm giác đó. Nó đã từng xảy ra với tôi. Trả thù là nỗi ám ảnh mà người ta luôn bị thúc giục hành động một cách mãnh liệt, khát khao đó khiến người ta trở nên u mê, thậm chí xóa bỏ những gì thuộc về bản chất con người. Nhưng yêu tinh đâu phải con người.

Tôi nằm vật xuống chiếc đi văng, úp mặt vào tấm vải màu đỏ và hít thật sâu, cố tìm lại chút hơi ấm còn lại của Nick. Nhưng tôi chẳng hề cảm thấy điều gì. Mũi tôi cũng chẳng tốt lắm. Ngay cả chiếc gối cũng chẳng còn một chút dấu vết nào của anh. Tôi chẳng thể tìm thấy những gì thân quen thuộc về anh nữa. Trên chiếc ghế mà tôi đang ngồi, trong chiếc xe vẫn đỗ bên vệ đường, khu bệnh viện nơi anh làm việc, những cánh rừng nơi anh từng qua, tất cả đã không còn hình bóng của anh. Anh không còn ở đây, cho dù vậy tôi vẫn khát khao được đặt những ngón tay của mình lên mái tóc đen và rậm của anh, tôi muốn được hòa vào từng hơi thở của anh, muốn anh ở đây cùng tôi ngay lúc này và mãi mãi.

Tôi ngồi dậy và nhấc cho Issie. “Cậu phải gọi cho tớ. Lũ yêu tinh đã trốn thoát”.

Tôi không muốn nói với cô ấy về Nick. Không thể qua nhắn tin, bởi vì tôi không thể. Tôi cũng gửi một tin tương tự cho nội Betty. Chiếc điện thoại tuột tay rơi xuống ghế. Tôi mặc kệ nó ở đấy.

Tôi chờ đợi.

Chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tôi không còn cảm giác về thời gian nữa. Tôi chẳng còn gì để chờ đợi ở phía trước. Lũ yêu tinh đã giết Nick. Tôi sẽ chẳng bao giờ được hôn anh, ôm anh vào lòng và ngửi thấy mùi vị thân quen của anh. Đó là lỗi của tôi.

Một điều gì đó thôi thúc tôi đứng dậy, rời khỏi chiếc ghế và đi thẳng xuống bếp về phía tầng hầm. Tôi mở cánh cửa dẫn xuống dưới rồi bước qua những bậc thang, những tiếng lộc cộc vang lên khi tôi bước lên những tấm ván. Chúng tôi cất giữ một thứ vũ khí ở đây. Căn hầm đầy rẫy những vật dụng được làm bằng sắt. Tôi chưa bao giờ trở thành một đấu sỹ giỏi. Nick nói như vậy bởi vì tôi không có đủ quyết tâm để giết một ai đó. Tôi bật nắp chiếc rương bằng sắt và lấy ra một thanh gươm. Tôi tra nó vào vỏ rồi đeo vào chiếc thắt lưng có biểu tượng hòa bình của mình. Thanh kiếm khá nặng và kéo chiếc thắt lưng của tôi xệ xuống.

Tôi đi qua căn nhà, một sự tĩnh lặng đến rợn gai ốc kinh người. Tôi đã quyết định, một quyết định táo bạo. Câu chuyện tình mà tôi tham gia đã không còn nhân vật nam chính dẫn dắt, cũng chẳng còn sự lãng mạn nữa.

Lúc này, tôi chỉ còn là một chiếc vỏ rỗng không. Cái chết của tôi cũng chẳng còn nhiều ý nghĩa nữa, tôi sẽ chiến đấu và hạ gục lũ quái vật gớm ghiếc ngoài kia và như thế mỗi nguy hiểm mà nội Betty, Issie, Devyn và mẹ tôi phải đối mặt sẽ giảm đi. Tôi sẽ trả thù những tên yêu tinh kia cho dù phải hy sinh bản thân mình.

Tôi bước ra ngoài và tiến thẳng về phía khu rừng.

Cứ giả vờ cho rằng lũ yêu tinh không tồn tại sẽ chẳng có tác dụng gì.

Cơn bão tuyết đã tan hết, bầu trời trong xanh chiếu sáng mọi vật khi tôi bước qua bãi cỏ trước nhà. Tôi vẫn đi đôi giày dính đầy những vết máu. Tôi chẳng buồn quan tâm đến những điều đó. Tôi bước đi trong tuyết và bỏ mặc tất cả, bầu trời và những vết máu. Trong các khu rừng, lớp tuyết trên mặt đất thường mỏng hơn bởi một phần đã bị giữ lại trên những cành thông. Những nhánh cây to gồng mình gánh những tảng tuyết khổng lồ bị kéo căng đến mức chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng có thể gãy gục ra và rơi xuống, giống như tôi lúc này - nặng trĩu.

Tôi bước đi, lắng nghe tiếng những con qua gọi nhau, những tiếng kêu nghe ghê rợn và bí ẩn. Vài con sóc chuột nhảy nhót, kêu la. Mặt đất đầy những vết chân nhỏ xíu của chúng. Không có vết chân nào khác ngoài vết chân của tôi. Yêu tinh thường không để lại dấu vết. Tôi không hiểu làm điều đó bằng cách nào và tôi cũng chẳng cần quan tâm.

Tôi đi bộ khoảng mười phút thì nghe thấy có tiếng ai đó gọi tên mình.

“Zara...”

Là giọng một người phụ nữ, trầm đục và khó chịu như chất giọng của một ca sỹ nhạc jazz mà nội tôi vừa nghe trên ipod tối qua. Tôi đứng lại nhưng không chạm vào thanh kiếm. Nỗi sợ khiến tôi cảm thấy lạnh sau gáy. Điều mà tôi mong muốn đã đến - một trận chiến.

“Zara, hãy lại đây...” Bây giờ là một giọng con trai khác, cao và rõ ràng, cất lên phía bên trái tôi. Chúng đang cố làm tôi phân tâm. Thật ngu ngốc.

“Zara...” Tôi quay đầu sang. Chẳng lẽ bọn chúng không nhìn thấy thanh gươm tôi đang mang trên người hay sao? Tôi không phải là mối đe dọa nào dù là nhỏ nhất của chúng ư? Tôi lần theo những tiếng gọi đó. Chúng cất lên từ khắp nơi quanh tôi, phía trước, phía sau, hai bên và từ trên cao vọng xuống.

“Zara...”

“Công chúa...”

“Zara...”

Lũ quạ và sóc chuột đã im tiếng. Hơi thở của tôi tạo thành những màn sương nhỏ trong không khí. Trời trở lạnh hơn nhưng chẳng ảnh hưởng đến tôi. Tôi tiến thêm vài bước về phía trước. Một con yêu tinh cái ở đó. Tôi nhận ra đó là một trong những thuộc hạ của cha tôi. Mái tóc màu đỏ của bà ta rối bời và hoang dại. Trên người khoác một chiếc áo choàng tẩm, bên trong là bộ quần áo ngủ trông rất buồn cười.

“Công chúa”. Bà ta mỉm cười.

Bên trái tôi xuất hiện thêm hai con yêu tinh đực khác, chúng cao lớn nhưng gầy còm. Có tiếng cành cây gãy phía bên trái. Thêm ba con nữa xuất hiện, một con cái và hai con đực. Nhiều con khác nữa kéo đến, một con đang đứng trên một nhánh thông và chuẩn bị nhảy xuống. Vui rồi đây. Tôi không nói gì, chỉ lặng lẽ rút thanh kiếm ra.

Con yêu tinh tóc đỏ cười lớn, trong khi một con khác nói, “Chúng ta nên giết con bé luôn hay để nó chứng kiến cảnh chúng ta giết bạn bè của nó trước nhỉ?”

Bọn chúng lặng im suy nghĩ trong giây lát. Thanh kiếm trở nên nặng trĩu trên tay tôi. Không một ai trong chúng tôi cử động, cuối cùng một tên trong bọn chúng đề nghị, “Ta nghĩ nên hành hạ nó dần dần cho đến chết rồi sau đó để nó chứng kiến cảnh bạn bè mình bị giết”.

“Ý kiến hay đấy”. Cả bọn tán thành.

Đầu tôi rung lên, “Các người chỉ nói suông mà thôi. Thật nhảm nhí”.

Trước khi bọn chúng kịp làm gì, tôi rút thanh kiếm ra chém mạnh về phía trước. Mặc dù động tác của tôi chưa thực sự thuần thục lắm nhưng lưỡi kiếm liếm qua bụng con yêu tinh đứng gần tôi sắc ngọt như chém vào miếng pho mát. Hấn gục xuống. Tôi xoay người sang một bên, chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo. Tất cả bọn chúng cùng nhau lao về phía tôi một lượt. Tôi giơ thanh kiếm lên nhưng chưa kịp làm gì thì con yêu tinh tóc đỏ đã xông đến, giật lấy thanh kiếm từ tay tôi và la hét dữ dội khi chạm vào lưỡi kiếm. Lửa bốc lên đốt cháy hai bàn tay bà ta. Vết thương của bà ta tiết ra một thứ chất lỏng bốc mùi axit nồng nặc. Con yêu tinh kêu la thảm thiết. Một con khác từ phía sau túm lấy tóc tôi.

“Giữ chặt lấy nó”. Bà ta ra lệnh. “Ta sẽ giết người một cách từ từ”.

Bọn chúng mang ra một sợi dây bằng ni lông. Đột nhiên, một vật màu đen từ trên những nhánh thông vụt đến trước mặt tôi. Một gã mặc áo da, quần jean bông và mái tóc vàng. Astley.

“Khốn kiếp”. Anh ta lăm bắm khi tôi chưa kịp biết chuyện gì vừa xảy ra. Anh ta xoay người kéo tôi ra khỏi tay hai con yêu tinh rồi hét lớn, “Bám chặt lấy”.

Tôi vội ôm lấy anh ta và bị nhấc bổng lên cao. Những cành thông quệt vào áo chúng tôi. Tôi rúc đầu vào ngực anh ta để tìm cảm giác an toàn. Bên dưới lũ yêu tinh không ngớt chửi rủa. Anh ta một tay giữ eo tôi, tay kia giơ lên chắn không cho những cành thông va vào đầu cả hai. Một mũi tên từ dưới đất bay vụt lên, chỉ chệch chúng tôi trong gang tấc, nhưng sau đó mọi thứ đã trở nên an toàn. Chúng tôi đã bay qua những ngọn thông hướng thẳng lên không trung.

“Em nghĩ mình đang làm cái quái gì vậy?” Astley hỏi, hai tay anh ấy ôm chặt eo tôi. “Chuyện gì xảy ra với em vậy? Em muốn tự giết mình sao?”

Tôi nắm tay lại và đâm thùm thụp vào ngực anh ấy. “Em không cần anh cứu! Hãy trả lại kiếm và thả em xuống. Bỏ em ra đi!”

“Zara. Tất cả chúng ta cần giải cứu và được giải cứu”.

Mọi thứ bên dưới chúng tôi trở nên mờ ảo và lạnh lẽo. Chúng tôi bay trên những ngọn cây phủ đầy tuyết, bầu trời không một gợn mây.

“Em không thể sống thiếu Nick”. Tôi nói.

“Tất nhiên là có thể”. Anh ta phản đối. “Chúng ta phải sống với những mất mát của mình. Không ai muốn điều đó nhưng tất cả chúng ta đều phải sống”.

Tôi chẳng để ý lắm đến câu nói có vẻ triết lý dạy đời của anh ấy, và cố nhớ lại những chuyện đã xảy ra sáng nay: Căn nhà của yêu tinh, trận chiến và người phụ nữ đã đưa Nick đi. Có lẽ tôi phải đến thánh địa Valhalla và đưa anh trở về.

“Nói em nghe về những nữ thần Valkyrie được không?” Tôi nài nỉ.

Astley không nói bất cứ điều gì nữa kể từ lúc đó cho đến khi đáp xuống một con đường nhỏ phía sau quán cà phê Martha. Một lớp tuyết mỏng phủ lên mặt đường. Những mảng tường phía sau căn nhà đã mục rữa. Tôi buộc phải bám vào chúng để giữ thăng bằng khi đáp xuống.

“Sao chúng ta lại đến đây?” Tôi hỏi.

Astley sửa lại áo rồi giải thích, “Anh đói rồi. Trong nhà hàng sẽ an toàn hơn”.

Anh ta bắt đầu đi vòng ra phía trước ngôi nhà. “Đó là một nơi đông đúc. Mặc dù vậy, khi không thể kiểm chế được ham muốn bọn chúng sẽ trở nên liều lĩnh và xuất hiện ở cả những nơi như vậy. Anh cũng không thể nói trước điều gì. Đói khát đôi khi khiến người ta đưa ra những quyết định sai lầm”.

Tôi chạy theo sau và nắm lấy ống tay áo của anh ấy. “Anh có ham muốn chứ?”

“Tất nhiên”.

“Làm sao anh làm chủ được nó?”

“Anh là một vị vua quá trẻ, Zara ạ”. Cảm xúc hiện rõ trên khuôn mặt anh ấy. “Cha anh chết cách đây không lâu và anh có trách nhiệm kế vị ông ấy. Không một vị vua nào có thể kìm hãm được ham muốn và khát khao của mình”. Anh ta liếc sang phía tôi. “Để anh sửa lại tóc cho em. Có vài lá thông kia. Mặt em cũng có vài vết máu nữa đấy”.

“Cha em, cha em cũng vừa mới mất cách đây không lâu”.

“Anh biết. Anh xin lỗi”. Hai ngón tay của anh ấy nhẹ nhàng chạm vào mặt tôi. Tôi khẽ nuốt nước bọt. “Em cũng xin lỗi”.

Astley vuốt cho tóc tôi thẳng ra, gỡ vài chiếc lá thông trên đó ra rồi thả xuống đất. Sau đó, anh ta lấy vài mẩu tuyết chà lên những vết máu khô trên mặt tôi. Anh đưa cho tôi chiếc áo khoác ngoài để che đi những vết bẩn và máu bám trên áo sơ mi. Chúng tôi tiếp tục bước đi và tôi bỗng nhớ ra một điều.

“Da em màu xanh phải không?”

“Thì sao?”

Tôi lau tay lên chiếc quần jean và sửa lại chiếc thắt lưng. “Em không thể vào trong với hình dạng thế này được”.

Anh ta kéo tôi sát vào người và nói. “Chắc chắn là được mà”.

“Không. Mọi người sẽ... Em ướt nhẹp và đầy những vết thương thế này...”

“Chuyện đó sẽ chẳng sao. Anh sẽ nghĩ ra một câu chuyện và mọi chuyện sẽ ổn”. Anh ta kéo tôi vào trong trước khi tôi định làm gì khác.

Một tấm biển màu nâu đặt ngay cửa vào báo cho khách hàng biết phải tự tìm chỗ ngồi bên trong. Chúng tôi đi qua một căn phòng được lát bằng những viên đá màu đen và trắng, hình một diễn viên nổi tiếng từ những thập niên trước được dán trên bức tường sơn đỏ. Astley bước đến một chiếc bàn nhỏ, phía dưới bức ảnh của John Wayne với trang phục cao bồi miền

tây.

“Anh thích nơi này”. Anh ta nói.

Tôi khoanh tay lên bàn rồi cúi đầu xuống để không ai có thể nhìn thấy khuôn mặt của mình.

“Anh cũng thích bánh ngọt”. Nói xong anh ta đưa cho tôi chiếc khăn ăn. “Cố nói chuyện đi Zara. Em không thể im lặng như thế. Sẽ gặp rắc rối đấy”.

Tôi nhận lấy chiếc khăn và đặt nó lên đùi, nhìn chăm chăm vào nó một lúc lâu rồi mở miệng. “Thật khó để tưởng tượng ra rằng những con yêu tinh đến đây và ngồi ăn như những người khác”.

Astley mỉm cười và đưa cho tôi tờ thực đơn. “Được rồi. Chúng ta làm được mà”.

Có vẻ như là một lý do ngốc nghếch nhưng tôi vẫn nói ra. “Em không mang tiền đâu”.

Astley bật cười. “Là anh mời mà. Ít nhất thì anh cũng có thể làm được điều đó trong một ngày như hôm nay”.

Tôi liếc nhìn anh ấy. “Tại sao anh không tìm và tiêu diệt những con yêu tinh xấu? Đó là điều mà Nick vẫn thường làm”.

“Anh không phải Nick”. Anh ta nói với vẻ hằn học, tôi giật mình lùi ra sau.

“Rõ ràng là thế”.

Anh ta nhướn cặp lông mày lên. “Anh quá bận rộn để tìm em, Zara ạ. Em là mối quan tâm lớn nhất của anh ở đây”.

Tôi im lặng. Ở bàn bên kia, một cô bé vừa ăn xong chiếc bánh và trèo lên ngồi vào lòng người cha. Cô bé thì thầm điều gì đó vào tai cha và ông ấy âu yếm ôm lấy cô. Kế đó là một cặp nam nữ khoảng hai mươi đang tình tứ, chân họ đan vào nhau dưới bàn, hai bàn tay quện vào nhau. Tôi cảm thấy tất cả những điều đó thật mong manh. Tôi muốn đứng lên và nói với họ rằng hãy giữ lấy những giây phút như thế, hãy bảo vệ cho nhau và hãy yêu nhau khi còn có thể. Tôi sửa lại chiếc khăn ăn của mình và hỏi Astley. “Tại sao em là mối quan tâm lớn nhất của anh?”

“Bởi vì em đang gặp nguy hiểm”. Anh ta cầm lấy hũ đường và lắc nó. “Và bởi vì anh nghĩ rằng em sẽ là nữ hoàng của anh”.

Yêu tinh và những bà hoàng ngổ ngẩn của chúng. Tôi đã quá mệt mỏi với những điều này. Tôi cũng cầm lấy hũ đường, mặc cho mọi người đang để ý đến chúng tôi. “Em không bao giờ có thể được an toàn. Như thế có sự khác biệt nào không?”

Anh ta thôi không lắc hũ đường nữa. “Có sự khác biệt nào không ư? Ba em và thuộc hạ của ông ấy đã tan rã. Frank đang có mặt ở đây. Đó là điều khác biệt. Em có biết điều đó có ý nghĩa thế nào với em không?”

“Là tội ác và nỗi kinh hoàng?”

Astley thở dài và trước khi anh ấy kịp trả lời, cũng như tôi kịp hỏi về Frank là ai thì người phục vụ đến. Đó là Martha, chủ cửa hàng. Cô ấy có một khe hở rất đáng yêu giữa hai chiếc răng cửa. Lúc này tôi mới có thể nhận ra bởi vì cô ấy đang cười rất to.

“Zara, trông cháu xanh quá”. Cô ta ngạc nhiên.

Tôi gật đầu.

“Là vẽ mặt. Bọn cháu đã thử mọi cách nhưng không xóa được”. Astley giải thích.

“Ôi trời!” Cô Martha cười và mang ra một cây bút và cuốn sổ ghi chép nhỏ. “Trông cháu rất giống con quái vật mê bánh ngọt đấy”.

“Cũng không tệ như vậy đâu. Cậu ấy chỉ hơi xanh so với bình thường chút thôi mà”. Astley nói.

“Thật tội nghiệp”. Cô Martha cười khúc khích. “Để ta lấy cho cháu vài chiếc khăn giấy và hy vọng sẽ lau bớt được chút ít”.

Cô Martha nháy mắt với Astley và anh ta cười đáp lại. Tôi không thể nói bất cứ điều gì. Trong tôi lúc này hoàn toàn trống rỗng. Hay thật. Tôi đang nhớ Nick.

Sau khi cô Martha rời đi, Astley nói với tôi. “Để anh kể em nghe về một trận chiến, được chứ? Đó là một trận chiến khủng khiếp đã được viết lại”.

“Em muốn nghe về những nữ thần Valkyrie”. Tôi cầu xin.

“Trận chiến này là một trong những lý do mà bà ta ở đây. Người ta gọi nó là Ragnarok hay Gotterdammerung. Đó là truyền thuyết nhưng là sự thật, em hiểu không? Trong trận chiến này, anh em và cha con sẽ giết hại lẫn nhau. Họ cư xử với nhau một cách tàn bạo”. Anh ta xoay lọ đường trong tay. Sau đó đặt lên bàn. “Anh xin lỗi. Em không sao chứ? Vẫn chưa hết chóng mặt phải không? Tập trung được chứ?”

Xung quanh mọi người vẫn trò chuyện ồn ào. Tôi uống một ngụm nước và trả lời. “Em sẽ cố”.

“Được rồi. Anh rất xin lỗi chúng ta không có nhiều thời gian nhưng anh nghĩ đây là những thông tin mà em cần biết”.

“Không sao. Em muốn biết. Em ghét nhất là không biết rõ chuyện gì”.

“Anh cũng vậy. Chúng ta giống nhau ở điểm này”. Astley nhúng mấy đầu ngón tay của mình lên một vũng nước nhỏ trên bàn. “Truyền thuyết kể rằng, trận chiến Ragnarok xảy ra sau một mùa đông tồi tệ nhất kéo dài ba năm liên tiếp và không có mùa hè, người ta gọi là Fimbulvetr. Đó cũng là trận chiến kinh hoàng nhất từng xảy ra trong truyền thuyết”.

Giọng của Astley tắc nghẹn, anh ta thở đều trở lại rồi tiếp tục. “Những sức mạnh thần thánh, những người thú và yêu tinh, sẽ nổ ra một trận chiến ác liệt ở đây, ngay Bedford, Maine này. Bọn họ có mặt ở đây chính là vì trận chiến quyết định này”.

“Không. Không phải thế”. Tôi nói. “Không thể để cuộc chiến này xảy ra được”.

“Anh cũng không chắc chúng ta có ngăn được nó không”.

Chiếc cốc trên tay tôi lạnh lẽo và trơn tuột. Tôi cầm chắc lấy nó và quả quyết. “Chúng ta sẽ ngăn nó lại”.

Astley nắm vào những ngón tay đang cầm chiếc cốc của tôi. Tôi cảm thấy một luồng hơi ấm chạy qua.

Anh ta đỏ mặt và quay đi. “Anh không thể giúp được điều đó. Anh xin lỗi”.

Chúng tôi ngồi im lặng. Xung quanh, người ta đang nói với nhau về một vụ tai nạn xe buýt ở đâu đó. Tôi chỉ nghe được một vài từ như “kinh hoàng”, “ban nhạc”, “Sumner”. Sumner là một ngôi trường địa phương gần bờ biển cách chúng tôi khoảng bốn mươi lăm phút đi xe.

Astley húng hắng ho rồi nói tiếp. “Tất cả con người sẽ không thể sống sót. Họ không đủ sức mạnh để chống lại những sức mạnh thần thánh. Trong cuộc chiến này, những người con của thánh Odin sẽ đứng về phía cái thiện, anh nghĩ họ là những người anh hùng”.

“Như thế không phải là coi trọng họ quá ư?”

“Điều đó là sự thật. Em không nghĩ gã sói của em là người hùng sao?”

Tôi nhắm mắt lại. Nỗi đau siết chặt lấy ngực tôi. “Làm ơn đừng nhắc đến anh ấy”.

“Xin lỗi, Zara, nhưng anh phải nói điều đó. Anh ta là một trong những lý do vì sao em ở đây”.

Tôi mở mắt ra. “Anh ấy là lý do duy nhất mà em có mặt ở đây”.

Astley để cho mọi chuyện tự nó lắng xuống. Anh ta dựa người ra sau ghế, đan hai bàn tay vào nhau và duỗi thẳng về trước. Sau đó, anh ta bẻ mấy đốt ngón tay kêu răng rắc. Nick cũng từng làm như thế trước đây. “Những người hùng được triệu tập đến trận chiến. Họ đến từ khắp nơi và có mặt ở Vigrid. Người ta nói nơi diễn ra trận chiến cuối cùng sẽ được tìm thấy. Và nó ở đây”.

Bedford - trận chiến cuối cùng.

Tôi ngả người ra ghế, lắng nghe âm thanh của những câu chuyện phiếm, mùi của những miếng thịt xông khói, hòa lẫn vào ánh đèn nê-ông màu vàng nhạt. Một nơi rất an toàn nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ là một chiến trường khủng khiếp. Thật khó tin. Tôi quay lại điều quan trọng mà tôi muốn hỏi anh ta. “Nữ thần Valkyrie nói rằng bà ta đưa Nick đi vì anh ấy là một chiến binh phải không?”

“Phải, chiến binh của thánh Odin và Thor. Có đến ít nhất tám trăm người như thế”.

“Và họ muốn Nick trở thành một trong số đó sao?”

“Họ sẽ huấn luyện cậu ta thành một chiến binh giỏi và bị giữ lại Valhalla cho đến khi trận chiến bắt đầu”.

Tôi đứng bật dậy và quên cả việc mình phải nói nhỏ khi đang đứng giữa đám đông. “Vậy chúng ta phải đến đó và đưa anh ấy ra. Nick sẽ giúp chúng ta ngăn chuyện này trước khi nó xảy ra”.

“Mọi người đang nhìn em kìa”. Anh ta nắm tay kéo tôi ngồi xuống. “Ngồi xuống đi nào”.

Tôi không muốn nhưng vẫn ngồi xuống.

“Điều đó không dễ đâu”. Anh ta nói.

“Bà ta nói con người không thể đến được Valhalla”. Astley chờ đợi.

“Anh sẽ hôn em, sẽ biến đổi em, phải không?” Tôi chắc anh ấy đợi tôi nói ra điều đó.

“Anh không muốn làm điều này”.

“Bởi vì em làm điều đó vì Nick phải không?”

Anh ta gật đầu. “Anh chỉ muốn làm điều đó khi em muốn trở thành hoàng hậu của anh”.

“Cứu mạng Nick là lý do duy nhất mà em biến đổi”. Chân anh ta chạm vào tôi, hơi ấm lan dần sang chân tôi. Tôi rút chân về, đặt dưới ghế.

“Anh quen em không lâu Zara ạ, nhưng với những gì anh biết về em thì thực sự không phải vậy”.

“Anh cho rằng em là kẻ nói dối sao?”

“Không. Ý anh là em nói điều đó là không đúng. Anh nghĩ em sẵn sàng hy sinh bản thân mình vì bất kỳ người bạn nào không chỉ có Nick. Em chấp nhận biến thành yêu tinh để cứu mạng những người thân yêu hay thậm chí cả những người không quen biết, phải thế không?” Tôi không trả lời và anh ta nói tiếp. “Em sẽ biến đổi vì đó là định mệnh”. Giọng anh ta nhẹ nhàng. “Em sẽ là hoàng hậu của anh”.

“Định mệnh chẳng nói lên điều gì”. Tôi mở một túi đường nhỏ và đổ vào cốc nước của mình. Những hạt đường li ti như những cơn sóng ngầm, tan dần ra và cuối cùng chìm dần xuống đáy cốc. “Để em nói với Issie và Devyn, nói với nội Betty về những chuyện đã xảy ra và chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết chúng”.

“Chúng ta không còn thời gian nữa”. Astley mỉm cười khi tôi bắt đầu khuấy đường trong cốc. “Em phải nghỉ ngơi cho vết thương hồi phục. Nếu không sẽ rất nguy hiểm”.

“Em sẽ nhanh thôi”. Tôi nghĩ. “Em sẽ gọi cho mẹ, nói với bà ấy cha em đã thoát ra. Bà ấy sẽ gặp nguy hiểm”.

“Bà ấy không phải là người duy nhất đâu”.

“Ý anh là sao?”

“Cho dù không có ham muốn nhưng những con yêu tinh đã bị em giam giữ sẽ tìm cách trả thù”.

“Không ai có thể làm hại những người bạn của em”.

Tôi khuấy tan những hạt đường còn lại, nhìn nó tan ra và biến mất trong nước.

“Được rồi. Còn nụ hôn thì sao?” Tôi nhìn vào mắt của Astley. “Hãy nói cho em biết phải làm gì?”

Những vệt sáng của yêu tinh là một bí ẩn. Chỉ có những vị vua mới để lại những hạt bụi màu vàng, phát sáng. Những con khác không có được những vệt sáng như thế. Đó là điều mà chúng luôn ghen tỵ.

Sau khi ăn xong, Astley không để tôi tự đi về nhà mà dẫn tôi quay trở lại con đường phía sau. Mặt đường lồi lõm và trông thật thê thảm.

“Em có thể chạy về được mà”. Tôi nói cho dù biết rằng như thế thực sự nguy hiểm và có thể tôi chẳng thể trở về nữa nhưng trong tôi đang nhen nhóm một niềm hy vọng. Nó khiến tôi cảm thấy mạnh mẽ, giống như tôi có thể làm bất cứ điều gì lúc này. Tôi có thể đưa Nick quay về. Có thể tìm thấy anh ấy nếu những gì mà Astley nói là sự thật, nếu như tất cả những gì anh ta làm không phải là một trò lừa đáng khinh bỉ.

“Em không biết được chúng đang đói khát và thèm thuồng như thế nào đâu”. Anh ta nói với vẻ khinh thường. “Chúng sẽ tìm thấy em”.

Astley nhắc bồng tôi lên lần nữa và bay về phía nhà nội. Tôi nhắm mắt trong suốt chặng đường trở về và nghĩ đến Nick, tôi tự hỏi anh sẽ nghĩ gì về những việc tôi sắp làm. Tôi sẽ không phải lựa chọn khi anh ấy ở đây. Tôi thắc mắc liệu anh còn yêu tôi không nếu tôi biến thành yêu tinh? Những hy vọng và háo hức trong tôi chuyển dần thành sự thất vọng.

“Bám chắc nhé, chúng ta sẽ đáp xuống”. Astley lăm nhăm trước khi anh ta rơi bịch xuống tuyết và cố giữ cho tôi khỏi ngã.

Người tôi nảy lên và phóng thẳng vào nhà mặc cho anh ta nằm ở đó. Một cánh tay bị đè dưới bụng, anh ta cố gắng gượng dậy, trông bộ dạng thật thê thảm.

“Cảm ơn anh!” Tôi quay đầu lại nói với anh ta.

“Anh sẽ gặp em lúc xẩm tối nhé”. Anh ta ngồi dậy và phủi những hạt tuyết bám trên quần áo.

Tôi chạm vào chiếc khóa cửa định mở nó ra.

“Hãy cẩn thận nhé. Ánh sáng ban ngày không con ngăn được bọn chúng ra ngoài nữa đâu”. Astley nói.

Tôi bước vào trong, đóng sầm cửa lại và dựa lưng vào nó. Tôi hít vài hơi thật sâu, hai bàn tay đang run lên trông chúng thật bẩn thỉu.

“Nick”. Tôi chợt gọi tên anh. Không có tiếng trả lời. Tôi nhắm mắt lại để có thể cảm thấy anh. Dường như điều đó không quá khó đối với tôi. Tôi rời khỏi cánh cửa và tiến về phòng. Tôi sẽ đi tắm và nghĩ về anh. Tôi sẽ không còn run nữa. Tôi sẽ hình dung thấy khuôn mặt anh, được ôm anh vào lòng và hôn anh.

Đứng dưới vòi tắm tôi bắt đầu suy nghĩ kỹ về nụ hôn sẽ biến mình thành yêu tinh. Tôi sẽ chẳng còn là chính mình nữa. Sẽ không phải con người nữa. Màu da của tôi, cách suy nghĩ và hành động của tôi sẽ thay đổi. Nhưng tôi buộc phải tin rằng tôi vẫn sẽ giữ lại được linh hồn của mình.

Vòi nước ấm áp phun xối xả vào người tôi. Căn phòng thật đáng yêu và sạch sẽ. Tôi xát mạnh chiếc khăn tắm, gạt bỏ những vết bẩn gôm ghiếc bám trên người. Tôi tự hỏi nếu Astley nói dối thì sao? Tôi có thể chết nếu nhận được nụ hôn đó. Tôi không chắc có thể đến được Valhalla và Nick cũng chưa chắc muốn trở về với tôi.

Tôi khóa vòi nước và đứng lặng im, những giọt nước từ người tôi nhỏ xuống sàn. Bụng tôi gào thét. Tôi phải làm điều này. Không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi lau khô người rồi khoác lên mình chiếc áo trùm đầu màu đỏ mà tôi thích nhất cùng với chiếc quần ngủ may bằng sợi mỏng.

Tôi vô cùng ngạc nhiên khi bước xuống phòng khách và nhìn thấy Devyn và Issie đang ngồi trên ghế. Issie đang đu đưa trong vòng tay của Devyn. Cả hai ngược nhìn tôi. Ánh mắt Issie đầy vẻ sợ hãi. Còn Devyn như vừa trải qua một cuộc chiến sống còn. Có lẽ cả hai đã nghe tin về Nick.

“Da cậu xanh vậy”. Cả hai cùng nói.

“Tớ biết”. Tôi ngồi xuống cạnh Issie. “Các cậu đã nghe gì chưa?”

Cùng lúc Issie trả lời. “Chuyện xảy ra với Nick ư? Ôi, không. Anh ấy không có mặt trên chiếc xe buýt phải không? Không. Tất nhiên anh ấy không đi trên chiếc xe đó. Nạn nhân là một nhóm nhạc của trường Sumner. Nick thì chẳng phải là nhóm nhạc nào ở đó cả”.

Tôi quỳ xuống trước mặt cô ấy, cố nhớ lại những thông tin nghe được từ nhà hàng Martha và việc nội Betty đang bận xử lý một vụ tai nạn.

“Có một vụ...” Giọng Issie tắc nghẹn. Người cô ấy đổ gục về trước, hai tay che đầu.

Devyn vòng tay qua hông Issie. “Đã có một cuộc tấn công. Chiếc xe buýt bị một nhóm yêu tinh tấn công trên đường. Issie là người đã chứng kiến việc đó”.

Tôi xâu chuỗi những điều vừa nghe được từ Devyn với những thứ đã biết về chuyến công tác của nội và ánh sáng mà tôi nhìn thấy trên đường khi bay cùng Astley. Nhưng mọi thứ vẫn chưa rõ ràng. “Chúng tấn công cả chiếc xe sao?”

“Bọn chúng đã mai phục sẵn ở đó. Một tên đứng ở giữa đường với bộ dạng bẩn thỉu và rách rưới”. Devyn giải thích.

“Trông bà ta như vừa bị ai đó tấn công”. Issie kể tiếp. “Bà ta vẫy tay nhờ giúp đỡ và tài xế đã dừng xe gần vệ đường”. Cô ấy vẫn cúi đầu xuống. “Tớ nhìn thấy điều đó hết lần này đến lần khác khi đang đi ngược chiều với chiếc xe buýt. Nó là đoạn đường thẳng trên đường số 3”.

Giọng Issie run run.

“Cậu có cần nước không? Tớ lấy cho cậu một ít nhé”. Devyn đứng dậy và xuống bếp, cậu ta không cần đến đôi nạng gỗ nữa.

“Con yêu tinh nằm sóng xoài trên mặt đường. Một vài người chạy xuống để giúp nó. Điều tồi tệ đã xảy ra, bọn yêu tinh ủa ra từ trong rừng, chúng xuất hiện ở khắp mọi nơi và la hét... Tớ có thể nghe rất rõ cho dù đang ở trong xe”. Cô ấy nức nở.

“Cậu có dừng lại không?” Tôi hỏi.

“Tất nhiên là cô ấy không dừng lại!” Devyn hét lên. Cậu ta lấy lại bình tĩnh và nói. “Tớ mang cho cậu ít nước đây, Issie”.

Issie ngẩng đầu lên đỡ lấy cốc nước. Tay cô ấy run gần làm rơi chiếc cốc. “Tớ đã gọi cho 911 báo một vụ tai nạn và gọi cho bà Betty nhưng... tớ vẫn tiếp tục lái xe đi. Tớ đã không đứng lại”.

Devyn đỡ lấy chiếc cốc cho Issie và đặt nó xuống sàn.

“Điều đó thật tệ”. Cô ấy thút thít.

“Đừng thế nữa, Issie”. Devyn an ủi. “Tớ hiểu mà”.

Issie òa khóc một lúc rồi tiếng nức nở cũng lặng dần. Cuối cùng cô ấy nói. “Tớ xin lỗi”.

“Không có gì để phải xin lỗi cả”. Devyn nói và nhìn sang tôi. Cậu ta kéo tôi ra một góc xa. “Chỉ một giây thôi, Issie”.

Chúng tôi đứng cạnh bồn rửa bát dưới bếp. Tôi phát hiện ra một vết bẩn bám vào mặt i-nốc sáng bóng của nó.

“Có chuyện gì với cậu thế?” Devyn than vãn. “Cậu thậm chí không an ủi Issie lấy một tiếng”.

Tôi nuốt một cách khó khăn. “Tớ xin lỗi. Tớ...”

Bây giờ đến lượt tôi không thốt thành lời. Miệng tôi cử động, nhưng chẳng có gì để nói.

Issie bước vào và lấy thêm một cốc nước. “Khoan đã, Nick đâu rồi?”

“Tại sao da cậu lại xanh như vậy?” Devyn hỏi như buộc tội tôi.

Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi sâu và kể cho họ nghe tất cả. Tôi kể về việc Nick đã bị bắt đi và vì sao tôi không thể cứu được anh ấy.

Mặt Devyn trắng bệch ra và lão đảo. Mấy ngón tay cậu ta luồn qua tóc và làm cho nó rối bù lên, hết như một kẻ điên. Có tiếng báo tin nhắn nhưng cậu ta chẳng quan tâm. “Ý cậu là anh ấy đã chết rồi ư?” cậu ta hỏi tôi.

“Anh ấy gần như đã chết. Tớ không... Bà ta đã đưa anh ấy đi và nói rằng không còn cách nào cứu anh ấy được nữa”. Tôi cố gắng giải thích. Cứ mỗi từ nói ra lại cảm thấy lưỡi mình đau buốt.

Issie lắc đầu, “Nhưng Nick không thể chết được. Anh ấy là cứu tinh của chúng ta. Là người dẫn dắt chúng ta. Là...”

“Issie!”. Devyn ngắt lời cô ấy.

Issie liếc sang Devyn. “Sao chứ? Điều đó là sự thật mà. Tớ không có quyền được cảm thấy đau khổ sao?” Mặt cậu ta trở nên rầu rĩ. “Tớ không thể tin rằng anh ấy đã ra đi. Tớ rất tiếc Zara ạ!”

Issie định ôm tôi vào lòng nhưng lúc này tôi không muốn ôm ai cả. Tôi muốn đưa ra những quyết định và hành động. “Nếu tớ biến thành yêu tinh, chúng ta vẫn còn cơ hội để đưa anh ấy trở lại”.

“Sao cơ?” Miệng Issie há to. Tôi bắt đầu giải thích một cách dài dòng. Những giọt nước mắt bắt đầu tuôn ra trên khuôn mặt của Issie và Devyn.

Khi tôi giải thích xong mọi chuyện, Devyn nói: “Anh ấy sẽ không thích như vậy đâu”.

“Tớ không quan tâm”. Tôi quả quyết. “Tớ chẳng cần quan tâm anh ấy có ghét tớ hay không. Nhưng đó là điều tớ phải làm để có thể đưa anh ấy quay về”.

Ánh mắt Issie mở to. “Ôi, Zara. Cậu sẽ biến thành yêu tinh thật ư? Chẳng phải đó là điều cậu ghét nhất sao?”

Tôi gật đầu. “Tớ biết”.

Cả hai nhìn tôi phản đối, điều mà tôi đã biết trước. Tôi có thể chết vì nộ hôn ấy hoặc tôi sẽ trở thành yêu tinh mãi mãi.

“Thậm chí chúng ta không biết nó như thế nào nữa”. Devyn nài nỉ. “Người ta viết rằng cậu sẽ mãi mãi thuộc về vị vua”.

“Giống như nô lệ ư?” Issie hỏi. “Khốn kiếp”.

“Anh ấy sẽ không làm vậy”. tôi nói. “Astley không phải người như thế”.

Devyn nằm ngửa ra chiếc đi-văng. Giọng đầy giấu cợt. “Cậu không biết gì về anh ta. Anh ta cũng có thể lừa dối cậu”.

“Anh ta có thể”. Tôi đồng ý. Nhưng ý tôi đã quyết và cả hai đều biết điều đó. “Tớ phải thử. Cậu biết là tớ phải làm thế”.

“Nhưng...”

“Vì đó là Nick”. Tôi ngắt lời.

Issie nắm lấy tay tôi. “Tớ biết thế nhưng Zara? Làm sao cậu biết là cậu đang không tự lừa dối bản thân mình rằng việc này là không thể chứ?”

“Tớ không biết”. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Đôi mắt Issie tràn ngập sự lo lắng và buồn phiền. “Chúng ta sẽ gọi cho bố mẹ anh ấy”. Tôi nói.

Devyn và Issie nhìn nhau.

“Sao cơ?”

Issie hít thở sâu và nói. “Zara, bố mẹ anh ấy đã chết rồi”.

“Không. Họ chưa chết. Họ là những nhà nhiếp ảnh. Họ đang ở Châu Phi để ghi hình cho kênh Thế giới động vật hay gì đó”.

“Không phải thế đâu cưng ạ. Đó là lời nói dối thôi”. Issie vỗ nhẹ vào đùi tôi. “Sự thật là họ đã chết rồi”.

Bộ não của tôi dường như không xử lý kịp những thông tin vừa nhận được. “Chẳng phải chúng ta đã từng nói với nhau về việc bố mẹ anh ấy và cảm giác của Nick khi họ rời đi sao?” Tôi chỉ vào Devyn. “Chính cậu đã nói với tớ điều đó”.

Devyn lúng búng. “Anh ấy muốn bọn tớ nói như vậy. Và bọn tớ đã làm thế”.

“Nhưng tại sao? Như thế đâu có ý nghĩa gì?” Tôi nhìn bọn họ.

“Ừm. Anh ấy nói với mọi người như vậy”. Issie giải thích.

“Tớ không phải là mọi người”. Tôi khụy gối xuống sàn, gục đầu vào chiếc đi-văng. “Tớ là tình yêu của anh ấy”. Tôi không còn giữ được bình tĩnh nữa. “Tớ đã thuộc về cuộc sống của anh ấy”.

“Thôi nào, Zara. Cố lên”. Issie đến bên cạnh vào ôm lấy tôi. “Đúng thế mà. Cậu là một phần cuộc sống của Nick”.

“Vậy tại sao anh ấy nói dối tớ?” Giọng của tôi trở nên gay gắt và hỗn loạn.

Issie nhìn sang Devyn, như chờ đợi một sự giúp đỡ nào đó. “Bởi vì không phải lúc nào cậu cũng là cuộc sống của anh ấy và lúc đầu anh ấy không tin cậu. Vì thế anh ấy nói với cậu điều mà anh ấy nói với những người khác”.

“Và sau đó anh ấy chẳng bao giờ tin tưởng và nói với tớ sự thật sao?”

“Con người ta thường hay mắc vào cái bẫy của những điều giả dối mà họ nói ra”. Devyn giải thích. “Anh ấy cũng thế. Tớ tin rằng Nick rất muốn nói sự thật với cậu”.

Tôi để cơn giận của mình chìm xuống nhưng chẳng cảm thấy dễ chịu hơn chút nào.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với bố mẹ anh ấy?” Tôi hỏi.

Issie nói như một chú chim non tập hót. “Họ đã chết ở nhà. Tớ nghĩ là... ừm... cha của anh ấy đã trở nên điên dại. Ông ấy biến hình và tấn công mẹ Nick. Sau đó, anh ấy đã giết chết cha mình”.

Tôi bàng hoàng. “Nick đã giết cha mình sao?”

“Anh ấy đã bắn ông ta”. Devyn nói. “Anh ấy không có lựa chọn. Cha anh ấy đã trở nên điên cuồng. Đó là một loại virus, chỉ thỉnh thoảng xảy ra và không phải chỉ riêng với loài sói mà tất cả chúng ta”.

“Nhưng anh ấy... anh ấy đã giết cha mình phải không? Chính anh ấy đã giết cha mình sao? Ông ấy đã giết chết vợ mình sao?” Tôi cảm thấy chao đảo.

“Anh ấy không giết cha mình”. Mặt Devyn đỏ lên. “Anh ấy buộc phải làm thế”.

“Ý cậu là sao, anh ấy buộc phải làm ư? Có phải bởi vì đó là sự lựa chọn duy nhất? Là lý do để giết và bị giết?”

“Anh ấy không còn sự lựa chọn nào khác hơn”. Devyn khẳng định. “Cha anh ấy là một con sói và ông ấy đã mất hết tính người. Không có liều thuốc nào có thể chữa được cho ông ấy. Rất có thể Nick là nạn nhân tiếp theo của ông ta nếu anh ấy không làm vậy. Họ có những nguyên tắc khác với chúng ta, Zara ạ”.

“Nguyên tắc của những người thú sao?” Tôi khịt mũi.

“Đúng thế đấy, Zara”. Devyn đáp trả. “Đừng biến mình thành một kẻ ngốc nghếch thế”.

“Devyn! Zara không phải thế đâu”.

“Cô ta đang biến mình thành một kẻ như thế đấy”. Devyn nói.

“Thật xấu hổ”. Môi Issie run run. “Câu hành động như một kẻ dũ tợn. Chúng ta là bạn, hãy đoàn kết và cùng nhau giải quyết những chuyện này”.

“Câu nói đúng”. Devyn cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh. “Tớ xin lỗi, Zara. Tớ đã phát điên lên vì lo lắng. Tớ xin lỗi”.

Tôi không để ý đến lời xin lỗi của cậu ấy. “Không sao mà”.

Ánh mắt của Issie trở nên rần rỏ khi cô ấy nói với tôi. “Chúng ta không biết vì sao Nick không bị loại vì rút đó tấn công. Nhưng thật sự tốt khi anh ấy không bị ảnh hưởng. Bố mẹ Devyn đang miệt mài nghiên cứu để có thể tìm ra thuốc chữa trị cho căn bệnh đó”.

“Họ cũng đang cố gắng để làm nhiều điều khác nữa, Issie”. Devyn nói.

Issie đứng lên và đặt tay lên vai tôi. “Tớ rất tiếc khi anh ấy không còn nữa, Zara ạ”.

“Anh ấy vẫn còn sống và tớ sẽ đưa anh ấy trở lại cho dù anh ấy đã lừa dối tớ như một gã ngốc”.

Issie hạ tay xuống, khẽ lắc đầu. “Zara...”

“Tớ rất điên phải không Issie? Chúng ta luôn cho rằng bọn yêu tinh là những kẻ giả dối, còn chúng ta thì sao? Nick nói dối tớ, cả Devyn cũng chưa bao giờ nói với tớ về ngôi nhà và bố mẹ cậu ấy. Tớ và cậu cũng nói dối khi chúng ta đưa cha tớ ra ngoài”.

“Nhưng sau đó, chúng ta đã kể hết cho mọi người còn gì”. Issie phản đối.

“Không phải là ngoại lệ. Người ta không cố tình nhưng đó vẫn là sự dối trá. Nick là kẻ lừa dối tớ nhiều nhất”. Tôi ngừng lại hít thở sâu. “Dù sao, chúng ta vẫn cần đến anh ấy cho cuộc chiến và các cậu biết rằng tớ có thể làm được. Tớ sẽ đến đó và đưa anh ấy trở lại”.

“Gã yêu tinh kia cũng có thể nói dối cậu, Zara ạ!” Devyn đứng dậy và cầm lấy chiếc nạng. “Chuyện này rất giống một vở kịch. Cậu biết rằng không thể tin vào lũ yêu tinh được. Hãy nhớ đến những gì mà cha cậu đã làm khi muốn lôi kéo mẹ cậu”.

“Astley không giống như cha tớ”.

“Ôi trời, Zara. Cậu tin hẳn ta thật sao?” Issie nói. “Không đúng như vậy chứ? Hãy làm ơn nói với tớ rằng cậu không tin hẳn ta đi”.

“Hãy suy nghĩ đi Zara”. Devyn nhìn tôi.

“Đừng yêu cầu tớ phải suy nghĩ. Tớ đã suy nghĩ rất nhiều. Cậu không phải là người duy nhất có khả năng tính toán mọi việc đâu Devyn. Tớ không phải là đứa ngốc. Lựa chọn của tớ không nhất thiết phải giống cậu. Suy nghĩ của chúng ta có thể khác nhau nhưng tớ chẳng phải là một kẻ ngu ngốc”. Tôi nói gay gắt, cố kìm nén cơn tức giận. Họ là những người bạn của tôi. “Tớ chỉ có một cơ hội để giữ lại anh ấy”.

“Còn nếu đó không phải là một trò đùa khô hài thì cậu sẽ biến thành yêu tinh!” Devyn nói. “Cậu sẽ chẳng còn là cậu nữa và cậu biết là Nick luôn ghét yêu tinh”.

“Tớ phải nhận lấy cơ hội của mình”. Tôi nói. “Cơ hội duy nhất để cứu sống anh ấy”.

Devyn lắc đầu. “Bọn tớ cần cậu ở đây để chiến đấu”.

“Tớ biết cậu sẽ làm được, nhưng...” Tôi cố tìm kiếm một lý do. “Nội Betty tớ đã ở đây và cả cô Nix nữa. Tớ sẽ đem Nick về và chúng ta sẽ mạnh hơn. Khi đó tớ cũng là một yêu tinh và sức mạnh của tớ sẽ rất đáng sợ”.

“Cậu cũng có thể biến thành những kẻ điên rồ đã tấn công chiếc xe buýt. Cậu đã bao giờ nghĩ đến điều đó chưa? Cậu có thể làm hại bọn tớ và bất cứ ai”. Issie rùng mình.

“Tớ đã nghĩ đến điều đó. Và...” Tôi trả lời.

Devyn nhướn lông mày lên. “Và...”

“Và nếu điều đó xảy ra, các cậu sẽ phải giết tớ”.

Yêu tinh không chỉ có ở nước Anh. Mà chúng có mặt ở khắp mọi nơi trên thế giới.

Tôi gọi điện cho mẹ để báo cho bà biết rằng người cha “yêu tinh” của tôi đang rất thèm khát và ông ta sẽ lùng sục mọi nơi để tìm kiếm những người có thể làm hoàng hậu của ông ấy.

Thật may là tôi vẫn có thể liên lạc được với mẹ, sóng điện thoại ở đây lúc nào cũng chấp chờn. Tôi rất ghét điều này. Tin tức của tôi đã khiến mẹ hết sức tức giận.

Tôi kể cho bà nghe về những điều đã xảy ra nhưng chừa lại phần về Nick và kế hoạch của tôi, thay vào đó tôi kể về vụ tai nạn xe buýt và nguyên nhân là những con yêu tinh. Tôi chắc chắn Devyn và Issie sẽ phản đối việc này.

Mẹ tôi gằn giọng. Bà luôn làm như vậy.

“Khi những vua yêu tinh đói, hắn sẽ tóm một đứa trai trẻ và hút máu cậu ta. Con đã nhìn thấy điều đó xảy ra với Jay Dahlberg rồi đó”. Bà nói.

“Vâng. Điều này giúp con hiểu chuyện gì đã xảy ra lần này”. Tôi trả lời.

“Mẹ nghĩ rằng khi vua yêu tinh bị yếu đi hay thiếu kiểm soát, những con yêu tinh khác sẽ tha hồ tấn công người vô tội. Hãy nói cho mẹ biết con định làm gì với cha con, Zara. Ông ấy vẫn còn khả năng kiểm soát bản thân, cũng như có thể điều khiển lũ yêu tinh dưới quyền ông ấy”.

“Mẹ nói như thể là mẹ vẫn yêu ông ấy lắm”.

Bà thở dài và nói:

“Không, mẹ không! Đó chỉ là...Ông ấy đã cố gắng rất nhiều để có thể làm một con người tốt. Nhưng bản năng đã kiểm soát lý trí của ông ấy. Dù sao, mẹ cũng rất cảm phục những gì mà cha con đã cố gắng”.

“Chà! Điều này chẳng phải giống như là khen tặng một tên giết người hàng loạt mỗi tháng sát hại một người sao mẹ!”

“Zara. Điều đó không giống nhau”

“Thật không giống nhau sao?”

Tôi hoàn toàn có thể đoán được những gì bà định làm. Ngay lúc này bà đang vắt chéo chân, đưa một tay chải tóc.

“Con rất giống cha con” - Bà lên tiếng.

Tôi hiểu, bà nói về người cha dượng của tôi, người cha nuôi tôi khôn lớn, người cha đã quá cố của tôi.

“Con hy vọng đó là sự thật” Tôi trả lời.

“Tại sao?”

Bởi vì cha là một anh hùng. Ít nhất thì tôi cho là như vậy. Tôi đặt tay lên cái dạ dày đang réo lên vì đói. Chả có gì để ăn cả. Tôi muốn nói với mẹ về điều mình định làm, nhưng tôi không thể.

“Liệu ở đó con có an toàn không, Zara?” Bà hỏi. “Mẹ biết con rất lo lắng cho mẹ. Nhưng mẹ...mẹ cũng lo lắng cho con nữa, con yêu”.

“Con sẽ ổn thôi mà mẹ”.

Đó quả thực là một lời nói dối và Issie chắc sẽ nói như thế với tôi. Tôi đưa mắt nhìn một lượt khắp phòng. Cô ấy đang ở trong bếp chuẩn bị nước để pha trà. Mặt cô ấy đỏ ửng như vừa mới khóc, trong khi Devyn thì đang cầm thanh kiếm chém nát những quân bài, tung tóe trên bàn ăn. Trông cậu ấy giống như đang bị sốc, hành động giống như một người máy vậy. Thứ vũ khí đó không giúp ích gì cho Devyn khi cậu ta biến thành đại bàng nhưng lại rất hữu ích với tôi và Issie. Mặc dù, thành thật mà nói, tôi đâu có hứng thú gì với những chuyện đấu đá này. Devyn nâng thanh kiếm lên, thử sức nặng của nó bằng đôi tay của cậu ta. Mặt cậu ta trông thật khác hẳn với một Devyn mà tôi quen biết. Ánh mắt sắc nhọn, đầy giận dữ.

Devyn quay về phía Issie và nói:

“Chúng ta sẽ bắt chúng phải trả giá”.

Nhưng Issie vẫn im lặng.

“Tớ sẽ bắt chúng phải trả giá, Issie, vì những gì cậu thấy, và....vì Nick” Devyn lặp lại một lần nữa.

Issie trích một câu nói của một nhân vật nào đó trong cuốn tiểu thuyết *Animal Farm* của George Orwell trả lời: “Người ta có giấc ngủ yên bình trong đêm bởi vì lúc ấy chỉ có những kẻ thô lỗ làm những điều xấu xa để phục vụ cho lợi ích của chúng”.

“Zara”. Giọng của mẹ gọi tôi quay lại với thực tại.

“Con xin lỗi. Con hơi mất tập trung. Chúng ta cần nghĩ cách để mẹ được an toàn. Được không mẹ?”

“Con hãy tự chăm sóc cho bản thân mình thật tốt đi. Mẹ tự lo được cho mình. Còn Nick thì sao?” Mẹ vỗ tỏ ra mạnh mẽ.

“Anh ấy vẫn ổn”.

Tôi lại nói dối một lần nữa. Dưới bếp, ấm nước mà Issie vừa đặt lên bếp phát ra những tiếng xì xèo. Tôi bước về phòng ngủ để mẹ không nghe thấy những âm thanh đó. Tôi nghĩ về Astley và tôi đã phải tin tưởng anh ta như thế nào.

“Mẹ có nghĩ tất cả yêu tinh đều xấu xa không?” Tôi hỏi.

“Đúng thế, con yêu”. Mẹ trả lời.

“Và mẹ sẽ không tin bất kì một con yêu tinh nào phải không?”

“Ừ. Không bao giờ được tin chúng. Mẹ đã từng tin tưởng cha con nhưng hãy nhìn những gì ông ấy đã gây ra cho chúng ta. Sau cái chết của cha dượng con, ông ấy đã đến và bắt con đi. Mẹ sẽ không bao giờ tin lũ yêu tinh nữa, con gái ạ!” Lần này tôi tin mẹ nói thật.

Nhưng, tôi phải tin một người. Tôi không có sự lựa chọn nào khác. Nếu không, sẽ đồng nghĩa với việc tôi vĩnh viễn mất Nick và dĩ nhiên tôi không bao giờ muốn như thế. Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với mẹ, tôi gọi cho cô Nix và kể cho cô ấy nghe những gì đã xảy ra. Cô ta kêu ầm ĩ và la lên: “Mọi người phải ở sát bên nhau đấy”. Giọng nói trong trẻo của cô ấy bỗng chuyển thành tiếng gầm gừ của loài gấu. “Ta sẽ đến đó ngay đây”.

Tôi đặt điện thoại xuống và báo cho mọi người biết cô Nix đang trên đường đến.

“Hay quá”. Issie đã trở nên tươi tỉnh hơn. Cô ấy cho túi trà vào bình nước và nói “Như thế thật tốt”.

“Nội Betty gọi cho tớ và bảo rằng bà sẽ phải dọn dẹp ở trạm trước khi về. Còn mẹ tớ vẫn sẽ tiếp tục phải sống ở Chaleston”.

Devyn đứng tựa vào chiếc tủ bếp. Gương mặt cậu ta tái nhợt nhạt. Chắc hẳn là rất khó khăn cho cậu ấy khi di chuyển nhiều mà không có năng. Devyn vớ lấy chiếc máy tính của nội và bắt đầu tìm kiếm.

“Zara này, cậu có nói cho họ biết về Nick hoặc về kế hoạch chúng ta định làm không”.

“Khô.....ng!” Giọng của tôi như đứt quãng, “tớ không nói cho họ những điều đó bởi vì sau đó...” Tôi trả lời Devyn.

Cậu ta nhìn chằm chằm vào tôi với đôi mắt đại bàng. Tôi nhìn vào đó và cố lấy lại sức mạnh của mình. Không rõ sức mạnh của tôi đã biến đâu mất, tôi mím môi lại và cố đứng thẳng người.

Cậu hỏi như thể một người cha đang xét hỏi đứa con ngỗ ngược.

“Cậu chắc chắn đấy chứ?”

“Không” Tôi đáp.

“Ôi! Zara” Issie cho thêm một túi trà nữa vào trong bình nước, sau đó bước lại và chộp lấy tay tôi. “Cậu không cần phải gặp gã yêu tinh kia. Chắc chắn sẽ có cách khác mà”.

“Tớ có thể đi” Devyn đề nghị.

“Không. Chúng sẽ bắt cậu mất, Devyn” - Tôi phản đối.

“Chẳng lẽ chúng bắt tớ mà không bắt cậu sao?”

“Bởi vì cậu là một chiến binh”.

“Một chiến binh mang trên mình đầy thương tích”. Devyn giễu cợt.

“Đừng có cười đùa nữa!” Issie đã quay lại phía Devyn.

“Dĩ nhiên là chúng muốn bắt cậu rồi”. Gương mặt Issie lại tái nhợt đi.

“Cậu sẽ không đi đâu cả” Issie nói.

“Tớ sẽ là người làm việc này”. Tôi lấy hết can đảm để nói, “tớ là người kém nhất. Tớ chẳng giúp được gì ở đây cả”.

“Tớ nghĩ tớ mới thực sự là người chiến đấu kém nhất” Issie nói.

Tôi không dám nói với cô ấy rằng tôi vừa thất bại. Tôi nói: “Được rồi! Chúng ta đều là những chiến binh tồi, nhưng trong tớ có dòng máu yêu tinh. Tớ có thể thích nghi tốt hơn, và hơn nữa... Nick... anh ấy là bạn trai của tớ mà”.

Devyn gật đầu đồng ý. Có lẽ cậu ấy đã bị tôi thuyết phục.

Tôi kéo túi trà ra khỏi chiếc cốc và đặt nó lên một tờ giấy ăn. Màu nâu của nước trà cứ loang dần, loang dần, rồi phủ kín tờ giấy, nó giống như sự lây lan của một căn bệnh truyền nhiễm vậy.

“Nhưng... cứ cho là anh ấy thực sự ở đó đi. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh ấy thích sống ở đó hơn? Điều gì sẽ xảy ra nếu anh ấy không chấp nhận quay lại với chúng ta?” Tôi hỏi.

“Ồ, giống như Buffy phải không? Sau khi chết, cô ấy đã được đưa lên thiên đường nhưng vì thương nhớ nàng, Willow, người yêu của cô ấy, đã tìm cách đưa cô ấy trở về với cuộc sống. Nhưng kể từ đó, Buffy trở nên buồn bã và trống rỗng vì thực lòng cô muốn sống ở thiên đường hơn. Có phải cậu sợ sẽ giống như thế không, Zara?”

Issie ngừng lại trong giây lát rồi tiếp tục:

“Tớ cảm thấy rất buồn cho Willow... Buffy đã có những sức mạnh siêu nhiên và mọi thứ tuyệt vời ở chốn thiên đường. Cô ấy có mọi thứ và không muốn đánh đổi điều đó để nhận lấy tình yêu đẹp đẽ của anh ta. Tớ sẽ làm tất cả vì cậu. Nhưng tóm lại, đừng nghĩ về những điều tớ đang nói”.

“Tớ chẳng hiểu cậu nói về cái gì nữa”.

“Đó là một bộ phim truyền hình dài tập ấy mà. Một bộ phim kinh dị được quay vào những năm 1990” Devyn giải thích.

“À. Ra thế”.

“Nhưng cậu có hiểu ý tớ không đấy? Cậu có sợ rằng cậu sẽ đưa Nick trở lại từ một nơi mà anh ấy coi như là thiên đường không?” Issie hỏi tôi.

Tôi lau tay vào quần và nói: “Có”.

Devyn nhìn vào mắt tôi. “Zara này, tớ vừa tìm hiểu và biết rằng những điều mà bọn yêu tinh nói với cậu đều là sự thật. Nếu Valhalla có thực và chắc chắn là như vậy bởi vì thánh Odin và Thor vẫn đang lựa chọn những chiến binh cho một cuộc chiến cuối cùng. Họ sẽ không bỏ qua Nick đâu. Tớ cũng không chắc cậu có thể tìm được đường đến Vahalla không nữa”.

“ Tại sao lại không chứ”.

“À, vì chỉ có một thông tin duy nhất tớ tìm thấy nói rằng những nữ thần Valkyrie đưa các chiến binh đến đó”.

“Chắc chắn là sẽ có một con đường khác mà”. Tôi quả quyết.

“Đúng là như vậy đấy”. Cô Nix đột ngột xuất hiện. “Ta đã tự cho phép mình bước vào. Nào, tại sao con không nói cho ta biết việc con dám có ý định tới một nơi như Valhalla chứ hả?” Cô Nix quan sát xung quanh căn phòng.

“Nick đâu rồi!” Cô hỏi.

Không ai trong chúng tôi trả lời.

Cô Nix đẩy gọng kính lên cao rồi nhắc lại: “Nick đâu?”

“Cô biết gì về Valhalla không ạ!” Tôi hỏi để đánh lạc hướng cô ấy. “Nếu nó có thật? Tại sao cô không hề nói cho chúng cháu biết chứ?”

“Ta cũng chỉ được biết qua những lời kể của mẹ ta thôi, khi bà ấy...” Cô ngừng lại. Hai tay hua hua như để chọn ra những từ ngữ chau chuốt nhất. “Nó giống như một câu chuyện cổ tích vậy. Ta không kể cho các cháu nghe là vì không cần thiết. Còn con, Zara, tại sao lại né tránh câu hỏi của ta thế. Hãy trả lời ta đi. Nick đâu rồi?”

Một tiếng hét chói tai vang lên bên ngoài. Issie nhảy bổ vào cô Nix. Devyn chạy tới định che cho cô ấy. Tôi chạy lại phía cửa sổ, kéo rèm và nhìn ra khu vườn bên ngoài.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cô Nix hỏi tôi.

“Lũ yêu tinh. Chúng đến rất nhiều. Chắc hẳn là chúng nhớ cô lắm” Tôi trả lời.

Lũ yêu tinh xúm lại với nhau và nhảy một điệu kì dị. Những đôi chân di chuyển trên tuyết nhẹ nhàng như cưỡi gió. Bọn chúng giơ hai tay lên trời và nhảy xung quanh một cái gì đó mà tôi không thể nhìn rõ.

“Chúng có định tiến vào trong nhà không vậy?” Issie hỏi.

Tôi cố gắng tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra.

“Chỉ có cha tớ mới có thể vào trong này”.

“Vậy nếu đó là cha cậu thì sao Zara?” Devyn hỏi.

“Tớ sẽ giết ông ấy”. Tôi trả lời không chút do dự.

Khi tôi đang tìm kiếm cha mình trong lũ yêu tinh đang nhảy múa ngoài kia thì tôi nhận ra thứ mà bọn chúng đang nhảy xung quanh. Tại sao tôi lại không nhìn thấy nó ngay nhỉ. Tôi nhảy lùi về phía cái bàn và nói lớn.

“Đưa vũ khí cho tớ”

“Cái gì vậy?”

“Đưa vũ khí cho tớ”. Tôi năn nỉ. Tôi đưa tay ra và nói “Đưa mình thanh kiếm”

Cô Nix quăng cây kiếm cho tôi, tôi bước về phía cửa và nói.

“Mọi người hãy ở lại đây, trừ cô Nix. Cô có muốn biến hình không vậy?”

“Ồ ồ. Cậu nói như ra lệnh ấy nhỉ. Ôi, Zara? Cậu rất giống một vị chỉ huy rồi đó?” Issie mỉm cười. Nhưng tôi chẳng còn thời gian để mà nói thêm nữa.

Devyn tiến lại nhìn ra ngoài cửa sổ và thốt lên: “Lạy chúa!”

“Có chuyện gì vậy?” Giọng Issie run run. Tôi mở cánh cửa và xông ra ngoài.

“Đó là bà Betty”. Devyn trả lời. “Lũ yêu tinh đang vây lấy bà ấy”.

Ngay khi nhảy ra khỏi cửa tôi cảm nhận được những cơn gió tạt vào mặt mình mang theo cả những bông tuyết trắng, chúng bay vào mắt tôi và trong giây lát nó tan thành nước. Tôi chớp chớp mắt cho những hạt nước rơi xuống, thủ thế và xông vào giữa đám đông. Lũ yêu tinh kêu rú lên. Một con yêu tinh bị mất tập trung và nội nắm lấy thời cơ nhảy lên và vồ vào lưng hắn. Trong lúc con yêu tinh lão đạo chưa biết làm gì thì hàm răng nhọn hoắt của nội đã cắm phập vào cổ nó. Trong hàng vạn tiếng la hét tôi nghe rõ tiếng răng của nội găm vào da thịt con yêu tinh. Những giọt máu tươi thắm rơi xuống thắm đỏ một mảng tuyết lớn. Tôi có thể nghe thấy cả tiếng xương gãy. Con yêu ngã lăn ra đất, cố gắng lết đi với đôi chân co rúm.

“Nội! Cẩn thận”. Tôi hét lên.

Có thêm ba con yêu tinh tiến sát lại phía nội. Nội nhảy qua xác con yêu tinh đã chết và găm gù đe dọa. Những chiếc móng vuốt lớn cào lên mặt đất phủ đầy tuyết. Tôi không thể tin rằng trước mắt mình là nội Betty. Nội rất ít khi biến hình, nhưng mỗi lúc như thế thật tuyệt vời.

Anh hùng: Bạn có muốn trở thành anh hùng nếu bạn hoặc bạn bè bạn bị lũ yêu tinh tấn công không. Hãy nhớ là, những người anh hùng thường hi sinh.

Có cái gì đó đâm mạnh vào tôi từ phía sau làm tôi bị ngã. Tôi quay người lại, rút kiếm ra và chém về phía trước. Tôi đã nhận ra kẻ vừa húc vào mình là một mục yêu tinh.

Mục ta cười. Tuyết tan thành nước chảy xuống từ mái tóc đỏ như máu, nhỏ xuống chiếc áo choàng và bộ quần áo ngủ có hình con mèo.

“Công chúa...Chúng tôi phải cảm ơn cô”.

Tôi đâm mạnh kiếm về phía con yêu tinh. Nó tránh được. Một tay nó tóm chặt vào cổ tôi còn tay kia thì kìm chặt cánh tay tôi. Khốn thật, nó quá khỏe.

“Đã thấy được cảm giác khi bị gài bẫy thế nào chưa, công chúa?” Nó rít lên.

“Cảm giác của một kẻ yếu đuối, một kẻ sắp chết là thế nào hả?”

“Ta không biết” Tôi gằn giọng. Tay mục ta giữ chặt cổ làm tôi nghẹt thở. Tôi thều thào. “Người nói ta nghe thử coi”.

Tôi cố gắng đứng trụ chân theo một thế võ Ninja mà Nick đã dạy. Lực từ hai bàn chân nâng người tôi lên và giúp tôi thoát khỏi thế khóa của con yêu tinh, tình thế cũng thay đổi.

Con yêu tinh ngã về phía trước, trong khi đó lũ yêu tinh la hét om sòm. Nội tôi gầm lên và hạ thấp người xuống. Một con yêu tinh lao về phía tôi. Theo phản xạ, tôi đâm thanh kiếm đang cầm trên tay xuyên qua lớp áo choàng và đâm thẳng vào bụng con yêu tinh. Máu chảy ra làm nhuộm đỏ chiếc áo choàng màu xanh của nó. Máu bắn sang cả bộ pijama có hình những con mèo mà mục yêu tinh đứng bên cạnh đang mặc. Nó há miệng cười trong khi máu vẫn đang chảy rò rỉ từ vết thương.

Thêm một con yêu tinh nữa gục ngã dưới chân tôi. Đó là con thứ ba bị tôi giết. Tôi xoay người, hướng mũi kiếm về phía trước và hét lớn. Mọi thứ như chuyển động chậm lại. Mọi thứ, trừ tôi.

Devyn bay qua cửa và lao xuống tấn công một con yêu tinh có mái tóc màu xanh. Móng vuốt của cậu ấy nhắm vào mắt con yêu tinh.

Thanh kiếm của tôi đâm xuyên qua bụng một con yêu tinh nữa. Con này lớn hơn, trông giống như một gã tiểu phụ vậy. Nó lão đảo nhưng không ngã. Đôi mắt nó trở nên hoang dã. Sau đó, nó cười lớn và lao về phía tôi lần nữa. Tôi đưa mũi kiếm lên nhưng chưa kịp chém xuống thì một con gấu lớn nhảy tới vỗ nó. Đó là cô Nix. Cả hai ngã xuống tuyết, lăn tròn. Cô Nix không gây ra tiếng động nào cả. Cô chồm lên và ngoạm lấy đầu con yêu tinh. Tôi lại quay sang hướng khác, không dám nhìn cảnh ấy.

Lũ yêu tinh quá đông. Chúng như bầy ong vỡ tổ vây lấy chúng tôi. Nội tôi đang chiến đấu với bốn con một lúc. Sự phần nộ khiến toàn thân nội rung lên dữ dội. Có một vết thương đang rỉ máu trên vai. Tôi chạy qua hướng nội, hai bàn chân vẫn đi đôi dép lê trong nhà. Có lẽ một lát nữa thôi tôi sẽ phải hối hận vì đã đi nó. Còn lúc này, tôi chưa cảm thấy gì cả, chỉ có sự giận dữ.

Một mũi tên rít qua không khí và cắm vào người nội. Nội gầm lên vì đau đớn.

“Zara...” một trong số những con yêu tinh gọi tên tôi từ phía cánh rừng.

“Đi theo tôi...”

Tôi chẳng quan tâm. Đó chẳng qua là một mảnh khoe cũ rách, tôi quá rành rồi. Lại một mũi tên nữa bay xuyên qua không khí. Devyn nhào xuống, dùng mỏ chộp lấy nó và quăng xuống đất. Tôi chạy lại phía nội Betty. Lũ yêu tinh đang tiến lại gần. Tôi chém vào người một con yêu tinh gần đó nhưng nó đã tránh được. Nó lùi lại, chiếc áo choàng dài bằng da màu đen bay phấp phật trong gió.

“Xông lên đi, đồ khốn”. Tôi khinh bỉ.

Tôi lao lên phía trước và giật mạnh mũi tên ra khỏi bộ lông của nội Betty. Nội rú lên và quay lại nhìn tôi làm tôi sợ chết khiếp. Tôi lùi lại một bước. Ai đó nắm lấy cổ tay tôi. Bỗng nhiên, những bó cơ săn chắc của nội Betty căng lên, nội nhảy qua đầu tôi. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là bộ lông trắng muốt và những cái móng vuốt khổng lồ của nội bay vụt qua.

Khi đáp xuống, những cái móng vuốt ấy một lần nữa làm tan xác một con yêu tinh khác. Cô Nix đã quay về phía căn nhà, dọn sạch lũ yêu tinh trên đường đi. Phía sau cô ấy là những thân hình đang quằn quại vì đau đớn và những vết thương rỉ máu. Issie đang đứng ở bậc cửa, trên tay cầm một chiếc nỏ. Cô ấy không nói gì cả, chỉ nheo mắt lại và ngắm bắn. Tôi chẳng kịp nhìn thấy đường đi của mũi tên. Một con yêu tinh lao đến nắm lấy tôi từ bên phải. Một con khác cắn vào cổ tay tôi. Tôi cảm thấy đau nhói. Thanh kiếm rời khỏi tay. Tôi đá mạnh về phía sau nhưng bọn chúng vẫn không chịu buông tay.

“Lùi lại”. Issie hét. “Lùi lại đi! Chúng đông lắm! Vào trong nhà nào mọi người!”

Cô Nix di chuyển nặng nề về phía hiên nhà. Devyn sà xuống ngay sau khi con yêu tinh tấn công tôi. Móng vuốt của cậu ấy nhắm thẳng vào da nó mà cào cào. Hai chiếc cánh vỡ phấp phật bên tai tôi. Con yêu tinh bị Devyn tấn công buông tôi ra và quay sang cậu ấy. Nhưng vẫn còn một con nữa đang giữ chặt cổ tay tôi. Tôi chẳng còn thứ vũ khí nào để tấn công nó cả. Đầu gối. Tôi thoáng nghĩ. Tôi lấy hết sức mình huých mạnh gối vào ngực con yêu tinh cái nhưng chẳng có tác dụng. Tôi hét lên, cố gắng lấy lại thanh kiếm đang bị tuyết bao phủ.

“Chúng tóm được Zara rồi!” Issie hét lên. “Khốn kiếp, lũ yêu tinh chết tiệt”.

Một tiếng thét cất lên. Chắc chắn đó không phải là tôi hay Issie. Đó là nội Betty. Mũi tên của Issie rít đi trong gió nhưng không trúng mục tiêu. Tôi đá vào con yêu tinh nhưng nó vẫn không chịu buông tha tôi. Những móng vuốt của nó cắm vào thắt lưng và kéo về phía sau hông đánh ngã tôi. Con đau thật khủng khiếp.

“Zara”. Ai đó gọi tên tôi, hình như là giọng con trai.

Là Nick ư? Không, không phải Nick, đó là một người thấp hơn nhưng vạm vỡ. Một ai khác kéo mạnh mẽ yêu tinh ra khỏi người tôi. Hắn cũng là yêu tinh. Hắn ta rú lên một cách ghê rợn rồi đánh mạnh vào mặt yêu tinh, mạnh tới mức xương mặt bị vỡ ra. Hắn cười một cách thích thú và quay lại phía tôi. Miệng hắn toàn là máu. Đột nhiên hắn nhảy về phía tôi.

“Không”. Tôi hét lên.

Hắn cầm lấy tay tôi và kéo xềnh xệch về phía mình. Tôi tức tối đâm mạnh vào hắn. Vết thương trên vai trở nên đau nhức nhưng tôi mặc kệ.

“Đừng mà, Zara”. Giọng hần trầm xuống và nghe rất quen thuộc. Đôi mắt trắng dã của hần nhìn vào mắt tôi “Anh nghĩ là em sẽ gọi”.

“Astley?” Tôi nhận ra người đứng trước mặt mình.

“Cứ giữ yên vậy nhé em”. Anh nói với tôi một cách thân mật.

Tôi ôm chặt người anh ta nhưng vết thương ở cổ tay làm tôi đau phát khóc. Astley kéo tôi vào gần ngực anh ấy. Toàn thân tôi đau ê ẩm, tôi gần như không cảm thấy gì nữa. Lúc này chỉ có tôi và anh ấy.

“Zara, đứng yên nào em”. Anh ta nói như ra lệnh.

Tôi gục mặt vào ngực Astley. Ngực anh ấy không vạm vỡ bằng Nick, mùi cũng chẳng giống Nick. Nhưng anh ấy đâu phải Nick, anh ấy là Astley kia mà. Lúc này, đôi dép lê dưới chân tôi đã chẳng còn cảm giác gì nữa. Astley định đưa tôi đi khỏi đây, tới một nơi nào đó an toàn? Nhưng chỉ cứu tôi thôi thì chẳng giải quyết được gì.

Tôi cố gắng chống cự lại. “Thế còn Issie và nội thì sao chứ? Em phải giúp họ”.

“Em nhìn kia, họ đã vào trong nhà rồi. Họ sẽ ổn thôi”. Anh nghiêng người để tôi có thể quan sát phía dưới.

Nhưng tôi chẳng thấy nội Betty và cô Nix đâu cả. Chỉ thấy Devyn đang bay vòng quanh lũ yêu tinh.

“Cậu ấy đang tìm em”.

“Cậu ta không thể thấy em được đâu. Anh không thể bay đi nếu thiếu em được người đẹp ạ!” Astley cười. “Em muốn cậu ta nhìn thấy em sao. Anh có thể giúp”. Anh ấy nghĩ ngợi một chút rồi lắc đầu. “Đừng. Cậu ấy có thể theo sau chúng ta đấy”.

Tôi tưởng tượng ra cảnh Devyn sẽ giận dữ vì tôi. Mắt cậu ấy tối sầm lại, những ngón tay chỉ về phía tôi và khua loạn lên.

Astley hít một hơi sâu để có thể bay nhanh hơn, vượt qua những ngọn cây. Tôi nép mình dưới ngực anh nên có thể tránh được gió rét tạt vào mặt nhưng mấy ngón chân đau của tôi vẫn cảm thấy buốt lạnh. Chắc hẳn là tôi đã đánh rơi đôi dép của mình đâu đó rồi. Cổ tay tôi vẫn còn chảy máu, chỗ vết thương đang sưng lên. Và khi Astley nói sẽ đưa tôi về phòng của anh ấy ở khách sạn, tôi cũng chẳng cảm thấy tốt hơn.

Anh ôm chặt lấy tôi và nói.

“Cái gì đang reo trong túi em kìa”.

“Điện thoại của em. Nhưng em nghĩ em không thể lấy nó ra được”.

“Đừng cố quá đấy nhé. Anh sợ sẽ làm em rớt xuống đất mất”.

Tôi lén nhìn xuống phía dưới mặt đất. Chúng tôi đang ở độ cao khoảng ba mươi mét và trên những ngọn cây.

“Em không muốn bị rơi xuống đó đâu nhé”. Tôi lên tiếng.

“Anh sẽ không bao giờ để em rớt xuống đâu, Zara. Anh hứa mà”.

“Giờ thì giữ yên nhé. Chúng ta chuẩn bị đáp xuống đây”.

“Astley này, liệu anh có thể giúp em một chuyện không?” Tôi hỏi. Điện thoại lại reo lên lần nữa.

“Cứu em ư? Chúng chẳng đáng kể gì đâu”.

“Đừng trêu em mà. Chúng ta đâu có đủ hiểu về nhau để mà trêu nhau như thế chứ”.

“Anh là vua kia mà. Anh có quyền làm điều đó”.

“Một vị vua. Chứ không phải nhà vua. Đúng không?”

“Đúng”. Anh ngừng lại một lát. “Có phải em muốn anh không trêu em nữa không?”

“Không. Điều em cần anh giúp là làm ơn đừng gọi em là công chúa nữa”.

“Nhưng em là Công chúa mà”.

Tôi rùng mình. Tay anh ôm chặt người tôi. Tôi nói:

“Em biết là thế, nhưng đó là do cha em gọi em như thế và anh biết là em...”

“Em không muốn anh làm những điều khiến em nhớ đến cha phải không?” Anh nói.

“Được rồi. Bây giờ giữ chặt nhé, chúng ta đáp xuống thôi”.

Yêu tinh còn xấu xa hơn cả những gì xấu xa nhất, kể cả trong những ngày đẹp trời.

Astley nghiêng người chạm tay vào mặt tôi như thể một lời xin lỗi cho cú hạ cánh không hoàn hảo vừa rồi. Tôi hơi né sang một bên làm cho tay anh ấy tuột xuống. Những cử chỉ chậm chạp như thế cả hai chúng tôi là những người sống sót sau vụ tai nạn, còn đang ngơ ngàng, sửng sốt muốn bầu vịu vào nhau để tìm một sự an ủi nhưng lại sợ. Chúng tôi im lặng. Điện thoại lại reo lần nữa. Tôi rất khó khăn để lấy nó ra khỏi túi mình vì cánh tay vẫn đang chảy máu. Astley lấy nó ra giúp tôi.

“Mặt em đang đỏ lên đấy”. anh nói.

“Tại anh cho tay vào túi em đấy”. Như thể là thân thiết lắm ấy.

Anh nở một nụ cười tinh nghịch, đưa cho tôi chiếc điện thoại và nói:

“Trong đây còn có cả kẹo nữa này”.

“Là kẹo Skittles. Em rất thích nó”. Tôi giải thích.

Chúng tôi vẫn còn đang bối rối. Tôi nhìn màn hình điện thoại. Có cả thấy 5 tin nhắn chưa đọc, đều là từ Issie và có cùng một nội dung. “Cậu ổn chứ. Đang ở đâu vậy?” Tôi nhờ Astley nhắc lại rằng tôi vẫn ổn. Nhìn những ngón tay của anh bấm trên những phím điện thoại nhỏ xíu thật vui mắt. Điện thoại lại reo lần nữa. “Mọi người chỉ bị thương nhẹ thôi. Cậu đang ở đâu vậy?”

Và tôi đã không trả lời tin nhắn đó vì nếu tôi cho Issie biết, chắc chắn họ sẽ đến giải thoát tôi. Tôi nhìn xung quanh và đứng bên cạnh một chiếc thùng rác khổng lồ đặt phía sau tòa nhà. Astley đứng dựa vào tường và chờ đợi.

Tôi cũng chờ. Tôi không biết mình nên làm gì. Astley đang ở nhà nghỉ Holiday, điều đó thật buồn cười. Có thể bạn không bao giờ mong lũ yêu tinh làm những điều bình thường, nhưng tôi đoán rằng bọn chúng, hoặc ít nhất là một số trong bọn chúng vẫn làm những điều đó. Megan và Ian từng học trung học đấy thôi. Ngoài ra, tôi chắc một số còn có cả nghề nghiệp nữa, nếu không chúng lấy đâu ra quần áo để mặc? Thực sự tôi cũng chẳng biết nữa. Còn rất nhiều điều tôi không biết về yêu tinh.

“Anh ở đây hả?” Tôi hỏi khi cả hai bước qua chiếc thùng rác.

“Anh thừa nhận cái nhà nghỉ này trông thật xấu xí, nhưng trong thị trấn này, khó mà kiếm được cái nào tốt hơn nữa”.

Anh gấp nắp điện thoại của tôi lại và nói.

“Nếu em muốn, chúng ta có thể bay đến một nơi khác tốt hơn mà”

“Không cần đâu”. Tôi lắc đầu, phúi những hạt tuyết bám trên cánh tay. Vô tình tôi làm cổ tay hơi rỉ máu.

“Em vẫn ổn mà”. Tôi nói.

“Em không ổn chút nào đâu”. Tay anh ấn vào vết thương của tôi để làm cho máu không bị chảy ra nữa. “Người em đang run lên đây này. Chắc là do em mất máu nhiều quá. Sẽ rất nguy hiểm, thậm chí ngay cả việc hôn em”.

Tim tôi như ngừng đập. “Anh phải làm thôi. Chúng ta phải nhanh lên”.

“Không có gì đảm bảo ở đây đâu, Zara”.

Anh nói và dìu tôi về phía cửa khách sạn. Chúng tôi đi qua những chiếc ô tô bị tuyết bao phủ trong bãi đỗ. Tôi đi rất chậm vì bàn chân trần chạm vào tuyết rất nhức nhối. Anh nói với tôi:

“Em muốn anh cố em không?”

“Không cần đâu anh”. Anh cố theo tôi bay khi này đã đủ làm anh mệt lắm rồi.

“Chân em đang tê cóng kia kìa cô bé ạ”.

“Không sao đâu, em không sao mà”.

Astley dừng lại, tháo giày của anh ra và đưa cho tôi. Tôi chẳng thể nói được gì. Anh cúi xuống, khẽ đưa chân tôi vào đôi giày da ấm áp của anh.

“Em sắp đông cứng rồi đây này” Anh nói.

“Em ổn mà. Mà giày anh quá to so với chân em đấy”.

Anh đi giày ngược chân cho tôi như trẻ con để chân tôi giữ chặt đôi giày hơn.

Tôi phản đối và thực sự cảm thấy không thích chuyện này lắm, thậm chí tôi biết rằng anh có thể chịu lạnh rất tốt. Tôi đi tiếp. Với đôi chân trần trong tuyết lạnh, anh bước theo phía sau tôi. Có tiếng cửa xe mở ra, sau đó là tiếng khởi động của động cơ trong bãi đỗ xe. Anh mở cửa khách sạn giúp tôi. Khi chúng tôi vào trong sảnh lớn, có một người phụ nữ ở phía bàn lễ tân giật mình lùi lại. Cô ta đưa bàn tay đang run rẩy lên che miệng. Đôi mắt lộ vẻ sợ hãi như một chú hươu đang đứng trước ánh đèn pha xe ô tô vậy. Cô ta chỉ tay còn lại về phía chúng tôi. Những chiếc vòng tay va vào nhau tạo nên những tiếng loảng xoảng khó nghe.

“Các người... các... người... là...” Cô ta ấp úng không nói được hết câu và va mông vào vật gì đó khi lùi về phía sau.

Astley ghé vào tôi vào thì thầm: Tay em đang chảy máu còn anh thì đang đi chân trần. Trông thật là khác người”. Tôi gật đầu với anh và cùng nhau đi về phía hành lang trồng rất nhiều hoa hồng.

“Tội nghiệp cô ta”.

Tay cô ấy đã hạ xuống và đang lăm nhăm điều gì đó.

“Này”. Tôi có thể nhìn thấy tên cô ta khi đi ngang qua bàn lễ tân. “Deidre này. Chúng tôi vừa mới trở về từ một bữa tiệc quái quỷ. Trông bọn tôi như những kẻ điên ấy, phải không? Nhìn cả làn da tôi nữa này. Như sắp chết ấy. Tôi hi vọng có thể rửa sạch được nó đi”.

“Ồ...” Cô ta ấp úng, cố để nói hết câu. “Ôi... Những cái răng này...”

“Tôi biết. Anh ta đã hóa trang tốt hơn tôi. Không công bằng tí nào, đúng không?” Tôi ra hiệu

cho Astley và đẩy nhẹ anh đi qua. Sau đó tôi quay lại nói với người lễ tân: “Tôi sẽ bắt anh ta phải trả giá về điều đó”

“Đúng đấy, cô gái đáng yêu ạ”. Cô ta nói như hét lên với tôi. “Bắt hắn trả giá đắt vào nhé”.

Chúng tôi đi nhanh xuống phía hành lang đã được trải thảm, Astley nhìn tôi với ánh mắt trù miến. Anh nói: “Tại sao em lại bảo chúng ta dự một bữa tiệc quái dị thế?”

Anh cười lộ ra hàm răng trông thật đáng sợ.

“Nhìn những chiếc răng của anh đi, trông ghê quá”. Tôi nói. “Em không muốn có những chiếc răng như thế đâu nhé”.

“Em...đang nói là không muốn làm việc này à? Là do em lựa chọn đấy nhé”. Anh ngừng lại và ấn nhẹ vào cổ tay tôi. Chúng tôi đang ở hành lang giữa phòng 125 và 127.

Tôi cảm thấy không ổn với đôi chân của mình. Tôi lại nhắm tên những nỗi sợ hãi của mình, cố gắng giữ cân bằng nhưng chẳng có chút tác dụng nào cả. Tôi tựa vào tường.

“Chờ em chút đã”.

Astley xoay người lại và tôi có dịp nhìn rõ mặt anh hơn, dường như anh ấy có chút do dự. Giọng anh ấy trầm xuống và bình tĩnh nhưng đôi mắt xa xăm.

“Đó thực sự là một quyết định quan trọng của em đấy”.

Nén đau, tôi lấy điện thoại và gọi cho nội Betty. Giọng nội như tiếng lao vút qua không khí:

“Zara, con đang ở chỗ quái quỷ nào thế. Con ổn không vậy?”

“Vâng, con ổn nội à. Còn nội thế nào rồi”.

“Ổn, ta ổn cả. Ta dư sức tống cổ cái bọn vớ vẩn ấy mà. Nhưng mà con đang ở đâu thế?”

“Con đi cùng với Astley”.

“Nó đang đi cùng với Astley”. Nội nói với ai đó. “Nó là vị vua mới phải không? Con đang đi cùng với vua yêu tinh sao? Hay nó bắt cóc con hả?”

“Không. Anh ấy đã cứu con nội ạ”.

“Zara. Con thật ngây thơ khi nghĩ rằng một tên vua yêu tinh lại cứu sống con. Ta nhắc lại lần nữa, con nhất định không được để hắn hôn con đâu đấy nhé”. Nội ra lệnh. “Ta sẽ tới Valhalla để tìm Nick. Ta hiểu con đang nghĩ gì. Nhưng anh ta đang lôi kéo con. Con không đủ sức để làm việc đó. Hãy nghĩ tới hậu quả sau này”.

“Con yêu nội, nội à. Nội biết điều đó mà?” Tôi cắt ngang.

“Zara!”

“Con cũng yêu mẹ con, cô Nix, Issie và cả Devyn nữa”.

Tôi cúp máy trước khi nội gọi tôi lần nữa.

“Em vẫn ổn chứ?” Tiếng Astley phía sau tôi.

Tôi có ổn không ư? Máu từ cổ chảy qua những ngón tay anh và rơi trên sàn. Tôi không còn sự lựa chọn nào khác hơn. Nhưng tôi ổn. Tôi phải làm việc này một mình vì tôi là người duy nhất chịu trách nhiệm về việc đó. Tôi đã dẫn sâu vào việc này và dẫn tới cái chết của Nick. Nếu như tôi không thể mang anh ấy trở lại tôi sẽ rất áy náy với chính bản thân mình. Nhưng hiện tại tôi ổn. Tôi vẫn rất khỏe mạnh. Tôi đặt những suy nghĩ này sang một bên, nhìn xuống sàn khi di chuyển qua các dãy hành lang. Tôi nói:

“Em cảm thấy tệ lắm khi máu cứ chảy mãi thế này. Nó rót cả xuống thảm nữa”.

“Em đang đùa sao? Không phải em đang lo về việc máu chảy xuống thảm đấy chứ?” Anh quay sang nhìn tôi và cười. “Hay em đang lo lắng về việc trở thành hoàng hậu của anh?”

Tôi hít một hơi sâu và nói.

“Anh hãy nhìn xem. Em rất sợ những điều đang xảy ra. Em sợ biến thành một yêu tinh, sợ phải làm hoàng hậu của anh và sợ cả những hậu quả khôn lường sau này nữa. Em sợ Valhalla, em sợ không thể đưa Nick trở lại, em sợ Nick không còn yêu em nữa. Em sợ tất cả yêu tinh sẽ mất đi. Em sợ anh nói dối em. Em sợ lắm. Nhưng, em vẫn phải làm điều này, em phải làm và sẽ không có thời gian để em suy nghĩ nữa, nếu không em sẽ chẳng thể làm được gì. Những nỗi sợ hãi cứ dần làm em tê liệt đi, anh biết không?”

Anh khẽ cười và mở cửa phòng.

“Em hẳn là tuyệt vọng lắm”.

“Hầu hết mọi người thường chửi thề khi tuyệt vọng đấy”.

“Nhưng em không nằm trong số đó”

“Anh biết!” Anh đỡ khuỷu tay tôi.

Astley nhìn tôi và tôi cũng quay sang nhìn anh ấy. Tôi thấy ở anh một đôi mắt lạnh lùng, làn da xanh, mái tóc dày và những chiếc răng sắc nhọn đáng sợ. Anh nâng cổ tay tôi lên và giữ cửa mở để tôi bước vào. Anh hỏi:

“Em đã hoàn toàn sẵn sàng chưa?”

“Anh nghĩ em sẽ sống chứ?” Tôi thì thầm như kẻ điên vậy.

“Về nộ hôn đó hả?” Anh hỏi lại.

“Ừ. Nộ hôn. Đó là tất cả”. Tôi vẫn không rời khỏi mắt anh.

“Anh có thể đảm bảo rằng em sẽ sống, Zara a. Anh hứa đấy”. Anh không hề chớp mắt. Như vậy là anh không nói dối tôi. “Anh muốn em thật sự khỏe mạnh để có thể giúp anh chiến đấu. Hoàng hậu của anh ạ!”

“Chiến đấu vì những người tốt hả?” Tôi nói giọng giễu cợt.

“Ừ”.

Có tiếng phụ nữ hét lên phía sau chúng tôi: “Chúng ở đây này!”

Cả hai chúng tôi đều quay lại, là người lễ tân chúng tôi gặp ở sảnh lúc đầu, cô ta đang đứng với một tên bảo vệ cao gầy trong bộ đồng phục xám xịt đang chỉ tay về phía chúng tôi.

“Chỉ tay như thế là bất lịch sự đó. Chúng ta chạy thôi Astley”. Tôi nói thầm với Astley.

Anh lắc đầu và nói: “Em cứ ở yên đó, anh có thể giải quyết vụ này”.

Gã bảo vệ lao nhanh như chớp về phía chúng tôi.

Astley chớp lấy tay tôi và đứng trước tôi một bước. Anh nói:

“Thưa ngài. Tôi có thể giúp gì ngài đây”.

Mắt gã bảo vệ như sáng rực lên:

“Người giữ nó phải không?”

“Giữ cái gì chứ?” Astley hỏi lại và tôi biết chắc anh ấy thực sự biết đó là cái gì.

“Đó chỉ là một thành ngữ thôi. Nó có nghĩa là “đứng im” đó anh”. Tôi nói nhỏ.

“Đừng có giấu cọt với ta, đồ rác rưởi”. Tên bảo vệ đứng thẳng người lên, dò xét chúng tôi. “Người là loại người quái quỷ nào mà lại ăn mặc thế này hả?” Sau đó, gã ra hiệu cho tôi tiến về phía trước. “Cô không sao chứ, thưa cô. Hẳn có làm cô bị đau không?”

Cả hành lang dường như trở nên ngột ngạt, khó chịu vô cùng với sự độc diễn của gã bảo vệ gầy đét.

“Cô gái à”. Gã gào lên. “Cô có nghe không đấy. Tôi yêu cầu cô bước lên phía trước”.

“Chắc cô ta đang bị sốc”. Ả lễ tân lên tiếng. Tôi nhìn quanh một lượt và không trả lời.

“Thưa ngài. Chúng tôi thực sự ổn. Chúng tôi vừa tham dự một bữa tiệc hóa trang. Bạn gái tôi đóng vai một cô gái bị yêu tinh cắn và bị bắt đi...” Astley giải thích.

“Anh bạn trẻ. Tôi nói hãy thả cô gái ra”. Sau đó, hẳn ta quay sang nói với cô ta. “Hãy đi gọi cảnh sát đi. Tôi sẽ giữ chân hẳn”.

Những ngón tay tôi xiết chặt vào Astley. Anh nói:

“Thưa ngài. Tôi có thể đảm bảo với ngài...”

“Đi mau đi!” Gã hét. Cô ta chạy vội về phía bàn làm việc của mình còn gã tiến về phía chúng tôi và rút bộ đàm ra.

“Thôi miên hẳn đi. Nếu không hẳn sẽ gọi cứu viện đấy”. Tôi nói với Astley.

“Anh đang cố đây. Nhưng anh không giỏi về khoản này lắm”. Anh trả lời.

Gã bảo vệ dừng lại ngay trước khi kịp gọi cứu viện, gã nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Không, thực ra hẳn nhìn chăm chăm vào Astley.

“Người rất giống với những miêu tả về những tên quái quỷ đã tấn công chiếc xe buýt ở

Sumner. Người là một trong số chúng? Không còn nghi ngờ gì nữa. Đứng quay mặt vào tường!”

Astley chuẩn bị bước lên phía trước thì bị tôi kéo giật lại.

“Chạy!” Tôi hét lên và ném những viên kẹo trong túi mình vào mặt gã bảo vệ.

Astley thấy vậy cũng quay lại, tôi kéo anh hướng về phía cửa thoát hiểm ngay sau chúng tôi trong khi gã bảo vệ gọi hỗ trợ và đuổi theo chúng tôi.

Nụ hôn của yêu tinh: Là hành động quan trọng biến một người thành yêu tinh. Và thường thì nó không dễ chịu chút nào cả.

Chúng tôi chạy qua cầu thang, tiến vào một sảnh khác với những tấm thảm và giấy dán tường màu ghi. Chúng tôi chạy qua hết phòng này tới phòng khác cho tới khi dừng lại trước cửa phòng số 259. Astley dùng thẻ của mình mở cửa và kéo tôi vào trong. Chúng tôi tựa sát vào tường, nín thở. Ba mươi giây sau, có tiếng bước chân chạy ngoài hành lang.

“Bọn chúng không biết chúng ta vào phòng nào đâu. Có lẽ chúng ta sẽ an toàn ở đây”. Astley nói.

Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn căn phòng một lượt. Căn phòng có hai giường đôi được trải khăn màu nâu, trên mỗi giường đều có hai chiếc gối. Dưới nền là tấm thảm màu nâu. Mọi thứ trong căn phòng hoàn toàn bình thường. Dù sao đây cũng chỉ là một phòng khách sạn thôi mà. Nó cũng giống như mọi phòng khách sạn khác. Nhưng... đây là nơi tôi sẽ mất đi “phần người” của mình để trở thành... trở thành một thứ gì đó rất khác.

“Tôi sẽ là gì nhỉ?” Tôi buột miệng nói ra với chính mình.

Astley lấy từ trong buồng tắm ra một chiếc khăn tắm màu trắng và quấn quanh cổ tay tôi.

“Em sẽ trở thành gì vậy, Astley? Giống cha em à?” Tôi hỏi.

“Ông ấy đâu phải là kẻ xấu xa nhất”. Astley buộc chặt đầu khăn lại với nhau.

“Em biết điều đó”. Tôi chợt nhớ đến tên vua yêu tinh gần như đã giết chết Nick hôm nay. Trong hắc không còn có chút tính người nào nữa.

“Nếu em trở thành giống như vậy thì sao?”

Astley nâng cằm tôi lên và nói.

“Không, em sẽ không như thế đâu, Zara”.

“Anh chắc chứ?”

“Ít nhất là anh không để cho điều đó xảy ra”.

Anh ấy sẽ không để cho điều đó xảy ra ư.

Eremophobia - Sợ không biết mình là ai.

Ereuthrophobia - Sợ xấu hổ.

Ergophobia - Sợ công việc

“Em đang lẩm nhẩm gì đấy?” Astley hỏi. Anh ngồi cùng tôi trên nền nhà, duỗi thẳng hai chân.

“Những nỗi sợ. Em thường gọi tên chúng khi em cảm thấy sợ hãi”. Tôi vất chéo chân nhưng lại nhanh chóng thu lại vì chạm vào chân Astley. Nick mà biết chắc hẳn anh ấy sẽ giận lắm. Tự

dùng trong cổ họng tôi như có thứ gì nghẹn cứng lại vậy.

“Anh xin lỗi đã làm em sợ”.

“Ừ. Nhưng chẳng phải sẽ rất lạ lùng nếu như em không sợ sao?”

“Đúng là như vậy”.

Felinophobia - Sợ mèo.

Francophobia - Sợ người Pháp.

Frigophobia - Sợ lạnh.

Đây là tên những nỗi sợ hãi tôi có thể đọc ra. Vậy nỗi sợ biến thành một con quỷ thì sẽ có tên là gì đây? Cái tên nào cho nỗi sợ sẽ mãi mãi mất đi chính mình? Những nỗi sợ cứ lởn vởn quanh tôi. Chuyện gì xảy ra nếu tôi không biến đổi? Tôi có ác độc hơn không? Có mạnh hơn không? Tôi có còn là tôi nữa không? Nếu cơ thể tôi thay đổi, tôi có còn là Zara White nữa không?

“Em đang viết một cuốn sách có tên gọi “Làm thế nào để sống sót khi bị yêu tinh tấn công””. Tôi nói và tựa đầu vào tường, thư giãn.

“Thật là buồn cười, đúng không?”

“Sao lại buồn cười chứ?” Giọng anh trở nên mệt mỏi mặc dù lúc này chúng tôi đang rất gần gũi.

“Bởi vì điều đó có nghĩa là em sẽ nói cho mọi người biết làm thế nào em có thể sống sót”.

Chẳng thấy anh đáp lại, tôi ngẩng mặt lên nhìn anh và tôi thấy anh đang đỏ mặt.

“Có chuyện gì mà anh cười vậy?” Tôi hỏi.

“Em đang sợ tới mức run lên đây này, Zara”.

“Em nghĩ chúng ta vẫn nên làm việc này”. Tôi nói. “Hãy hôn em đi trước khi quá muộn”.

“Em chắc chắn chứ?”

Tôi nghĩ về nó, về những gì sẽ xảy ra với tôi. Con người trong tôi sẽ không còn nữa. Rằng tôi cũng biến đổi khác đi, cả làn da và máu tôi nữa.

Genuphobia. - Sợ những cái đầu gối.

Gephyrophobia, gephydrophobia, gephysrophobia. - Sợ khi đi qua cầu.

Tôi lại đọc tên những nỗi sợ của mình.

“Anh sẽ giúp em chứ?” Tôi hỏi một cách điên cuồng. “Khi nào em có thể trở lại làm người? Anh sẽ không để em trở thành yêu tinh như những kẻ khác chứ. Em yêu Nick”. Tôi năn nỉ. Tim tôi đập loạn xạ trong lồng ngực mình. Tôi sắp khóc.

“Dĩ nhiên là thế rồi”. Anh nói.

“Em làm tất cả chuyện này vì em yêu Nick”.

“Anh biết”.

Tôi ngẩng đầu lên.

“Được rồi. Hãy làm đi”.

Anh cười, cười một cách thực sự.

“Đấy không phải là cách mà chúng ta sẽ làm. Chúng ta đâu phải ma cà rồng chứ”.

“VẬY anh định hôn em ở đâu đấy. Em đã từng thấy một gã yêu tinh làm chuyện đó một lần. Nhưng em chẳng nhớ là ở đâu cả”.

“Là môi em, không phải ở cổ”.

Bây giờ thì tôi đã nhớ. Gương mặt lan càng ngày càng gần hơn. Con quỷ trong người hấn như làn khói trong không khí. Hấn làm gãy tay tôi. Tôi giật mình thoát ra khỏi những suy nghĩ trong quá khứ và hỏi:

“Liệu có đau không anh?”

“Có thể”.

Có tiếng đập mạnh ngoài cửa. “Bảo vệ đây. Mở cửa mau”.

Astley nhảy dựng lên và nói. “Chúng ta phải trốn thôi”.

Anh và tôi cuộn tròn lại và chui dưới gầm giường. Mắt anh ấy mở to trông thật kinh sợ. Phía trên chúng tôi là bụi trộn với gỉ sắt.

Lại có tiếng đập cửa. “Mở cửa mau. Bảo vệ đây”.

Astley ra dấu im lặng và chộp lấy tay tôi. Chúng tôi đang nằm dưới gầm giường khách sạn, còn tôi thì cực kì dị ứng với bụi. Mũi tôi giật giật. Mắt Astley mở rộng hơn. Có tiếng khóa mở cửa.

“Hãy làm phép gì đi”. Tôi giục. “Giống như khi chúng ta đang bay ấy. Để hấn không thấy được chúng ta”.

Astley co rúm người lại như là anh ấy không thể nghĩ tới việc đó. Anh nhắm mắt lại.

Có tiếng bước chân đi vào trong phòng. Tiếng bộ đàm của gã bảo vệ. Tiếng cửa mở. Tiếng bước chân càng rõ hơn khi hấn bước vào sàn phòng tắm. Đúng lúc đó tôi hắt xì hơi. Tôi không thể kiềm chế được. Astley cố bịt mũi tôi lại để không tạo ra tiếng động. Tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng rất may là tôi không gây ra tiếng động nào nữa.

Tiếp đó, tôi thấy tay gã bảo vệ xuất hiện ở phía cuối giường hình như để nâng lên xem xét phía dưới. Tôi trông thấy cả đôi mắt đen và cái mũi mảnh khảnh của hấn. Nếu gã chui vào trong, gã có thể nhìn thấy chân chúng tôi. Tôi lẩm nhẩm cầu nguyện: *Đừng nhìn vào trong. Đừng nhìn vào trong.*

Mọi thứ lại trở lại như cũ, tiếng bước chân gã bảo vệ xa dần phía hành lang kèm theo cả tiếng cửa đóng đánh rầm. Tôi chui đầu ra ngoài để hít thở không khí cho dễ chịu.

“Nguy hiểm quá”. Tôi nói thầm.

Hai tay anh nâng má tôi lên và hỏi. “Em chắc chắn muốn làm chuyện này chứ?”

Tôi gật đầu và nói: “Em chắc mà”.

“Không được đổi ý đâu nhé, Zara”. Tay anh chuyển qua luồn vào tóc tôi.

“Em biết”.

Anh đưa mắt sát lại phía tôi. Tôi có thể cảm nhận được cả hơi thở của anh trên làn da mình, ngay trên môi tôi.

“Có đáng làm thế này không em. Việc đó có đáng để em hi sinh không?”.

“Có chứ”. Tôi nhắm mắt lại, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của Nick, của nội tôi, của Devyn và Issie, thậm chí còn có cả Cassidy, Callie và Giselle.

Tôi ngừng lại một lúc, chúng tôi chui ra khỏi gầm giường, ngồi xuống bên ngoài, đặt tay lên đùi. Máu từ cổ tay tôi vẫn chảy. Nhưng tất cả vấn đề bây giờ là liệu tôi có đủ dũng khí để làm chuyện này không và liệu tôi có sống sót, sống để cứu Nick quay trở về và để tôi có thể trở lại làm người hay không.

Chuyện này không cho phép xảy ra bất kì sai lầm nào.

Và những nỗi sợ hãi của tôi, tôi phải đẩy chúng đi xa. Astley có mùi giống như nấm, mùi của đất và gió nữa. Tôi mở mắt nhìn, gương mặt anh ngay sát tôi tới mức khó có thể nhìn rõ khuôn mặt ấy nữa.

“Anh sẽ làm điều đó ngay bây giờ”. Khi vừa nghe anh nói “sẽ làm” thì môi anh đã gần sát với môi tôi, tới mức tôi có thể cảm thấy sự tiếp xúc giữa chúng.

Tôi nắm chặt tay lại, điều đó làm cho máu từ cổ tay tôi chảy ra nhiều hơn.

“Thư giãn nào, Zara. Sẽ không có gì nguy hiểm đâu. Anh hứa đấy”.

Anh lùi lại một chút. Tôi có thể cảm thấy không khí dịch chuyển. Tôi xin thề là tôi cảm thấy cả sự khát khao trong anh, cảm thấy việc anh chờ đợi, chờ đợi để có được sức mạnh từ tôi.

“Em cảm thấy mình có lỗi với Nick”. Tôi nói.

“Vì đã hôn anh à”.

“Vâng”. Tôi mở to mắt nhìn anh.

Anh trút bỏ vẻ bề ngoài quyến rũ để trở lại thành một chàng trai đáng yêu. Khi anh nhìn tôi, tôi thấy được cả những nếp nhăn trên mũi anh. Hình như anh đang cố gắng đoán xem tôi đang nghĩ gì.

“Em có nghĩ Nick vẫn sẽ yêu em sau những chuyện này không? Gã người sói của em có vẻ rất cố chấp”.

“Em cũng cố chấp mà”.

“Không hề”.

Tôi nhún vai.

“Em không biết. Theo em nghĩ, cố chấp không có nghĩa là thẳng thắn và dễ dãi. Nó cũng không tự đến và tự đi. Nó giống như một loại vi rút độc hại chỉ chờ đợi tấn công ta khi mà chúng ta cứ nghĩ rằng thuốc kháng sinh có thể bảo vệ chúng ta khỏi mọi loại vi rút. Nhưng đó không phải là điều quan trọng. Điều cần làm bây giờ là... Chúng ta sẽ làm chuyện đó chứ?”

Không do dự, tôi đưa tay kéo đầu anh về phía mình. Cho dù tôi không khỏe, với một tay bị đau còn một tay vẫn đang chảy máu nhưng tôi vẫn có thể kéo đầu anh về phía tôi một chút. Môi chúng tôi chạm vào nhau. Nhưng... chẳng có gì xảy ra cả. Chỉ là môi chạm vào môi. Tôi nhìn vào mắt anh, những con mắt màu xanh. Anh lúc này lại trông rất rõ. Tôi vẫn không hiểu tại sao. Tôi sẽ hỏi anh tại sao lại chẳng có chuyện gì xảy ra như vậy.

Tôi không có cơ hội. Đôi tay chắc khỏe và không hề bị thương, ôm choàng quanh người tôi. Anh kéo tôi lại gần anh hơn. Môi chúng tôi lại chạm vào nhau một lần nữa. Tôi cảm thấy cả thế giới như bay bổng. Vẫn chỉ là môi chạm môi. Có một làn khói, cả bụi nữa. Có cả ánh sáng, cả gió và đất. Cả thế giới như quay cuồng. Tôi biết nhưng không thể nào ngừng lại được. Lúc này tôi chỉ biết có nụ hôn của anh thôi.

Khát khao.

Đó là tất cả những gì mà chúng tôi có. Nếu tôi có thể cử động, chắc tôi sẽ kéo anh gần hơn nữa, tôi sẽ xin anh đừng ngừng lại.

Lời nói.

Anh vẫn hôn tôi, nhưng anh lẩm nhẩm những ngôn ngữ như của thần linh, không là ngôn ngữ của yêu tinh. Chắc chắn là thế. Tay anh đan vào tóc tôi. Tâm trí tôi tập trung suy nghĩ xem anh đang nói gì nhưng chẳng thể biết được.

Đau đớn.

Và sau đó tất cả thay đổi. Những từ ngữ đó như lửa đốt trong đầu tôi. Da tôi bỏng rát như thể những ngọn lửa cháy bùng lên từ mỗi tế bào trong tôi. Môi anh đã rời khỏi tôi. Tôi chỉ còn một mình, cảm thấy như bị thiêu đốt. Tôi đang chết.

“Astley”. Tôi mơ màng gọi tên anh.

Anh bế tôi lên giường. Tôi vẫn cảm thấy người mình giật nảy lên. Anh nhẹ nhàng gỡ những lọn tóc vương trên mặt tôi.

“Mọi chuyện xong rồi. Em sẽ ổn thôi, Zara ạ. Anh sẽ luôn ở đây bên em”.

“Hãy ngừng lại đi”. Tôi đau đớn van xin anh.

“Anh không thể. Anh chỉ có thể giúp chuyện này xảy ra nhanh hơn bằng cách chia sẻ sức mạnh của anh thôi”.

Anh cười nhưng chẳng có chút gì vui vẻ. Tôi cố gắng mở mắt ra nhìn anh nhưng tôi không thể. Giống như có ai đó đâm hàng ngàn cây kim vào da thịt tôi vậy. Chúng đâm cả vào trong mạch máu tôi, xuyên qua cơ bắp của tôi và vào cả trong xương tủy nữa.

“Sự biến đổi đang diễn ra nhanh hơn đây”. Anh đỡ dành và đưa tay vuốt tóc tôi. “Anh hứa là em sẽ sống. Hãy cảm nhận đôi tay của anh, sức mạnh của anh. Tất cả là của em đó, nữ hoàng của anh. Anh hứa với em. Anh là của em”.

Đầu tôi choáng váng. Những hình ảnh lóe hiện trong mắt tôi. Issie đang đi đi lại lại trong sảnh đường vì cô ấy vừa bị một điểm C bài kiểm tra vật lý. Cha dương ôm tôi ngợi khen khi tôi lần đầu tiên thắng trong cuộc thi chạy 1 dặm với thành tích 5 phút. Mẹ đang chải tóc cho tôi bằng cái lược của búp bê Barbie. Mẹ cùng tôi chơi trò trốn tìm trong bể bơi. Nội Betty làm món mỳ spaghetti cháy khét let, còn dính cả một mảng cháy dưới đáy chảo. Và Nick, Nick với đôi mắt nâu đẹp tuyệt đang cùng tôi viết thư cho tổ chức Ân xá Quốc tế, bàn tay anh to tới mức khi cầm bút che mất cả những trang giấy. Đôi môi anh ấm áp, hoang dại và rất thật. Và rồi, Nick biến mất.

Tôi hét lên.

Astley đưa tay bịt miệng tôi lại.

“Anh sẽ giúp em mau chóng vượt qua chuyện này, Zara. Nhưng em tuyệt đối không được hét lên nữa. Nếu không mọi người trong khách sạn sẽ chú ý đến chúng ta đấy. Được chứ?”

Điều cuối cùng tôi nghe thấy là anh hứa với tôi mọi chuyện sẽ diễn ra một cách tốt đẹp. Điều cuối cùng tôi nghĩ đến là tên của Nick, chỉ thế thôi đã là cả thế giới đối với tôi. Nick, tôi như bám vào cái tên đó, bám lấy anh khi cả thân thể tôi đang quay cuồng. Nhưng, điều cuối cùng tôi nghĩ đến lại là chính tôi, Zara White. Tôi không biết khi tỉnh dậy mình sẽ là ai? Tôi không biết liệu mình còn sống sót không và liệu tôi có trở nên tồi tệ, ác độc không? Liệu Devyn có tiêu diệt tôi không, hoặc có lẽ tôi phải giết chính bản thân mình. Có tiếng khóc lớn tràn ngập trong hồn tôi. Tôi có thể đã phạm phải một sai lầm lớn, một sai lầm chết người. Tôi có thể không còn là chính tôi nữa.

Có rất nhiều yêu tinh giấu đi vẻ bề ngoài thực sự của mình bằng cách sử dụng một loại phép thuật gọi là “thuật ẩn hình”.

Tôi không thể biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ biết rằng khi tôi tỉnh dậy, căn phòng khách sạn vẫn như thế, chỉ có tấm thảm trải trên giường đã bị xé nát, có vết máu dính trên chiếc điện thoại màu trắng đặt phía cạnh giường ngủ và tôi thấy một anh chàng tóc vàng đang cầm tay tôi. Những thứ này sao trông khác lạ vậy.

Có tiếng ai đó rên rỉ. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra người đó là chính mình. Tôi rên rỉ khi thấy da mình co cứng như thép, miệng tôi đau rát và dường như mọi thứ đều có vị máu vậy. Dạ dày tôi đang réo lên loạn xạ. Âm thanh đó thật quen thuộc - âm thanh của những cơn đói.

Astley tựa đầu lên khuỷu tay, nhưng vẫn không bỏ tay tôi ra.

“Chào người đẹp”.

“Đừng gọi em như thế”. Tôi nói. Giọng tôi yếu ớt. Tôi cố gắng hắng giọng nhưng thanh âm vẫn còn rất yếu. “Em biết là em không đẹp mà”.

Astley cười và nói với tôi. “Hãy tin những gì em phải tin”.

“Nó có tác dụng không?”

Anh gật đầu. “Chúng ta đã thành công”.

“Nhưng sao anh có vẻ buồn?”

Anh đáp lại vẫn chỉ với những cái gật đầu.

Lúc này tôi để ý thấy căn phòng thật sự bừa bộn và bẩn thỉu. Những tấm rèm cửa đã được đóng lại, lò sưởi cũng được bật lên. Astley đang trong hình dáng con người với chiếc áo phông màu xám và quần Jeans như bất kỳ một người bình thường nào khác. Khuôn mặt anh trong thật cứng nhắc, anh có vẻ buồn và sợ hãi điều gì đó. Trái tim tôi bỗng dưng rung động.

“Em nghĩ anh muốn điều đó. Em nghĩ em có thể giúp anh trở nên mạnh mẽ hơn hay một thứ gì đó giống như thế”. Tôi nói. “Chà! Em nói nghe cứ như em đã bốc hơi khỏi thế giới này 50 năm rồi ấy nhỉ”.

“Anh là một vua yêu tinh. Đó đúng là những gì anh mong muốn”. Anh đứng dậy và đi vào nhà tắm.

Chắc hẳn anh có bật vòi nước vì tôi nghe được tiếng nước chảy. Tôi thử đưa lưỡi ra khỏi môi mình và cảm nhận được hàm răng của tôi rất sắc. Điều đó làm tôi sợ. Tôi ngồi thẳng dậy. Tất cả cơ bắp của tôi dường như không còn nghe theo mệnh lệnh của bộ não nữa. Toàn thân nhức mỏi. Những ngón tay đau buốt. Tôi cố nhìn xuống chân mình. Chiếc vòng chân Nick cho tôi vẫn còn đó mặc dù chuỗi hạt dính trên đó đã bị vỡ. Cá hình cá heo và trái tim vẫn còn trên chân tôi. Tôi thử dùng chân mình xem cảm giác thế nào.

“Em đang làm gì vậy? Nằm xuống đi. Hãy nằm yên đi nào”. Astley quay trở ra, tay mang theo một cốc nước. Tóc anh lệch sang một bên còn đôi mắt mở to. Anh bảo tôi ngồi về phía đầu

giường, lấy một chiếc gối từ dưới đất kê vào lưng tôi.

“Anh đã để chúng dưới đất để em khỏi xé tan chúng ra đấy”.

“Vậy ra em là người xé nát tấm trải giường này sao?” Tôi hỏi.

“Tất nhiên là em rồi. Em còn định xé tan anh ra nữa ấy chứ”. Anh chỉ cho tôi vết xước dài dọc cánh tay anh. Chúng có vẻ đã gần lành hẳn nhưng rõ ràng vết thương khá sâu và đau.

Dạ dày của tôi lại réo lên như muốn nổ tung ra vậy.

“Ôi. Em rất xin lỗi”.

“Chuyện đó là bình thường thôi em”. Anh đưa cho tôi cốc nước. “Nếu em có thể ngồi dậy được thì mới là chuyện không bình thường. Nhưng thật sự quá trình biến đổi xảy ra đối với em nhanh hơn mọi người đấy. Em chỉ mất chưa đầy ba mươi giờ trong khi những người khác cần ít nhất là năm mươi đấy, hoàng hậu của anh ạ”.

Hoàng hậu của anh?

Tôi đã làm gì nhỉ? Tôi nhấp ngụm nước và nhìn anh. Anh có vẻ rất tự hào về tôi. Tôi nhìn lướt qua làn da màu xanh của mình và thấy vết thương ở cổ tay đã không còn nữa. Nhưng... Đợi một chút. Những vết thương của tôi đều đã lành hết rồi ư!? Tôi đặt cốc nước vào chiếc bàn phía đầu giường và thử đu đưa cánh tay của mình.

“Những vết thương đã lành rồi”.

“Đó là tác dụng đặc biệt khi em biến đổi. Anh đã chữa lành các vết thương cho em. Nếu...” Giọng anh có vẻ ngưng ngững. “Anh không giết em”.

Tôi ngồi dậy, co duỗi hai chân mình và nói. “Em phải đi cứu Nick”.

“Vẫn chưa tới lúc đâu, Zara”. Anh đặt hai tay lên vai tôi an ủi. Tôi biết là anh định buộc tôi ngồi xuống giường nhưng tôi cố gắng đứng dậy.

“Em vẫn chưa đủ sức mạnh đâu. Chúng ta vẫn chưa thể chắc chắn làm cách nào để đến được Valhalla. Hãy cứ nghỉ ngơi đi đã”. Anh nói.

“Gì cơ?” Tôi thực sự bàng hoàng về câu nói của anh. Tôi hết sức tức giận, buồn bã và cảm thấy có chút lạnh lẽo trong lòng nữa.

Anh vẫn không rời tay khỏi vai tôi. Anh nói: “Anh muốn em phải nghỉ ngơi đã. Em vừa mới trải qua quá trình biến đổi quan trọng và...”

“Không. Anh nói anh vẫn chưa biết làm thế nào để đến Valhalla là sao chứ?” Tôi giật vai ra khỏi đôi tay của anh. “Anh làm em biến đổi thành một con người khác và bây giờ lại trả lời không biết cách quái quỷ nào để tới đó sao?”

Anh chỉ cười. “Em lại nói từ “quái quỷ” thêm một lần nữa đấy”.

“Đừng có đùa với em nữa”. Tôi bắt đầu lắp bắp. Tôi rất thất vọng. Tôi lăn hết bên này sang bên kia giường để tránh anh. “Em không thể tin nổi anh lại lừa em đấy. Anh chẳng qua cũng giống như những con yêu tinh khác thôi. Lẽ ra em không bao giờ nên tin anh!”

“Anh không giống như cha em”. Astley tỏ vẻ gắt gỏng.

“Đồ dối trá”. Tôi bắt đầu ngồi dậy nhưng anh đã ở đó trước khi tôi có thể đặt chân xuống đất. Tôi cố tình đặt chân xuống và nhìn anh. Một vẻ đẹp quyến rũ nhưng chẳng có gì là thật cả. Lúc này anh không giống con người. Anh là yêu tinh và anh đã lừa tôi.

“Anh không hề lừa dối em, Zara. Anh chỉ chưa nói cho em toàn bộ sự thật thôi”. Anh ta định vuốt tóc tôi nhưng tôi đã né trước. Anh cúi mặt xuống và nói: “Chúng ta sẽ cùng nhau tìm đường đến Valhalla”.

“Em vẫn không thể tin được em biến đổi thành như thế này chẳng vì cái gì cả”. Tôi đưa tay lên và nhận thấy những móng tay của tôi đã hoàn toàn khác. Chúng dài hơn, khỏe hơn và giống như móng vuốt vậy. Tôi cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình.

“Sao lại không vì cái gì chứ. Chúng ta sẽ tìm ra chàng người sói của em”. Tôi lắng nghe anh nói như một lời bảo đảm và cố gắng tin vào đó, cố gắng tìm ra một sự đảm bảo.

“Và thậm chí nếu chúng ta không làm được điều đó thì việc em biến đổi cũng tốt cho em mà, Zara. Nó làm em mạnh hơn, em sẽ an toàn hơn”. Anh chạm vào những ngón tay của tôi và nói: “Chúng sẽ đuổi ra khi em chiến đấu. Khứu giác của em sẽ tốt hơn. Em cũng sẽ không thèm ăn thịt nữa. Người của anh không khát máu, vì anh thực sự không thích hút máu”.

“Điều đó là không chắc chắn”. Tôi nói.

“Không quan trọng”. Anh nhìn tôi. “Em biết đó, em không hẳn phải nhìn thấy mình trong bộ dạng yêu tinh. Em có thể sử dụng thuật ẩn hình. Nó sẽ giúp em có một vỏ bọc khác trong một thời gian. Sau đó em sẽ trở lại như cũ”. Tôi hơi phấn chấn lên chút nhưng tôi vẫn còn đang rất bức bối về chuyện đi tìm Valhalla. Có thể tôi không cần anh ấy cùng tôi tới đó, có thể Devyn và Issie sẽ giúp tôi tìm ra Valhalla. Vì thế, bây giờ tôi cần phải bình tĩnh lại đã. Tôi muốn biết thêm về yêu tinh và tôi hỏi Astley. “Anh nói em không phải nhìn thấy chính em trong bộ dạng yêu tinh là sao hả Astley”.

“Em vẫn sẽ là một yêu tinh. Chỉ là em không cần phải nhìn nó và mọi người cũng vậy. Đó là một điều tốt mà. Hiện tại mọi người đều không dễ chấp nhận chúng ta”. Anh tiến về phía tủ đồ, cửa được làm bằng kính. Anh tìm thứ gì đó rồi trở ra với một cành cây trên tay. Anh nói:

“Em hãy cầm lấy nhánh cây này”.

Tôi cầm lấy nó trong tay. Tôi có thể cảm nhận được cả nguồn năng lượng mà nó đã từng có. Thực sự rất đẹp.

“Mỗi chúng ta đều có một cành cây đại diện cho chính bản thân mình. Bây giờ, cành cây của em là cành phong này. Nó tượng trưng cho sự tái sinh, nó cũng đồng thời cho em biết em là ai”.

Tôi hiểu ý anh muốn nói gì, nhưng lúc này cái dạ dày tôi vẫn đang réo gọi ghê gớm.

Anh hắng giọng, đưa tay chải tóc và nói: “Em là con gái của vị vua yêu tinh đã mất lòng tin. Nhưng bây giờ em sẽ là hoàng hậu của một vua yêu tinh được kính trọng, tôn sùng. Đó là sự hi vọng, là sự tái sinh cho tất cả chúng ta. Cành phong này cũng thể hiện cho điều đó”.

“Nhưng chẳng phải trước đây cành phong này đã thuộc về anh rồi sao?”

Anh gật đầu. “Nó đã từng là của anh, và bây giờ nó sẽ là của chúng ta, chúng ta sẽ cùng nhau đi trên con đường này”.

“Vinh dự quá nhỉ”. Tôi đùa. Nhưng... Chờ một chút. Tôi vừa đùa với anh ấy sao? Tại sao lại thế chứ? Tôi đang rất bức, rất giận dữ nhưng lại cũng cảm thấy rất thoải mái cứ như thế cuối cùng tôi cũng có thể thuộc về một nơi nào đó vậy.

Anh đỏ mặt nói: “Anh biết. Nhưng em cứ cầm nó đi, Zara. Đây là thủ tục theo nghi lễ mà anh phải làm mà”.

Một nghi lễ à. Tôi không biết mình đang nghĩ cái gì nữa. Tôi nín thở. Tôi có khả năng nín thở rất tốt - đó là những gì mẹ đã từng nói với tôi. Mẹ cũng nói tôi nín thở tới mức người ta phải ép tôi thở. Nó giống như việc tôi cố gắng giết chính mình khi còn là một đứa trẻ. Thế nhưng cuối cùng tôi vẫn bật hơi, hít thở không khí và thêm khát sự sống. Đó cũng giống như những gì đang xảy ra lúc này. Một phần trong tôi muốn lên án, phản đối hành động của mình, cố gắng bám lấy những gì còn là người trong tôi. Phần kia muốn tôi hít thở không khí như một yêu tinh mới, sẵn sàng để cứu Nick, sẵn sàng đối mặt với mọi thứ.

Tôi chớp mắt, cố gắng ổn định lại những suy nghĩ trong đầu. Tôi hỏi: “Sau khi biến đổi em sẽ không còn đau đớn nữa chứ?”

“Không đâu. Đau đớn đã qua rồi. Anh thề với em. Nhưng đây là một nghi lễ quan trọng”. Anh nhặt vài sợi tóc màu đen dài bám trên áo rồi thả xuống đất. “Anh không biết chính xác đường tới Valhalla, nhưng anh nghĩ em nên làm chuyện đó và anh cũng sẽ giúp em. Vì thế, hãy giúp anh, anh sẽ không làm em thất vọng đâu, Zara”.

Tôi tin anh. Tin anh vì tôi thấy cái cách anh nhìn tôi, tin vào đôi môi anh nói. Tuy nhiên tôi vẫn không hoàn toàn tin tưởng anh. Tôi chỉ đặt niềm tin hoàn toàn vào Nick, Issie, Devyn và nội Betty thôi. Nhưng tôi vẫn tin anh muốn giúp tôi.

“Được”. Tôi nắm chặt cành cây tới mức hình như nó bị dập gãy.

Nhưng trước khi anh kịp trả lời, cả cơ thể tôi lại quay cuồng vì đau đớn. Tôi hỏi: “Chẳng phải anh đã nói là hết đau rồi sao?”

“Đúng là như thế”. Anh nhẹ nhàng gỡ tay tôi đang cầm chặt cành phong và nói: “Hiện tại cành phong này cũng chính là em. Em phải giữ nó an toàn. Nó cháy, em cũng bị cháy theo. Nó gãy, em cũng sẽ như vậy đó”.

Tự dưng cành phong trong tay tôi lại trở nên quan trọng đến vậy. Tôi vẫn không thể tin là anh nói hoàn toàn nghiêm túc.

“Vậy có nghĩa là tất cả yêu tinh đều có một cành cây đại diện thế này à?” Anh gật đầu. “Như vậy là nếu như em muốn giết kẻ đã làm đau Nick thì chỉ cần...”

“Chỉ cần tìm cành cây đại diện của hắn và hủy nó”. Anh tiếp lời. “Nhưng em đừng có nghĩ dễ dàng như thế. Hầu hết chúng ta đều cất giữ và bảo quản nó kĩ càng lắm”. Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Theo truyền thống thì cả vua và hoàng hậu đều giữ cành cây này cùng nhau”.

“Ý anh nói là anh muốn em đặt cả niềm tin của em vào anh hả”. Tôi hỏi một cách nặng nề.

“Em đã như thế rồi, Zara ạ”.

“Thật sao?”

Tôi ngồi phịch xuống giường và nhắm mắt lại. Cả thế giới lại như quay cuồng. Tất cả những mùi vị trong căn phòng như rõ ràng hơn bao giờ hết. Mùi chanh từ chiếc chăn bông, mùi của thuốc tẩy rửa, mùi của nhà vệ sinh, mùi của khói thuốc... Tôi phải quyết định mình sẽ làm gì với cảnh cây đại diện của mình. Có lẽ là tôi sẽ đặt hoàn toàn niềm tin của mình vào Astley. Nhưng tôi dần cảm thấy những lựa chọn của mình đang khiến tôi ngày càng xa Nick. Tôi rên rỉ.

“Em bị đau à?” Giọng của anh cho tôi biết anh đang đứng ngay cạnh tôi. Mùi của anh thật rõ rệt.

Tôi phải cố gắng giữ bình tĩnh, cố gắng không có những suy nghĩ khác. Tôi phải giữ mình là Zara White. Nếu không tôi sẽ trở thành một yêu tinh. Tôi hỏi anh: “Liệu yêu tinh có tâm hồn không?”

“Anh tin là có”.

“Vậy chúng ta sẽ không phải là quỷ dữ sao?”

“Chẳng ai phải trở thành quỷ dữ cả, kể cả yêu tinh hay người thú”. Anh cười và nói.

“Nhưng tất cả những người thú đều tốt”. Tôi quả quyết.

“Không phải tất cả đâu. Cũng giống như con người vậy. Đâu phải ai ai cũng tốt. Em biết điều đó mà, đúng không?”

Tôi bắt đầu nghĩ về những lá thư tôi từng viết cho Tổ chức Ân xá quốc tế nhằm cố gắng cứu giúp con người, thuyết phục các nhà lãnh đạo, các nhà hoạch định chính sách làm những điều tốt, theo đạo lý. Và tôi lại nghĩ về những việc tôi đã làm, tôi đã giết ít nhất là 3 con yêu tinh. Tôi vừa là kẻ giết người, lại vừa là một vị cứu tinh sao.

“Vậy thì điều gì mới là tốt chứ?” Tôi hỏi.

“Đó là hành động với danh dự bản thân, cố gắng bảo vệ mọi người khỏi đau đớn. Cố gắng bảo vệ gia đình và bạn bè em cũng như những người khác khỏi những điều xấu xa”.

“Thậm chí là làm người khác đau sao”.

“Đôi khi phải thế”.

Tôi lại tiếp tục rên rỉ, đặt cành phong lên tim mình và nhắm mắt lại. Anh gỡ những sợi tóc vướng trên mặt tôi. Tôi cũng mặc kệ. Tôi chẳng còn chút sức lực nào nữa.

“Anh có muốn thấy chính bản thân mình không?” Tôi nghiêng đầu hỏi anh như một đứa trẻ lên ba tò mò.

“Có chứ. Vậy em muốn học thuật ẩn hình chứ?”

“Vâng”. Đó thực sự là một sự lựa chọn dễ dàng. “Em sẽ cảm thấy thoải mái hơn khi không phải nhìn thấy bản thân mình thế này”.

Toàn thân tôi mang một màu xanh xấu xí và tôi cũng biết chắc Nick cũng nói thế nếu nhìn thấy tôi. Những ngón tay, ngón chân tôi cũng dài ra như móng vuốt, sắc lạnh... Tất cả mọi thứ làm tôi rùng mình.

Anh đặt nhẹ tay lên vai tôi và nói: “Zara, em sẽ phải tự khẳng định chính bản thân mình”.

“Nhưng việc cần làm bây giờ là anh hãy chỉ cho em cách “ẩn thân” trước đi đã. Sau đó thì chúng ta sẽ cùng nhau tìm cách đến Valhalla. Nào, hãy nói cho em cách làm đi”.

“Chuyện này dễ thôi”. Anh cười một cách bình thản, một nụ cười ngọt ngào với vẻ mặt thật dễ thương. Anh đưa một tay lên nâng mặt tôi và hỏi: “Khi là con người em đã bao giờ thử thay đổi áp lực trong tai em bằng cách cử động cằm chưa, giống như kiểu nghiêng răng lại ấy”.

“Ừ. Để em nghĩ đã. A!. Em đoán ra rồi. Làm thế sẽ tạo ra tiếng lách cách đúng không?”

“Đúng vậy”. Giọng anh mừng rỡ. Anh hơi ấn nhẹ vào da tôi. “Điều anh muốn em làm bây giờ là...”

Tôi đã thực hiện được rồi.

“Thật tuyệt vời!” Anh vỗ tay khen ngợi tôi. “Em là một kẻ không kiên nhẫn nhưng là một học trò tài ba đấy”.

Tôi mở mắt ra và nhìn đôi tay mình. Chúng trông đã giống như bàn tay con người rồi.

“Răng em cũng cảm thấy bình thường rồi”.

“Dĩ nhiên là thế rồi. Hình dạng này sẽ có tác dụng tốt. Em cũng có thể nhìn xuyên qua được vỏ bọc này của em cũng như những con yêu tinh khác để thấy được em là ai, nếu em muốn”.

Anh vươn vai đứng dậy, nhìn căn phòng như bãi chiến trường một lượt. Cuối cùng, tôi cũng đưa ra quyết định.

“Anh hãy cầm cảnh phong của em đi”.

“Em chắc chứ?” Mắt anh mở to, vẻ ngạc nhiên.

“Em chắc”. Tôi đưa cảnh phong của mình cho anh. Anh cầm nó một cách cẩn thận như thể nâng niu một đứa bé sơ sinh và đặt lại chỗ cũ. Anh lẩm nhẩm một câu gì đó mà tôi không thể nào hiểu được, khi đó, tay anh như sáng rực lên. Căn phòng trở nên ấm áp hơn. Mùi mật ong và nắm phá mạnh vào mũi tôi. Ánh sáng trên tay anh cũng lụi dần.

“Chuyện gì vậy anh?” Tôi hỏi nhỏ, như sợ làm gián đoạn chuyện gì quan trọng.

“Đây là bước đầu tiên. Anh vừa mới gắn hai nhánh cây của chúng ta lại với nhau. Từ giờ định mệnh của chúng ta sẽ gắn liền cùng nhau”. Anh nói một cách nghiêm túc.

“Gắn liền với nhau!!!” Tôi đứng bật dậy. Cả thân hình tôi chao đảo. Anh nhảy đến, đưa tay ra sẵn sàng đỡ lấy tôi.

“Em cảm thấy sao rồi? Bị choáng phải không?” Anh nói.

“Có một chút”. Tôi đã đứng thẳng người lại. “Nhưng em ổn. Chúng ta chuẩn bị đi thôi?”

“Đi đâu?”

“Em phải đi cứu Nick”. Tôi đi dọc căn phòng, lấy chiếc điện thoại trên giá đỡ ti-vi, xem các tin nhắn và cuộc gọi nhỡ, phải có đến một nghìn chứ không ít. Tôi bắt đầu xem qua các tin nhắn, hầu hết đều hỏi xem tôi đang ở đâu, nói tôi quay trở về và đừng làm điều gì dại dột... Đầu óc tôi

hơi quay cuồng một chút nhưng không phải do việc biến đổi mà là do căng thẳng.

“Mình đi thôi anh”.

Nhưng khi nhận ra quần áo trên người đang rất xộc xệch, tôi mới giật mình và cảm thấy ngượng ngùng. Anh hiểu ý và chỉ cho tôi một chiếc túi thể thao, lấy ra một đôi tất màu xanh có hình mặt cười và một đôi giày. Người của anh đã mang đến những thứ này khi tôi đang trong quá trình biến đổi. Tôi lí nhí cảm ơn anh và lần lượt đi tất, đi giày vào.

“Em muốn ở một mình một phút được không?” Tôi hỏi, nhưng ngay sau đó tôi nhận ra tại sao tôi lại phải hỏi ý kiến anh về điều đó, cứ như thể anh ấy kiểm soát tôi vậy. Mặc dù, đúng là anh ta có thể kiểm soát tôi. Anh đã từng làm thế. Và tôi không muốn điều đó xảy ra nữa. Vì thế, trước khi anh kịp trả lời câu hỏi ngớ ngẩn của tôi, tôi chạy về phía phòng tắm mặc kệ anh là vua yêu tinh, mặc kệ cả những gì tôi cần, những cảm xúc của tôi. Những thứ mà lúc này đang có mối liên hệ mật thiết với những nhu cầu, cảm xúc của anh.

Nhưng, tôi sẽ rất sợ, tôi sợ khi ở một mình. Chết tiệt.

Tôi đóng cánh cửa phòng tắm có tay nắm màu vàng lạnh lẽo và đang rung lên. Nhưng không, đó là tay tôi đang run. Tôi hít một hơi thật sâu, tựa lưng vào cánh cửa, bám vào thành treo khăn tắm để lấy lại thăng bằng. Tôi cảm thấy đau nhói và nhanh chóng rút tay về. Chắc hẳn là có dằm sắt trên đó. Ôi. Tôi có thể nắm vào đầu dây? Thanh treo khăn và bồn rửa mặt đều được làm bằng i-nốc. Toàn bộ những thứ trong đây đều làm bằng i-nốc, nhiều cái còn làm bằng sắt hoặc thép nữa. Tôi lại hít một hơi thật sâu nữa để lấy can đảm.

Một hơi nữa...

Tôi không giữ được bình tĩnh.

Đây đúng là một phòng tắm thiết kế theo kiểu của các khách sạn. Một chiếc gương lớn bao phủ toàn bộ bức tường, đặt phía trên chiếc bồn rửa mặt. Vòi tắm hoa sen. Bồn cầu... Toàn những thứ mang một màu nâu chán ngắt. Mặc dù, không phải tất cả đều giống thế, như chiếc khăn tắm màu trắng đã nhuốm chút đỏ do máu của tôi dính vào. Đồng giấy lau trong thùng rác cũng nhuốm màu đỏ thẫm. Còn có cả vết máu khô dính ở trên gương trông thật kinh tởm. Tôi đoán tất cả các vết máu kia là của tôi. Mặc dù Astley đã cố lau sạch nhưng vẫn không hết được. Nhìn vào đó mà tôi rùng mình. Tôi vớ lấy một chiếc giẻ lau màu đỏ và dùng nó để mở vòi nước. Tôi rửa tay mình dưới dòng nước ấm áp và kì lạ người mình. Mà có phải là con người của tôi, làn da của tôi không nữa nhỉ? Dòng nước ấm cũng chỉ đủ làm cho tôi cảm thấy dễ chịu hơn một chút khi nhìn thấy làn da yêu tinh của mình. Tôi có thể đang có vẻ bề ngoài giống con người, nhưng tôi đã hoàn toàn không còn là con người nữa rồi. Tôi đã trở thành một thứ gì đó hoàn toàn khác biệt.

“Tôi đã làm gì thế này?” Tôi tự hỏi.

Trong lòng tôi cảm thấy tức giận. Tôi đưa tay lên và đánh mạnh xuống kệ rửa mặt được làm bằng sứ. Tôi thấy bụi bay ra. Khi bỏ tay ra tôi mới nhìn thấy có vết lõm. Tôi làm mẻ nó trong khi tay mình hoàn toàn không hề hấn gì. Làm sao tôi có thể chứ? Tôi chợt hiểu ra vì bây giờ tôi đã là yêu tinh. Nếu là con người, chắc chắn tôi đã bị gãy tay rồi.

“Tôi không còn là người nữa”. Tôi thì thầm. Tôi không hề nhìn vào gương vì tôi không đủ can đảm để nhìn vào con người thật của mình.

Nhưng một phần trong tôi lại muốn tôi nhìn vào đó. Lúc này, tôi rất khỏe, khỏe tới mức không thể tin được. Nếu trước kia mà tôi khỏe thế này tôi đã có thể giúp Nick chống lại lũ yêu tinh, tôi

có thể bảo vệ Issie, Devyn và nội Betty nữa.

Tôi sờ tay vào tay nắm cửa một cách cẩn thận và bước ra ngoài. Astley đứng mãi phía cuối phòng, đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Khi anh quay người lại, tôi nói.

“Em thực sự rất khỏe”.

“Dĩ nhiên là vậy rồi”.

“Không. Ý em là mạnh mẽ ấy. Em đâm vỡ cả bồn rửa mặt”.

“Đừng lo lắng về chuyện đó, Zara. Không có vấn đề gì đâu”. Khuôn mặt anh dường như không có gì thay đổi.

Không vấn đề gì à? Được rồi... Tôi đóng cửa lại và nói. “Em đi tắm đây”.

Lần này là tôi nói với anh, chứ không phải xin phép anh nữa. Tôi khóa cửa lại nhưng tôi cũng thừa biết anh có thể phá tan cánh cửa đó ra, thậm chí tôi cũng có thể làm điều đó. Tôi kiểm tra cánh tay của mình, tôi dùng tay trái khẽ chạm vào bắp tay phải. Chúng cứng như đá và lạnh nữa. Trông thật là nguy hiểm. Tôi nhận ra mình có thể đánh trả những kẻ xấu nhưng cũng có thể vô tình làm bị thương những người tốt bụng. Tôi đánh vào cái kệ không chút nghĩ ngợi. Nếu tôi giận Devyn và đánh cậu ấy thì sao nhỉ? Hoặc là bất kì ai khác? Nếu tôi không thể kiểm chế bản thân mình giống như Người khổng lồ xanh thì sao?

Astley có vẻ như vẫn rất bình tĩnh, kiểm chế được bản thân anh ấy. Nhưng còn những con yêu tinh khác, hay như cha tôi... Tôi lại thoáng rùng mình. Tôi cởi bỏ quần áo, sử dụng chiếc khăn có dính máu để bật vòi nước. Bước vào bồn tắm tôi mong mỗi được tắm trong dòng nước ấm nóng để gột rửa đi những nghi ngờ và cảm giác sợ sệt trong tôi. Tôi dựa đầu vào bức tường và tự nói với mình, với dòng nước, với không khí, và với Thượng đế rằng “Tôi vẫn là tôi”, “Tôi vẫn ổn”.

Thực tế là yêu tinh có thể kiểm soát nhu cầu của mình.

Sau khi tắm rửa và mặc quần áo, tôi quay ra phòng ngủ, tôi không thể tin mình đã ở cùng với Astley bao lâu nữa. Bụng tôi lại réo lên đòi ăn. Astley đang chải mái tóc màu vàng của mình. Nhìn hành động của anh ấy thật nhẹ nhàng, đáng yêu.

“Có phải chúng ta có thể cảm nhận được cảm xúc của nhau không, Astley?” Tôi búi tóc của mình thành kiểu đuôi ngựa như tôi vẫn thường làm. Tôi cảm thấy tim mình đang đập loạn xạ, phải đến tám trăm nhịp một phút chứ không ít. Đó là bởi vì tôi quá lo lắng, sợ hãi hay chỉ là do nhịp đập của yêu tinh là như vậy nhỉ?

“Không hẳn”. Anh trả lời. “Nếu chúng ta quan hệ với nhau, thì mọi cảm xúc của em anh đều cảm nhận được”.

Tôi nhướn mày nhìn anh như muốn nói với anh ta rằng việc đó sẽ không bao giờ xảy ra. Tôi hỏi anh:

“Liệu em có làm đau người khác không, ý em là liệu em có khả năng kiểm soát bản thân mình không?”

“Không phải tất cả yêu tinh đều là những con quỷ khát máu đâu em”.

“Không phải tất cả vẫn là chưa đủ”. Tôi bắt đầu xé nát tấm ga trải giường dưới nền nhà thành những mảnh nhỏ và cho chúng vào thùng rác. “Em muốn biết liệu em có trở thành quỷ dữ hay không?”

Vẻ mặt anh trở nên đăm chiêu khi bước về phía tôi.

“Zara...”

“Anh nhìn này”. Tôi chỉ cho anh một mảnh ga giường bị xé nát. “Em đã làm những điều này ư? Em còn làm vỡ cái bồn rửa mặt nữa. Em khỏe đến mức không tưởng tượng nổi. Trước đây em cũng từng chứng kiến yêu tinh đã làm những gì, Astley ạ. Chúng đã giết Nick, bắt cóc lũ trẻ con. Chúng... Em không thể giống như thế được!!!”

Anh đặt tay lên vai tôi an ủi:

“Em sẽ không như thế đâu”.

“Làm sao mà anh biết được chứ?”

“Vì anh sẽ không để điều đó xảy ra. Và quan trọng hơn là chính bản thân em cũng không cho phép em trở thành như thế cơ mà. Đó không phải là em, Zara ạ”.

Trong một lúc, chúng tôi im lặng không cử động, cũng không nói bất cứ điều gì.

“Em không nghĩ thế sao?” Anh lên tiếng trước.

Anh buông tay khỏi vai tôi và vuốt lên mái tóc vẫn còn ướt của tôi. Những cử chỉ của anh rất thân mật, nhưng tôi vẫn không có phản ứng gì.

“Anh hứa với em, Zara. Em có thể kiểm soát những ham muốn của mình”.

“Như vậy có nghĩa là bạn bè em sẽ vẫn an toàn khi em gần họ chứ?”

“Tất nhiên là như thế rồi”.

Tôi nhớ lại trước kia khi Megan và Ian học cùng với chúng tôi, họ cũng không giết người. Tôi nói điều đó với Astley, anh ngồi xuống giường, vắt chân lên nhau, giải thích.

“Là bởi vì họ có những nguyên tắc, họ có thể kiểm soát những ham muốn. Tuy nhiên, vẫn có một số kẻ không có nguyên tắc, lêu lổng, trở nên mất kiểm soát bản thân. Mặc dù vậy, chúng ta thường dễ dàng tìm được những kẻ đó. Chỉ trừ khi những vua yêu tinh như ba em mất kiểm soát thì mới trở thành hiểm họa chết người thôi. Và điều đó sẽ không xảy ra với anh”.

“Anh hứa chứ?” Tôi nhìn anh.

“Anh xin thề!”

Tắm ga giường trong tay tôi có vẻ nặng nề, tôi gấp nó lại một cách khó khăn bởi những vết máu còn dính trên đó và có quá nhiều vết rách do tôi gây ra.

“Nếu em biến thành quỷ dữ thì anh hãy giết em nhé. Em cũng đã nói với Issie và Devyn điều đó. Em thà chết chứ không muốn làm hại mọi người đâu”.

“Anh không biết mình có làm được điều đó không nữa”. Astley đứng dậy và cầm tắm ga giường giúp tôi. “Anh biết em sẽ không làm tổn hại đến người khác. Em có thể sử dụng sức mạnh và sự nhanh nhẹn của yêu tinh để làm những điều tốt”.

Tắm ga giường là bằng chứng cho sức mạnh khủng khiếp mà tôi đang sở hữu sau quá trình biến đổi. Đến lúc này tôi đã biết những gì về yêu tinh? Chỉ vài ngày trước đây tôi vẫn là con người. Còn bây giờ tôi đã là một yêu tinh. Tôi biết, mọi người đều có thể hình dung trong thế giới này có cả những thiên thần, yêu tinh và người thú cùng tồn tại. Có cả những tên quỷ dữ chuyên làm điều xấu mà mỗi khi nghĩ về nó người ta phải rùng mình khiếp sợ. Tôi cũng biết những ham muốn của yêu tinh là có thể kiểm soát được. Và yêu tinh cũng có thể đến trường, tham gia các hoạt động xã hội. Tôi hi vọng sẽ có một lúc nào đó tất cả những ham muốn ấy được kiểm soát vĩnh viễn để con người không phải sống trong nguy hiểm. Nhưng... thời điểm đó không phải là bây giờ, không phải lúc này...

“Chúng ta sẽ chiến đấu với chúng chứ? Sau khi cứu được Nick, chúng ta sẽ truy bắt lũ yêu tinh mất kiểm soát kia nhé”. Tôi nói.

“Cho đến khi chúng ta tìm ra cách để đưa anh ấy trở về”. Anh nói nhưng không nhìn vào mắt tôi như thường lệ.

Tôi nhìn anh trừng trừng và nói: “Em vẫn chưa thôi giận anh về chuyện đó đâu”.

Anh đưa mắt nhìn tôi. Tôi cảm thấy được cả sự mệt mỏi trong câu trả lời của anh. “Anh biết”.

Có tiếng gõ cửa. Astley ngược lên nhìn và nháy mắt về phía tôi.

“Xin chờ một chút”.

Anh bước ra mở cửa. Đó là một người phụ nữ khá cao, xinh đẹp, khoảng 40 tuổi với mái tóc đen dài đã được cột lại gọn gàng. Tôi ngửi mùi gỗ hòa lẫn với mùi nấm từ cô ta, gần giống với

Astley. Cô ta nói nhỏ với Astley.

“Cô ấy vẫn sống chứ?”

“Ừ”. Astley trả lời.

“Rất ấn tượng. Tôi đã có thông tin như cậu yêu cầu”.

Astley đóng cửa và đi theo người phụ nữ ra phía hành lang. Tôi cũng nhanh chóng đi giày vào. Trước đây tôi đã nói dối anh về tình trạng của mình. Sự thật là tôi cảm thấy da mình như nứt nẻ, gầy ra vậy. Nhưng đó không phải vấn đề. Vấn đề bây giờ là tôi cần phải cứu Nick. Tôi cố gắng đứng dậy, nhìn quanh căn phòng và tìm xem có thứ gì đó có thể giúp tôi tìm ra hướng đi tiếp theo. Tôi bước tới cửa và mở cửa. Astley vẫn đang nói chuyện với người phụ nữ đó.

Cô ta quỳ xuống, hơi cúi người về phía tôi thì lễ.

“Thưa hoàng hậu”.

“Đừng. Đừng làm thế”. Tôi đặt tay lên vai và đỡ cô ta đứng dậy.

Mắt cô ấy rất sáng. Cô ta cao hơn tôi khoảng 15cm và vì thế khi cô ta đứng lên dĩ nhiên tôi phải bỏ tay mình ra.

“Tôi là Zara. Rất hân hạnh được gặp cô”.

“Tôi là Amelie”. Cô ta cầm tay tôi. Như có luồng điện chạy qua giữa chúng tôi vậy.

“Rất là vinh hạnh được gặp cô. Trông cô rất ấn tượng. Thường thì quá trình chuyển đổi không mấy dễ dàng”. Cô ta nói một cách cẩn trọng với tôi.

Tôi rút tay về. Tôi đã thấy hai người vừa liếc nhìn nhau khi đang đứng trong hành lang. Chắc hẳn là họ vẫn đang giấu diếm tôi điều gì.

“Mọi người đang nói chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

Astley tỏ ra không vui. Anh nói.

“Cô ấy cho chúng ta biết một số tin tức mới về tình hình hiện nay”.

“Về lũ yêu tinh sao?” Tôi chợt nhớ ra điều gì và sửa lại “Về lũ yêu tinh xấu xa phải không?”

Anh gật đầu.

“Và...” Tôi giục.

Chúng dường như đã giảm mức độ hoạt động sau vụ tai nạn xe buýt. Cha em hiện vẫn đang mất tích. Một vua yêu tinh khác mới xuất hiện tại Wal-Mart”.

“Wal-Mart ư?” Tôi nín thở.

“Anh biết”. Mắt anh rất lạ lùng nhưng nhanh chóng trở lại bình thường. “Hắn ta là mối đe dọa khôn lường, Zara ạ. Nếu hắn có được những người của cha em hắn còn mạnh hơn nữa”.

“Đó là lý do tại sao chúng tôi cần cô”. Amelie lên tiếng.

“Vì tôi làm cho Astley mạnh hơn sao?” Tôi vén tóc ra phía sau như một thói quen. Tôi muốn chứng tỏ tôi vẫn là tôi. Nhưng có phải như thế không? Tôi vẫn là chính tôi chứ?

“Em sẽ và em đã giúp cho anh trở lên mạnh hơn. Em sẽ còn mạnh hơn nữa sau khi trở về từ Valhalla. Đó là lý do tại sao cần đảm bảo rằng em sẽ sống sót quay về”. Astley nói một cách rõ ràng.

Cuối hành lang, một người dọn phòng đang đẩy chiếc xe chở đồ dùng đến trước một cánh cửa. Chiếc xe được chất đầy những chiếc khăn tắm, giấy vệ sinh, cốc uống nước và cả khăn giấy nữa. Một đồng lõa xộn chất cao có thể đổ xuống bất cứ lúc nào. Tôi rất muốn tới giúp cô ta. Tôi tự hỏi nếu như điều nguy hiểm mà mọi người lo lắng sẽ xảy ra, nếu như nổ ra cuộc chiến giữa loài người và yêu tinh, liệu tôi có đứng về phía con người hay không? Ai sẽ giúp họ đây? Ai sẽ giúp Issie, mẹ tôi và những đứa bạn cùng lớp của tôi, cả người phụ nữ dọn phòng kia và tất cả những người vô tội nữa?

Nếu bạn nghi ngờ kẻ nào đó là một tên yêu tinh nguy hiểm thì đừng bao giờ mời nó vào nhà. Còn về những yêu tinh tử tế khác thì ngược lại. Hãy nhớ kĩ: Một con yêu tinh không thể vào nhà bạn trừ phi bạn mời nó.

Tôi sẽ chẳng làm được gì nếu không có Devyn và Issie. Tôi rất cần họ. Devyn rất giỏi nghiên cứu và có thể câu ấy sẽ tìm được đường tới Valhalla. Còn Issie? Issie có thể đảm bảo với tôi rằng tôi làm việc này là có mục đích và Nick vẫn còn sống, tôi không thể để Astley lợi dụng được. Vì thế, tôi nói với anh ấy - vị vua của tôi, hãy đưa tôi tới chỗ Issie. Chúng tôi lại bay trở lại đó một lần nữa. Tôi có vẻ đã quen với việc bay trong không khí. Thêm vào đó, vì tôi đã là một yêu tinh nên cái lạnh cũng trở lên chẳng còn mấy ý nghĩa. Điều đó thật đáng ngạc nhiên.

Tôi đã trông thấy căn nhà Issie từ trên cao. Kiểu kiến trúc nhà hai tầng quen thuộc ở Mỹ với ga-ra ô tô ngay bên cạnh ngôi nhà và phía trước là sân vườn. Mặc dù tôi chưa từng được nhìn thấy khu vườn vào mùa xuân nhưng tôi tin là có rất nhiều hoa được trồng dọc theo những lối đi được trải đá. Tôi nghĩ là sẽ có hoa thủy tiên, tuy líp và cả hoa cúc nữa. Chỉ nghĩ đến thôi cũng đã làm tinh thần tôi hưng phấn hơn mặc dù tôi hơi e sợ khi phải đối mặt với Issie, vì tôi không biết sẽ phải nói gì và cô ấy sẽ nghĩ sao khi tôi đã làm chuyện ấy. Issie mãi là người bạn tốt nhất của tôi. Tôi không thể để mất cô ấy, cũng như không thể để mất Nick.

Và tôi thực sự sợ hãi chính bản thân mình. Mặc dù tôi có thể kiểm soát bản thân nhưng tôi không biết sẽ ra sao nếu như bỗng dưng có một ham muốn quái ác xuất hiện và tôi sẽ....

“Em sẽ ổn thôi, Zara”. Astley nói.

“Anh lại đọc suy nghĩ của em nữa sao?” Tôi hỏi khi anh đang kéo cái mũ trùm qua tai tôi. Anh lưu luyến đặt tay lên đó một lúc. Đây là người đàn ông gần nhất đã hôn tôi. Tôi biết việc biến đổi có ý nghĩa thế nào, nhưng tôi không biết quan hệ giữa chúng tôi sẽ đi đến đâu. Và hiện tại tôi không có thời gian để nghĩ đến nó nữa.

“Không. Anh chỉ cảm nhận được những cảm xúc của em thôi”. Anh phủi một vài sợi chỉ rối khỏi chiếc áo choàng nhung màu xanh thẫm của mình.

Tôi bảo Astley đứng chờ ngoài cửa. Anh đứng ngay giữa lối đi, khoanh tay trước ngực khiến cho cổ áo phồng lên.

“Có lẽ sẽ mất mấy phút đấy”. Tôi nói với anh. Tôi nhìn vào phòng ngủ của Issie. Trong phòng có ánh đèn ngủ màu vàng nhạt. Tôi có thể cảm nhận được mùi của Issie và Devyn trong đó. Issie có mùi của bướm, vani và thủy tiên vàng. Trong khi Devyn có mùi của lông vũ, gió và mùi xạ hương. Devyn ư, một gã con trai. Liệu tôi có muốn hút máu cậu ấy không? Không. Không. Tôi không thể nghĩ đến điều đó được. Thật ghê tởm. Tôi lấy lại tập trung. Hình như còn có thêm một mùi hương nữa, là mùi oải hương, tôi nghĩ thế. Tôi không biết mùi này là của ai. Tôi đang đứng phía cửa trước nhà nhưng lại chưa dám bấm chuông. Tôi không muốn đánh thức bố mẹ Issie vào lúc này.

“Em có thể bay được không?” Tôi hỏi Astley, anh dường như vẫn đứng đó chờ tôi.

“Có thể không? Cũng chưa biết được. Anh chưa thử”. Anh nói dứt quãng. “Thường thì chỉ có vua mới có thể bay được thôi, đó là điều làm lên sự khác biệt mà. Nhưng dấu sao em cũng có thể

nhảy”.

“Nhảy á?”

“Nhảy. Một bước nhảy lớn. Em nhảy cao đến đâu là tùy phụ thuộc vào ý muốn của em. Cứ thử xem”. Anh ra hiệu cho tôi chuẩn bị nhảy.

Tôi hơi thấp gối xuống lấy đà chuẩn bị nhảy. Tôi nhảy khỏi mặt đất và lên tới ngưỡng cửa sổ, tôi quơ chân để lấy thăng bằng, sau đó đứng được vào một thanh chắn bằng gỗ. Tôi rất sợ khi thấy mình có thể nhảy cao tới tận 10 mét như vậy. Nhưng đó là sự thật.

“Thật tuyệt vời!” Astley reo lên. “Anh sẽ bay lên để quan sát một chút. Có rất nhiều yêu tinh trong rừng. Anh sẽ thử thuyết phục bọn chúng đi theo anh”.

“Ừ, hay đấy!” Tôi chẳng biết nói gì với anh cả, vì thế tôi nói một câu quen thuộc: “Hãy cẩn thận nhé”.

Những ngón tay tôi biến thành màu trắng. Trên thành cửa sổ còn dính chút sơn. Tôi không biết trên đó có chì không nữa và liệu yêu tinh có sợ chì không. Tôi liếc vào trong xem xét phòng của Issie. Một căn phòng hoàn toàn màu xanh với hàng tá thú bông nằm la liệt trên giường cũng như trên sàn nhà. Bình thường có lẽ tôi sẽ rất ngạc nhiên về điều này, nhưng hiện tại điều làm tôi ngạc nhiên chính là Issie đang ở đó với Devyn. Họ đang trong những bộ trang phục trông thật diện, chắc hẳn đêm nay có lễ hội nào đó và cả hai sẽ cùng tay trong tay nhảy múa. Ôi! Tôi cũng muốn được có mặt và nhảy múa vui chơi cùng họ. Nhưng... Khoan đã, tôi nhìn xa hơn trong căn phòng và thấy cả Cassidy. Trông cô ấy có vẻ suy tư, cô ta nhìn chăm chú vào quả cầu pha lê giống như đang cố để đọc một điều gì đó ẩn chứa bên trong. Nhưng điều đó không có quan trọng. Quan trọng là tại sao Cassidy lại ở đó? Khi nào thì Issie và Devyn sẽ tay trong tay nhỉ? Chính tôi sẽ tìm ra câu trả lời, nhưng trước hết tôi phải thử xem bây giờ tôi có thêm khát gì không đã? Tôi có bị mất kiểm soát không? Tôi có ham muốn gì không?... Không, không và không. Đầu gối tôi va vào thành cửa sổ, tôi rất sợ khi di chuyển.

Issie quay lại và há hốc mồm nhìn tôi. Cậu ta chạy lại phía cửa sổ với vẻ mặt rạng rỡ và ngạc nhiên.

“Zara!” Issie định trèo qua cửa sổ ra phía bên ngoài nhưng Devyn đã giữ cậu ấy lại.

“Chờ đã. Không thể cho Zara vào trong nhà được đâu”.

“Gì cơ?”

Mắt Devyn tối sầm lại.

“Cô ấy đã biến đổi rồi. Tôi cảm nhận được điều đó. Này, nhìn xem, có đầy bụi ở cửa đấy”.

Tôi nhìn qua cánh cửa và tự hỏi không biết đó là của tôi hay của Astley nữa. Liệu hoàng hậu có những hạt bụi này không?

“Vậy phải làm thế nào?” Issie nhú mày hỏi.

“Cô ấy đã là yêu tinh, và có thể làm cậu đau đấy”. Devyn nói và nhìn tôi một cách thận trọng.

Cậu ta đưa tay kéo Issie trở lại khi cô ấy đang định đưa tay ra để mở cửa cho tôi. Cassidy đang ngồi dựa vào tường và giữ chặt quả cầu pha lê trong tay.

Issie cúi kính:

“Devyn, có những lúc cậu thật tệ. Cậu biết là tớ yêu cậu. Nhưng cậu đối xử rất tệ và không tin vào bạn bè mình”.

“Cậu cả tin quá đấy Issie”. Devyn gắt.

“Nhưng đó là Zara mà!” Issie nói.

“Cô ấy có thể tấn công chúng ta”. Cassidy lên tiếng, hai mắt cô ấy nheo lại khi nhìn tôi.

“Cô ấy đã là một yêu tinh, chúng ta không thể lường trước được...”

“Cậu nói cho cô ấy về yêu tinh rồi sao?!” Tôi đu đưa trên thành cửa sổ và cố gắng nhìn họ với ánh mắt nài nỉ.

“Mọi người. Làm ơn đi. Tớ sắp ngã rồi”.

Devyn lấy từ trong gầm giường ra hai con dao và một thanh kiếm. Cậu ấy đưa hai con dao cho Issie và Cassidy còn cậu ta thì cầm thanh kiếm trên tay. Cả Devyn lẫn Cassidy đều hướng vũ khí về phía tôi trong khi chỉ có Issie là hướng nó xuống dưới thảm.

“Được rồi! Vào trong đi Zara”. Issie ra hiệu cho tôi vào phòng ngủ cô ấy. Devyn lúc nào cũng trong tư thế phòng thủ còn Issie thì đang lau tay mình vào cái váy đen đã lỗi thời của cô ấy.

“Đây là nhà tớ. Tớ có quyền quyết định. Nhưng đừng ăn thịt tớ nhé, Zara. Cậu hứa đi!”

“Tớ sẽ không bao giờ làm điều đó đâu”. Tôi trèo qua cửa sổ vào trong phòng Issie. Tôi rất muốn ôm cô ấy vào lòng nhưng tôi nghĩ cô ấy vẫn lo lắng về tôi. Vì thế tôi chỉ nói cảm ơn.

Devyn đứng giữa hai chúng tôi, có lẽ là để bảo vệ Issie, cậu ấy vẫn chĩa mũi kiếm về phía tôi.

“Cậu cảm thấy thế nào rồi?”

“Hơi đau. Nhưng khỏe. Mọi chuyện đều ổn”.

“Cậu có cảm thấy bị thôi thúc phải tấn công bọn tớ không đấy?” Devyn giữ chặt kiếm và nói mạnh mẽ.

“Không”. Tôi muốn nói với Devyn để cậu ta bình tĩnh lại. Trong khi đó, Cassidy vẫn giữ vẻ mặt trầm ngâm, cô ta dựa vào tường và nhìn chăm chăm vào tôi.

“Chà! Đây là kết quả của sự biến đổi đó sao? Tớ cứ nghĩ là sẽ phải lẩm nhẩm một vài câu cổ ngữ La-tinh hoặc Celtic hay phải nhảy một vài điệu đặc biệt để mời một yêu tinh vào nhà chứ. Trông mọi thứ có vẻ bình thường nhỉ. Mà sao tớ cứ lẩm nhẩm điều gì thế này?” Issie lắc đầu rồi quẳng con dao xuống giường, nhảy về phía trước định ôm tôi.

“Issie, đừng!” Devyn gọi giật lại.

“Devyn, cậu im lặng một lúc được không?” Cánh tay gầy còm, ốm yếu nhưng rất ấm áp của cô ấy làm tôi có cảm giác như được trở về nhà vậy. Issie nở nụ cười rất tươi và nói. “Tớ rất vui vì cậu quay trở lại”.

“Tớ cũng thế”. Tôi trả lời. “Cậu vẫn còn tin tưởng tớ chứ?”

“Dĩ nhiên rồi!” Issie thốt lên trong khi Devyn tỏ ý không hài lòng. Cassidy đã di chuyển lại gần chúng tôi hơn, trên tay vẫn cầm sẵn con dao.

“Issie, cậu nên cầm lấy con dao đi thì hơn”. Cô ta nói.

“Tại sao chứ. Cô ấy sẽ không làm tổn thương đâu. Cô ấy là Zara cơ mà”. Issie trả lời.

“Đó là yêu tinh Zara chứ không phải Zara của chúng ta trước đây”. Devyn nói.

Không phải Zara trước đây ư. Tôi nhắm mắt lại và ngẫm nghĩ, cố gắng xua đi nỗi thất vọng đang bao trùm. Sự thất vọng ngày càng rõ ràng hơn. Tôi mở mắt ra và nói.

“Tôi không biết sẽ phải nói gì để mọi người tin rằng tôi sẽ không làm hại mọi người”.

Cassidy tiến đến đứng giữa Devyn và Issie trước khi tới chỗ tôi. Cô ta mặc một chiếc váy dài có đính hạt cườm và chiếc áo hai dây màu đen và tím. Cô ta đưa bàn tay có đeo một chiếc vòng nhỏ về phía tôi.

Devyn nắm lấy tay cậu ta cảnh báo.

“Cẩn thận...”

Cassidy đẩy tay Devyn ra và nói. “Tôi có thể nói chuyện được cơ mà”.

Tôi không biết cô ấy định làm gì và thậm chí là tại sao cô ấy làm thế, tôi chỉ biết là phải đứng im đó và để mọi chuyện diễn ra theo cách của nó. Mắt cô ấy màu nâu rất đẹp. Chúng làm tôi nhớ đến Nick. Cassidy tiến lên và đưa con dao của cô ấy cho Issie. Hai tay Cassidy chạm vào trán tôi. Lúc đầu tôi cảm thấy như chẳng có gì xảy ra nhưng sau đó tôi có cảm giác mình vừa bước vào một tiệm mát-xa vậy. Thật ấm áp, huyết áp của tôi dường như được giảm xuống còn bốn mươi.

Cassidy cười và nói.

“Tâm hồn cô ấy hoàn toàn tinh khiết. Không có một chút ác ý nào”.

Cassidy cho tay xuống trong khi tôi chưa hết ngạc nhiên và lắp bắp.

“Cái.i.i.i... gì..? Làm thế nào mà cậu biết được chứ?”

Issie hơi nhú mào, nói: “Cassidy có dòng máu của các tiên nữ tí hon mà. Cụ cố của cô ấy là một thiên thần đấy. Vì thế cô ấy có khả năng đặc biệt trong một số chuyện”.

“Tiên nữ? Thật sao?” Tôi lắc đầu và bắt đầu cười lớn vì đó không phải là câu trả lời mà tôi mong đợi.

“Cũng không hẳn thế đâu”. Cassidy giải thích. “Nhưng điều đó giúp tôi có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác, xem họ tốt hay xấu, chỉ là làm một chút phép thuật nho nhỏ để xem mọi người đang nghĩ gì và định làm gì thôi”.

“Đấy là lí do mà cô ấy luôn muốn tìm hiểu những chuyện chưa xảy ra ở hiện tại. Các tiên nữ có những phản ứng đặc biệt với vài vóc của con người. Đó cũng là lí do vì sao cô ấy cứ đi cùng Devyn suốt”. Issie giải thích, sau đó ngồi phệt xuống giường và ra hiệu cho tôi ngồi xuống cùng cô ấy. “Cassidy cũng có thể cảm nhận được rằng anh ta khác Nick đó”.

“Tớ muốn tìm hiểu chuyện này xem sao”. Cassidy giải thích. Cô ấy đi về phía sau và ngồi xuống sàn nhà, xung quanh là những con thú bông và đồ dùng bằng pha lê.

“Nhưng tớ nghĩ...” Tôi không dám nói hết câu của mình vì xấu hổ.

“Là Cassidy thích Devyn. Đúng vậy đấy. Đó cũng là những gì tớ nghĩ và tớ cũng cho rằng Devyn thích cô ấy nữa. Nhưng đó không phải là tất cả mọi chuyện”. Issie kết thúc câu nói dở dang của tôi.

Tôi chỉ biết tỏ ra ngạc nhiên về mọi chuyện. Tôi muốn hỏi về việc Issie và Devyn nắm tay nhau nhưng tôi không biết làm thế nào để bắt đầu.

“Bây giờ tớ và Devyn đã là một cặp rồi”. Issie nói tuột ra.

Devyn gật đầu. Cậu ấy vẫn đang cầm cây kiếm trên tay nhưng nó đã không còn chĩa về phía tôi nữa, ít nhất là như thế.

“Thật chứ. Điều đó thật tuyệt vời”. Tôi hoan hỉ chúc mừng Issie khiến cô ấy cười ngất, chúng tôi ôm nhau rất chặt. Tôi quay sang phía Devyn và nói: “Đã đến lúc rồi”.

“Tớ biết”. Devyn trả lời và ngồi xuống chiếc ghế hình hạt đậu màu xanh của Issie. “Tớ chỉ lo sẽ làm tổn hại đến tình bạn của chúng ta, lo lắng về mối quan hệ giữa người thú với con người và về việc chúng ta để mất Nick nữa”.

Tự dưng trong tôi trào lên những xúc cảm sâu sắc. Tôi cảm thấy buồn, tim tôi như đập nhanh và mạnh hơn.

“Dù sao anh ấy cũng đã nhận ra cuộc sống này thật ngắn ngủi nhưng cũng thật quý giá”. Cassidy thở dài. “Nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là tiếp theo đây chúng ta sẽ làm gì? Đúng không?”

Tôi rất vui vì câu nói này của Cassidy. Tôi cảm thấy quý mến cô ấy.

“Mọi thứ chẳng còn gì nữa rồi”. Devyn thất vọng nói, hai tay đang vò đầu như đang cố gắng nghĩ ra một điều gì đó. Sau đó, cậu ta quay sang phía Issie.

“Thật tốt là cậu không phải là một thầy ma không biết nói chuyện Zara ạ! Cũng thật lạ là việc cậu trở thành yêu tinh lại giúp cậu mạnh hơn. Nhưng tớ đoán là cậu làm điều đó vì cậu muốn cứu Nick và... Tớ xin lỗi”. Issie hít một hơi sâu và tiếp. “Kể từ lúc cậu mất tích, bọn tớ đã rất căng thẳng”. Issie nói.

“Ừ. Tớ cũng thế mà”. Tôi trả lời.

Sau đó chúng tôi cùng trò chuyện. Họ nói cho tôi biết rằng lũ yêu tinh đã đi hết và không còn bao vây ngôi nhà nữa. Có hai học sinh lớp tám bị mất tích. Lũ yêu tinh cũng đến bao vây nhà của bà Betty nhưng bà đã báo cho cảnh sát để đuổi bọn chúng đi rồi. Tôi cũng nói với họ về Astley, về việc biến đổi của tôi và việc tôi điên loạn như thế nào, tôi cũng nói với họ cả việc Astley cũng không biết làm cách nào để tới nơi đang giam giữ Nick nữa.

“Tớ chỉ lo tất cả những điều này là một cái bẫy, Zara ạ!” Devyn nằm dọc theo chiếc ghế. “Ý tớ là, có thể có những con yêu tinh tốt, nhưng chúng ta không thể biết chắc chắn được, Zara. Chúng ta không biết có nên tin chúng hay không nữa. Chúng ta vẫn chưa biết điều gì. Thành thật mà nói, mình vẫn khó có thể tin hoàn toàn ở cậu mặc dù Cassidy đã khẳng định là cậu không có ác

ý gì. Việc chúng ta thiếu kiến thức đã gây ra chuyện này. Cậu đã từng nghĩ rằng người thú sẽ cho chúng ta manh mối, nhưng hiện tại chúng ta vẫn chưa có gì. Lúc nào chúng ta cũng thấy mọi thứ mới mẻ giống như...”

“Giống như chuyện gì?” Tôi thúc.

“Giống như...” Cậu ta dừng lại một lúc. “Giống như việc Cassidy có dòng máu của tiên nữ đó”.

Tôi cầm một chiếc gối của Issie và ôm vào ngực mình. Nó có mùi của con người. Đó chính là mùi của Issie. Trong chốc lát, tôi chỉ muốn mặc kệ mọi chuyện, cứ để nó diễn ra như thế nào cũng được? Nhưng điều đó đâu có mang Nick trở lại với tôi. Điều đó chỉ làm phí công tôi đã phải chịu nỗi đau biến thành yêu tinh thể này.

Issie và Devyn nháy mắt ra hiệu với nhau, cuối cùng Devyn cũng không còn thái độ hiếu chiến như ban đầu, quay trở lại thành một anh chàng Devyn bình thường mà tôi biết.

“Bây giờ, hãy để mình thử kiểm tra một số thông tin xem sao”. Devyn nói.

“Cậu ấy tìm được một giáo sư chuyên về thần thoại Na Uy. Cậu ấy cũng có số điện thoại của ông ta và đã liên lạc qua Skype với ông ấy ở Thụy Điển...” Issie nói với giọng tự hào nhưng tôi thì không có đủ kiên nhẫn để nghe nữa rồi.

“Tớ đã hỏi ông ấy một số câu hỏi mà chúng ta còn đang phân vân”. Devyn nói tiếp. “Cuối cùng ông ấy hỏi thẳng lại tớ là đã từng nhìn thấy yêu tinh hay những người thú chưa? Và tớ đã kể cho ông ta nghe toàn bộ sự thật”.

“Ông ấy nghĩ Devyn bị điên!” Issie xen vào. “Híc. Tớ xin lỗi. Tớ lại chen ngang rồi”.

“Theo những gì tớ đoán thì vị giáo sư này không phải là một người tin vào thần thánh nhưng ông ta tin là có những điều kỳ lạ”. Devyn nói.

Issie hăng giọng.

“Issie đáng yêu của chúng ta là một ngoại lệ”. Devyn nói thêm trong khi Issie thì ngọ nguậy như một đứa trẻ con.

“Dù sao thì ông ấy cũng có nhắc đến một cuốn sách cổ có tên là Vercelli Homilies, cuốn sách kể về quỷ Sa-tăng dùng một con rồng khổng lồ để nuốt trái đất vào bụng nó. Cuốn sách xuất hiện lần đầu tiên vào những năm 800 trước Công nguyên với tên gọi là “Con đường đi đến sự diệt vong”. Fenrir là một trong những con quỷ dạng sói của thế giới cổ đại đã bị tiêu diệt bởi Vidar. Đó là thần thoại đầu tiên xảy ra. Những người theo đạo Thiên chúa cũng tin vào những câu chuyện này”.

“Tớ chưa hề nghe về những chuyện như thế này”. Tôi nói với Devyn.

“Đó là thần thoại mà. Nhưng đối với những chuyện đang xảy ra với chúng ta hiện nay, cậu biết đấy, về thánh địa Valhalla, trong thần thoại này cũng nói đó là một chiến trường khổng lồ. Fenrir có ý định thôn tính cả thế giới”. Devyn quay sang Issie nhờ giúp đỡ.

“Chuyện này cũng có trong *Buffy*”. Issie thêm vào. “Ngôi trường trung học nằm ngay kế bên “cửa địa ngục”, vì thế hàng năm Buffy đều phải tìm mọi cách để ngăn chặn ngày tận thế xảy ra để cứu ngôi trường Sunnydale và cả thế giới khỏi bị diệt vong”.

“Vậy sao?” Tôi chưa từng nghe về chuyện này.

“Sao cậu không chịu xem Buffy nhỉ?” Issie bĩu môi. “Tớ đã tải toàn bộ các tập phim xuống máy tính rồi đấy. Tớ nhớ đã bảo cậu xem rồi mà. Nếu từng xem chắc hẳn cậu đã biết những điều đó”.

Issie mím môi lại và cười.

Cassidy cũng đồng ý với Issie nhưng Devyn thì hơi mất kiên nhẫn, nói:

“Tớ không nghĩ là những chuyện tương tự như thế đang diễn ra tại đây”.

“Chẳng có con quái vật khổng lồ nào chờ đợi phía dưới ngôi trường để nuốt chửng chúng ta đâu?” Tôi lên tiếng.

Issie tỳ khuỷu tay lên Devyn nói:

“Nhìn kìa, mặc dù đã biến thành một yêu tinh nhưng Zara của chúng ta vẫn không biến thành một kẻ cả tin đâu. Cô ấy cũng theo chủ nghĩa hoài nghi đấy”.

“Đừng đùa nữa. Nghe mọi chuyện buồn cười lắm sao?” Tôi quay sang mắng Issie.

“Đúng là rất buồn cười, Zara ạ! Sự thật là việc tớ là một con đại bàng cũng đáng buồn cười rồi. Phải không?” Devyn nói. “Nhưng dù sao thì tất cả những điều này đều có trong những câu chuyện thần thoại Edda. Cậu có thể tìm đọc. Tuy nhiên, nếu người xưa dùng hình ảnh những con sói khổng lồ để miêu tả những thế lực của quỷ dữ muốn tiêu diệt chúng ta thì sao? Mình biết là chuyện này sẽ rất khó nghe với cậu. Thậm chí là với tất cả chúng ta khi không có Nick. Và mình nghĩ, chúng mình cũng có thể sẽ mất cả cậu nữa, Zara”.

Tiếng của Devyn ngắt quãng khiến cả tôi và Issie đều nhảy vào ôm lấy cậu ấy. Cassidy ôm ghì Devyn từ phía sau. Tất cả chúng tôi đứng đó một lúc.

Cuối cùng, Devyn nói tiếp.

“Những điều này có liên quan đến chúng ta bởi vì việc Nick bị đưa tới Valhalla là để trở thành một chiến binh khi trận chiến tận thế Ragnarok xảy ra”.

“Đó là trận chiến cuối cùng kết thúc thế giới, khi mà mọi thứ đều bị hủy diệt, bao gồm cả thiên đàng và địa ngục”. Cassidy nói thêm và sửa lại chiếc áo len quanh người cô ấy.

“Astley cũng đã từng nói với tớ về điều này. Tớ hiểu rồi”. Tôi rời khỏi chỗ Issie, đi ra phía cửa sổ và nhìn ra ngoài. Bên ngoài bầu trời khá yên tĩnh và lạnh lẽo. Tôi không trông thấy Astley đâu. Tôi cũng không thể trông thấy lũ yêu tinh đang ẩn nấp trong rừng chờ cơ hội tấn công khi trời tối. Nhưng tôi có thể cảm nhận được chúng.

“Một trận chiến lớn! Cậu có nghĩ nó sẽ sớm xảy ra không?”

“Tớ hi vọng là không”. Devyn trả lời.

“Chúng ta đều có thể ngăn chặn ngày tận thế diễn ra”. Issie lên tiếng.

“Cậu biết làm thế nào à?”

“Tớ biết”. Tôi nói. “Tất cả những việc chúng ta phải làm bây giờ là đưa Nick quay trở lại và cứu thế giới”.

Mặc dù có Cassidy ở đó nhưng tôi vẫn nói ra cho mọi người biết rằng tôi thậm chí không biết chính xác là Nick còn sống hay không nữa? Những điều quái quỷ xảy ra khi tôi biến thành yêu tinh, cả về những lo lắng tôi có thể làm đau mọi người cũng như sức mạnh trong người tôi. Tôi chỉ không nói cho họ nghe về cảm giác xáo trộn khi tôi hôn Astley và về việc tôi nhớ Nick thế nào.

“Chúng ta có thể tìm hiểu xem cậu ấy còn sống hay không!” Cassidy nói.

“Cassidy đã nói điều này cho bọn tớ nghe trước đó rồi”. Devyn giải thích và nhìn sang phía Cassidy với ánh mắt tự hào. “Cô ấy cũng nói cho bọn tớ biết rằng cậu đã ở trong khách sạn...”

“Việc cậu đã hét lên như thế nào, người cậu rung lên ra sao và những chuyện đáng sợ khác xảy ra khi cậu biến thành yêu tinh. Tớ không có ý gì xấu gì đâu, Zara ạ”. Issie thêm vào.

“Được rồi. Tớ hiểu mà”. Tôi nói, nhưng tôi cũng không hề tập trung vào câu trả lời của mình, lúc này tôi hoàn toàn chú ý đến Cassidy. “Cậu có thể làm thế thật sao?”

Cassidy gật đầu và tiếp tục quan sát quả cầu pha lê, lăn lăn nó trong tay mình.

“Tớ có thể thử. Mọi người cứ nói chuyện đi, tớ cần thời gian để tập trung”.

“Nói thực là tớ không thích cô ấy làm việc này cho lắm”. Issie nói, da cô ấy tái nhợt đi như thể vừa ra ngoài trở về. Issie bắt đầu ôm chặt lấy thú bông của mình trong tay, đấy là con thỏ Peter với tấm áo choàng màu xanh.

“Lũ yêu tinh đã theo giấu chúng ta. Có thể chúng đang ẩn nấp trong rừng. Mỗi khi ra ngoài mọi người hãy cẩn thận. Một con trong số chúng đã bắt mất cô Nix”.

“Cô ấy bị bắt đi rồi”. Devyn nói.

“Điều đó thật tồi tệ”. Issie thêm vào. “Chuyện này xảy ra hai ngày trước và bọn tớ đã rất lo lắng cho cậu. Sợ cậu có thể chết hoặc cậu có thể....”

“Biến thành quỷ dữ à?” Tôi đoán.

“Ừ”. Issie gật đầu.

Tôi cảm thấy có cái gì đó nghèn nghẹn ở cổ. Cả căn phòng chìm trong im lặng tới mức không thể chịu đựng được. Tôi nghĩ lại cái nghi lễ mà tôi đã phải trải qua, nghĩ về kế hoạch của tôi và những việc tôi cần làm tiếp theo đây. Tôi hắng giọng, một luồng khí tràn qua ngực tôi. Tôi đặt tay lên bụng và cho rằng những điều tôi đã làm là đúng. Tôi làm những điều đó đều có những lý do của tôi. Tôi hi sinh chính bản thân mình để cứu Nick. Điều đó rất đáng làm. Tôi không hề hối hận. Issie nấc lên, dường như cố gắng để không khóc và một cảm giác thương xót trào lên.

“Còn trò đảo chữ nữa... Cậu đã tìm hiểu ra chưa?”

“Chưa”.

“Phần đó dành cho ngài ‘Thiên tài’ của chúng ta”. Issie trả lời.

Devyn đến chỗ tôi ngồi và nắm lấy tay tôi. “Cậu đã từng nghĩ anh ấy chết rồi, đúng không? Cậu cũng nghĩ tất cả những điều này là một trò giả dối”.

Tôi chẳng biết làm gì hơn là gật đầu. “Đúng thế”. Giọng tôi cứ nhỏ dần, rồi như thì thầm vậy. “Tớ hi vọng rằng... Không. Tớ tin rằng anh ấy còn sống. Đó là điều duy nhất có thể liên kết chúng tớ lại với nhau. Tớ không muốn... tớ không thể tưởng tượng nổi cuộc sống của mình sẽ như thế nào nếu thiếu anh ấy. Cho dù, tớ biết mình vẫn có thể sống nếu không có anh ấy nhưng điều đó sẽ thật khó khăn”.

Tôi ngả vào lòng Issie. Cô ấy choàng tay qua vai và vỗ nhẹ vào đầu tôi.

“Tớ sẵn sàng rồi”. Cassidy nói.

“Có lẽ bọn mình không nên làm chuyện này...” Devyn lên tiếng.

“Chúng ta phải làm”. Tôi ngồi thẳng và vẫn nắm tay Devyn.

Cassidy dọn sạch sẽ một góc phòng ngủ, không còn một con thú bông hay quần áo nào ở đó nữa. Cô ấy lại đặt những quả cầu pha lê thành một vòng tròn xung quanh người trông giống như để những bát nước trước mặt cô ấy vậy. Cassidy rắc một ít nước xung quanh vòng tròn, đưa tay ra, nhắm mắt lại và lẩm nhẩm điều gì đó như một câu thần chú. Tự dưng chúng tôi có cảm giác như không khí thay đổi hẳn, giống như trước khi xảy ra những cơn bão vậy. Tóc của Cassidy bay rũ rượi trước mặt.

Devyn giữ chặt tay tôi hơn. Có tiếng Issie kêu nhẹ, sau đó hình như có tiếng gió từ phía Cassidy thổi mạnh về phía chúng tôi. Không. Đó không phải là gió. Nó giống như tia điện hơn. Tất cả những tế bào trong người tôi như rung lên, cạn kiệt và mờ dần.

“Nó làm chúng ta kiệt sức mất”. Tôi thều thào.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi”. Devyn ngồi bên cạnh an ủi.

Cassidy lúc này như không còn nhận thức được bất cứ thứ gì nữa. Toàn thân cô ấy rung lên như bị điện giật. Ánh sáng trong phòng tự dưng tắt ngúm mặc dù không có ai động đến công tắc điện cả. Lúc này chỉ còn thứ ánh sáng kỳ quái từ phía Cassidy. Tôi bật dậy khỏi giường.

“Tớ không thể nhìn thấy cậu ấy”.

Devyn giữ tôi trở lại.

“Mọi việc vẫn đang diễn ra mà”.

Sau đó, đột nhiên ánh sáng kia biến thành một màu xám tro, rồi dần dần tạo thành hình dạng một chiếc giường, có thứ gì đó trên giường. Ban đầu, tôi cứ nghĩ chắc hẳn đó là tôi trong căn phòng khách sạn, nhưng không phải chiếc giường đó. Nó giống như được làm từ thân cây. Nó cũng không giống với kích cỡ chiếc giường ở khách sạn. Tôi nhắm mắt nhìn thật kỹ hình ảnh trước mắt mình. Trên giường là một người đàn ông trông rất quen thuộc. Lông mày hơi rậm so với khuôn mặt điển trai. Hai gò má nhô lên như thể vừa bị sụt cân. Nhưng miệng anh ta vẫn đang cử động.

“Anh ấy còn sống”. Tôi reo lên một cách sung sướng, người tôi dâng trào một cảm giác vui sướng tột độ không thể nào diễn tả được. Vậy là mọi thứ vẫn còn có hi vọng.

“Issie. Nhìn kìa! Anh ấy vẫn còn sống”.

Issie cũng vui phát khóc lên cùng tôi. Devyn đã bỏ tay ra khỏi người tôi. Cậu ấy cũng ôm lấy tôi vì vui sướng.

Miệng Nick vẫn đang cử động.

“Anh ấy đang nói gì vậy nhỉ?” Tôi hỏi và sát lại gần anh hơn. Nhưng hình ảnh ấy không hoàn hảo, nó giống như sương mù vậy, thậm chí còn không có màu sắc gì nữa. Nhưng tôi không quan tâm, vì đó là Nick của tôi và anh còn sống. Tôi nhìn vào môi anh, đôi môi mà tôi đã đắm say trong những nụ hôn không biết bao nhiêu lần. Tôi biết môi anh đang gọi tên tôi. “Zara”.

“Em sẽ đến, anh yêu. Em sẽ đến đó tìm anh. Em thề đấy”. Tôi bước về phía anh.

Hình như anh không nghe thấy những gì tôi nói. Anh đang rên rỉ trong đau đớn. Tôi định ôm lấy anh nhưng mọi hình ảnh trước mắt tôi vụt biến mất, tôi thần thờ nhận ra đó chỉ là những hình ảnh do phép thuật của Cassidy tạo nên mà thôi. Ngay sau đó, đèn trong phòng lại bật sáng trở lại. Máy tính được bật lên. Có tiếng điện thoại reo. Cassidy đổ người về trước nhưng tôi đã kịp thời đỡ lấy cô ấy trước khi ngã xuống sàn nhà. Tôi bế Cassidy trên tay và đưa cô ấy trở lại giường, cố gắng đặt cô ấy nằm xuống một cách thoải mái nhất.

“Cậu khỏe thật đấy”. Issie nói với tôi.

“Tớ biết! Đó là những lợi thế của yêu tinh đấy. Tớ còn có thể ngủ được mọi thứ và có thể nhảy rất cao nữa”. Tôi kê chiếc gối dưới đầu Cassidy, nhìn cô ấy lúc này như vừa bị sục đi vài cân vậy. Nhìn Nick cũng thế. Tôi quay lại, lau những giọt nước mắt còn đọng trên má.

“Này các cậu, anh ấy còn sống. Nick còn sống. Các cậu biết điều đó có ý nghĩa thế nào không?”

Devyn cũng đang khóc. Cậu ấy có trả lời tôi nhưng dường như quá đau buồn để có thể nói được một câu hoàn chỉnh, còn Issie cũng chỉ ra hiệu cho tôi cứ nói tiếp đi. Tôi muốn hét lên cho cả thế giới này, cho mọi góc ngách của dải ngân hà này biết rằng Nick của tôi vẫn còn sống.

“Điều đó cũng có nghĩa là việc tớ trở thành yêu tinh vẫn còn có ý nghĩa. Tớ sẽ đi tìm Nick và mang anh ấy trở về”. Tôi nói.

Tôi để ý thấy Devyn và Issie nắm chặt tay nhau. Tôi nghĩ Cassidy cũng thấy điều đó vì cô ấy mặc dù đang nằm trên giường nhưng vẫn nói:

“Thật dễ thương”.

“Zara, cậu nói thiếu rồi”. Issie nói với tôi.

Tôi vẫn không hiểu cô ấy nói về điều gì.

“Là gì vậy?”

“Chúng tớ sẽ giúp cậu tìm Nick”. Devyn lên tiếng.

“Tất cả chúng ta sẽ cùng làm chuyện đó”. Cassidy nói.

“Tất cả chúng ta”. Tôi nhắc lại lời Cassidy và mỉm cười lần đầu tiên trong ngày. Tôi chạm vào chiếc vòng chân mà Nick tặng. Nó vẫn còn ở đó. Chúng tôi cũng sẽ không sao cả.

“Thật tuyệt vời”.

Issie nhìn đồng hồ.

“Chúng ta bị muộn buổi khiêu vũ rồi”.

“Đúng thế”. Cassidy cất tiếng, còn Devyn tròn mắt nhìn.

“Có lẽ tớ nên đi”. Tôi nói, nhưng Issie đã giữ tay tôi lại. Tự dưng sự giận dữ dâng trào trong tôi một cách không thể kìm nén được. Tôi hoàn toàn có thể thoát khỏi tay cô ấy. Tôi có thể bóp chết cô ấy. Tôi rùng mình. Đó là những gì tôi có thể làm ư? Đây là con người mới của tôi sao? Tôi có thể giết người một cách dễ dàng vậy sao? Nhưng tôi sẽ không làm thế. Tôi lấy lại bình tĩnh, cơn giận cũng tự dưng biến mất.

“Cậu sẽ đi cùng với bọn tớ chứ?” Issie nài nỉ.

“Tớ không đi được đâu”. Tôi quay sang cầu cứu Devyn nhưng cậu ấy hình như không định làm gì cả.

“Các cậu, tớ ở đây để tìm sự giúp đỡ”.

“Nick sẽ rất muốn cậu đi tới đó”. Cassidy nói. “Cậu cần một bộ váy. Cậu có váy chứ? Hay lại mặc chiếc áo phong cũ kỹ quen thuộc đó vậy?”

“Chiếc áo đó không đẹp, nhưng mình thấy đó là sự lựa chọn hợp lý đấy. Không còn thời gian để Zara có thể về nhà lấy váy đâu. Mọi thứ đã sẵn sàng cả rồi. Các cậu không định đi đến đó nữa sao?” Issie nói.

Trước khi chúng tôi kịp trả lời, cô ấy nói luôn.

“Tớ nghĩ là mọi người sẽ đi”.

Tôi ngồi phịch xuống giường. Lúc này Devyn noi.

“Tớ không nghĩ Nick muốn Zara đến dự buổi tiệc mà không có anh ấy”.

“Cảm ơn cậu nhé”. Tôi quay sang mỉm cười với Devyn.

“Không có gì”. Cậu ta trả lời.

“Ồ. Nhưng Nick đâu phải ông chủ của Zara chứ. Hơn nữa anh ấy đâu có ở đây, và tớ muốn Zara đi cùng chúng ta”. Issie tiến về tủ đồ của cô ấy. “Zara này, tớ sẽ cho cậu biết một điều mà trước đây cậu chưa biết về tớ. Đó là khi mới bắt đầu đi học, tớ chỉ có một cái váy để mặc thôi đó”.

“Đúng là cô ấy chỉ mặc có một bộ đồ thôi”. Cassidy tán thành. Cô ấy đi về phía tủ đồ cùng Issie. Họ bắt đầu bàn tán về màu sắc và kích cỡ.

“Chả có gì phải tranh cãi ở đó, đúng không?” Tôi quay sang hỏi Devyn.

Cậu ta nằm phịch xuống giường ngay cạnh tôi, đưa tay lên đầu và nói:

“Không. Việc đó còn khó hơn cả giết một con yêu tinh ấy chứ. Xin lỗi, tớ không có ý xúc phạm cậu đâu”.

“Không có gì, tớ hiểu mà”. Tôi thúc vào sườn cậu ấy. Tôi cảm thấy mọi thứ trở nên ngọt ngào, khó chịu. Tôi là một yêu tinh. Mọi người vẫn đối xử với tôi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng mọi thứ đều đã khác. Tôi cũng đã khác. Cassidy quay lại trên tay cầm một chiếc váy màu xanh có cổ hình trái tim và phần cổ tay có trang trí họa tiết như của hoàng gia. Cô ấy hỏi

tôi.

“Cậu thấy cái này thế nào?”

“Được lắm”. Tôi cố gắng mỉm cười.

Chắc hẳn là tôi diễn chưa đạt vì Issie đi tới và nói:

“Có chuyện gì với cậu vậy? Cậu không thích chiếc váy này à? Nó đẹp mà”.

“Không. Không phải chuyện đó. Chiếc váy rất đẹp, Issie ạ!” Tôi đang cố gắng tìm cách diễn đạt để họ có thể hiểu. Tôi ngồi dậy và Devyn cũng thế. Tôi nói:

“Tớ chỉ không biết mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào? Hiện tại, tớ đã khác trước rồi”.

Cassidy đặt chiếc váy lên thành ghế gần bàn của Issie. Cô ấy tiến đến trước mặt và nắm tay tôi.

“Cậu đã từng nói với mọi người trước đây rằng cậu trở thành yêu tinh là có lý do cơ mà”.

“Làm sao mà cậu biết được?”

“Cậu quên rằng mình có khả năng đọc được điều đó à”.

“Đó là cách Cassidy giải thích cho mọi chuyện cô ấy nói ra đấy. Nhưng cô ấy thường đúng trong mọi chuyện”. Issie giải thích.

“Chắc hẳn cậu sẽ cảm thấy có chút khác biệt, Zara ạ!” Cassidy nói. “Tớ biết cậu làm điều đó vì Nick. Nhưng cũng không hẳn thế đâu. Nó cũng còn vì cậu nữa mà. Cậu thay đổi vì anh ấy. Nhưng rõ ràng cậu là người duy nhất có thể làm điều đó. Cậu có đủ can đảm, liều lĩnh và cả sự chủ động mà bà Betty và Devyn đã giúp cậu có được trong suốt thời gian qua. Zara ạ! Cậu đã làm được điều đó, nó sẽ rất có ý nghĩa”.

Những gì cô ấy nói cứ vang mãi trong đầu tôi. Trong tim tôi Nick luôn là một người dũng cảm; nhưng có lẽ tôi cũng là một người như thế.

“Tớ mong là cậu đúng”.

“Ừ. Vậy thì tốt”. Cassidy buông tay tôi ra và nói. “Bởi vì tớ biết như thế. Devyn, làm ơn ra ngoài cho Zara thay quần áo nào”.

“Được thôi”. Cậu ta chạy ra ngoài và đóng cửa lại.

Issie vỗ tay vẻ vui mừng:

“Được rồi, rất đẹp. Hãy làm cho cậu xinh đẹp hơn nào, công chúa yêu tinh”.

Trái tim tôi nấc nghẹn khi nghe thấy Issie nói câu đó. Cô ấy gọi tôi là “công chúa”. Điều ấy giống như mọi chân lý trong vũ trụ đang sụp đổ, như tất cả tuyết trên trời đều đổ sụp xuống trước khi tạo thành một trật tự mới vậy.

Tôi vẫn thì thầm câu hỏi của mình, tự soi mình trong gương. “Người nghĩ người có thể làm được không?”

“Điều gì cũng có thể mà. Đúng không?” Issie ngừng lại một chút, vừa chải tóc vừa tự trả lời câu

hỏi của chính cô ấy.

“Đúng thế”.

Mọi thứ sẽ thế nào nhỉ? Cô ấy đã đúng. Mọi chuyện đều có thể. Tôi trở thành yêu tinh là có mục đích của mình. Tôi là Zara - một Zara hoàn toàn khác, nhưng tôi vẫn là Zara của mọi người. Dù có chuyện gì xảy ra với chúng tôi đi nữa thì tôi vẫn sẽ bảo vệ những người bạn của mình. Đó là những gì tôi sẽ làm. Và đó cũng là những gì phần yêu tinh trong tôi sẽ giúp tôi có thể làm được.

“Hãy làm cho tớ trở nên xinh đẹp hơn”. Tôi nói và đứng dậy. “Tớ muốn trở thành một nữ hoàng thực sự”.

HẾT TẬP 2

[1] Ziploc: Một loại bánh. (ND).

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>